

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Syngespil for den Danske Skueplads : [Den
Gyldendalske Samling].

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 2

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Gyldendal, 1776-90

Fysiske størrelse | Physical extent:

8 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55, - 3.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021686231

Exemplum

Sancti Evangelii

Matthaei

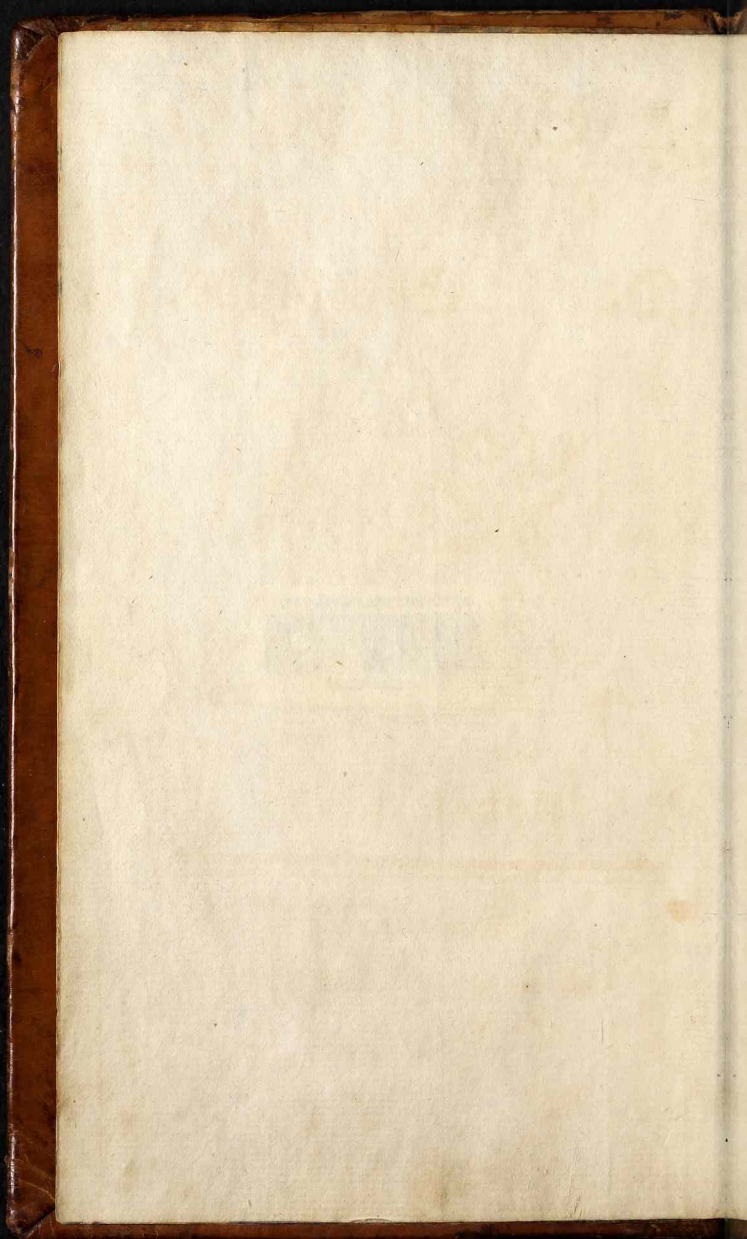
Capitulum

Primum

Incipit

Evangelium

secundum

Syngespil

for den

Danske Skueplads.

Andet Bind.

Kiøbenhavn,
Trykt paa Gyldendals Forlag,
1777.

Edinburgh

1797

James Buchanan

Printed by

Robert Buchanan

Printed by Robert Buchanan

F o r t e g n e l s e

paa

de Syngespil

som findes i det andet Bind.

Henrich den Fierdes Jagt.

Aglæ eller Støtten.

Det uventede Møde.

Bennen af Huset.

Zemire og Azor.

Fortsetzung

des

de Evangelii

von Luther i der ersten Teil.

Geistlich den Kindern

gelesen oder

den Kindern

gelesen oder

gelesen oder

Henrich
den Tierdes Tagt.

Comedie

i

Tre Acter.

Oversat efter

Monfr. Collés La Partie de Chasse
de HENRI IV.,

af

L. Knudsen.

Souffleur ved det Kongl. Danske Theatre

Personerne:

Henrich den Fierde, Konge i Frankerig.
 Hertugen af Sully, Premier-Minister.
 Hertugen af Bellegarde, Over-Staldmester.
 Marquis Conchiny, Dronningens Favorit.
 Michel Richart, Møller i Lieursain.
 Richart, hans Søn, forlovet med Agathe.
 Grethe, Michels Kone.
 Karen, Michels Datter, forlovet med Lucas.
 Lucas, en Bonde, forlovet med Karen.
 Agathe, en Bondepige i Lieursain, forlovet med Richard.
 Brise, } Sægere ved Fontainebleau.
 Jan, }
 To Krybskytter.
 En Skovrider i Lieursain.
 En Brændehugger.
 Marquis Praslin, Capitain
 ved Gardem.
 Adskillige Hof-Cavalierer. } Alle stumme Personer.
 To Garder.

Scenen er paa Fontainebleau i et Gallerie, som gaar
 til Kongens Forgemaak.

Første Act.

Første Scene.

Hertugen af Bellegarde, Marquis Conchiny,
(begge i Jagt-Uniform.)

Marquien, (fortrædelig.)

Det er nu fire hele Dage, vi har drevet bort
her paa dette Fontainebleau == Saa skal
vi da endelig paa Jagt om to Timer, min kiere
Hertug Bellegarde?

Hertugen, (for sig selv.)

Min kiere Hertug Bellegarde! == Den Mar.
(høit.) Ja min kiere Marquis Conchiny == vi
skal fange en Hiort i Dag, og maaskee to == og
naar vi komme tilbage igjen, skal vi spise hos
Kongen. (Thi De er ansagt med Hr. Marquis.)
(med en betydelig Mine.) Dette passer sig overmaade
vel med Deres Hensigter, som jeg endelig har
udgransket. == Hvad mig angaaer == saa falder

det mig noget ubeleiligt == Men det er jo ikke min
 skyld, om en meget høi Dame bliver bragt til
 Fortvivlelse, som ganske vist ikke havde bestemt
 mig til at spise hos Kongen i Aften.

Marquien.

Og jeg kan forsikre Dem, at det gaaer mig
 ikke et Haar bedre == Denne Jagt == og især
 dette Aftens = Taffel == som, paa en anden Tid,
 skulde være mit høieste Gæst == gjør mig i dette
 Dieblig ganske kied af mig selv.

Hertugen, (spidesindig.)

Kied af Dem selv? Hr. Marquis! == Ei,
 min Gud! Det er sandt, jeg har spurgt det, og
 til Overflod har De selv sagt mig det
 i Gaar Aftes, at De havde i Sinde at
 giøre en Tour i Dag til Paris, for at besøge
 Deres lille Mgathe == (mere alvorlig.) Men mig
 synes dog ikke, min kiere Hr. Marquis, at De just
 kan giøre Dem saa sikker Regning paa den Naade,
 De troer at staae i, at dette Forsald, (dersom den
 Være at spise hos Deres Konge endelig skal kaldes
 saaledes,) skulde falde Dem saa kiedsommeligt.

Marquien.

Ganske rigtig min Herre! og jeg begriber
 meget vel, at jeg bør opofre alting, for at sætte
 dette store Anslag i Værk, her paa Stedet, som
 de veed ==

Hertugen,

Hertugen, (falder ham i Ordene)

Nu vel! bør man da betænke sig et Dieblig?
Nei min Herre, først og for alting passe sine For-
retninger, = Fruentimmerne skal have deres Op-
vartninger, det er billigt, men det maa skee siden,
og dem skienker man kun den Tid, man har til-
overs.

Marquien.

J alt dette har De største Ret, men De
veed ikke, at jeg i dette Dieblig har faaet et Brev
fra Fabricius, min Kammertiener og Fortrolige,
og som har mine sinde Commissioner under Hænder =
Denne skiedesløse Slynge lader mig vide, at min
lille Landsbypige har i Gaar Morges ganske
tidlig reddet sig med Flugten, og hidset sig ned
af Vinduet med hendes Lagen af det Huus i
Paris, hvor jeg lod hende forvare under denne
Lommels Opsyn.

Hertugen, (med Forundring)

Agathe har taget Flugten, siger De? =
Hvorledes! = Dette kan jeg umuelig finde Rede
i = Men paa hvad Fod stod da Deres Sager hos
hende?

Marquien.

De stod = paa slet ingen.

Hertugen.

Paa slet ingen? = Na hvilken Snak? Nei
alvorlig.

A 3

Marquien.

Marquien.

Som jeg siger Dem, paa slet ingen, ikke den allermindste.

Hertugen.

Ei men, det er jo utroligt. De har i Sinde at bilde mig noget ind.

Marquien.

Jeg spør Dem til, paa Cavaliers Parole, at det er den rene Sandhed. Den lille Løffe har gaaet hen og forgæbed sig i en Bondekold, som hun skulde holde Bryllup med, da jeg lod min Fabricius snappe hende bort. = En vis Monfr. Richard, er hendes Afgud, og som skal være Møllerens Søn i Bhen, hvor hun har hjemme, i Lieursain.

Hertugen, (stefende.)

En Bondekold = Møllerens udkaarne Arving i Lieursain! Der har de en Rival, min Hr. Marquis! som har noget at betyde! Men for Pokker! Disse Forhindringer burde ogsaa afskrækket Dem fra Deres Forsæt i første Dieblis.

Marquien.

Skient ikke min Herre! De har i det mindste været uovervindelige for mig, det forsikrer jeg Dem = Hun er Dyden selv = Hun var rasende, var hun ikke engang paa Veien, at jage sig en Kniv i Brystet, som hun uforvarendes havde faaet fat,

fat, og som jeg med allerførste Meisommelighed
fik revet fra hende igjen.

Hertugen, (Riemtende.)

Uforlignelig, bliv ved Hr. Marquis! Deres
lille Roman bliver jo længere jo mere troværdig =
Man veed desuden, at intet er mere sædvanligt,
end at see Fruentimmer, som vil tage Livet af sig =
naar der kun for alting er nogen ved Haanden,
som kan forhindre dem.

Marquien, (hidfig.)

For en evig Ulykke? Det var ingen Spøg,
det forskrer jeg Dem, Hun gjorde det bitterhed til
ramme Alvor.

Hertugen, (Riemtende.)

Net alvorlig? Det er i Sandhed en Heltin-
de, men paa den Maade, bliver det jo en virkelig
Tragoedie.

Marquien,

(uden at høre efter ham, staar et Dieblit i Tanker.)

Det skulde være min allerførste Fornoielse
af Verden, at lade Jer andre forfølge Jeres
Hiort, = og imidlertid sette i fuld Galop lige
til Paris, og dersom Kenderouen bliver paa denne
Kant = Paa min Ære! Der seer jeg to af Jæ-
gerne inde, med deres Tilladelse Hertug Bellegarde,
at jeg kalder dem herind, for at erkjendige mig =
Messieurs! Messieurs! Et Ord om de behager!

Anden Scene.

Hertugen af Bellegarde, Marquis Conchiny,
To Jægere.

Begge Jægerne, (paa eengang.)

Hvad befaler De Hr. Marquis.

Marquien.

Stig mig engang Messieurs, paa hvad
Kant i Skoven bliver Rendevoen i Dag?

Første Jæger.

Den bliver paa Korsveien ved Chailly, Hr.
Marquis.

Marquien.

Men hvor paa lav er denne Korsvei?

Anden Jæger.

Ei min Herre, den er omtrent tre Mile her-
fra, naar man tager lige til Paris, og som vi har
faaet at vide af Brijee, som har sat Hiorten i
Krattet, saa vil han trække dem brav omkring.
Han han stærke Been og Klover, han er kortkodet, og
saa vidt man kan skionne af Losningen, siger han
som har seet det i Ordreved, skal han være lige saa
brav Hiort af det sam af Benene.

Første Jæger.

Det skal jeg love for, han har forviiset os
om, at det er en Hiort paa ti Ender == Jeg skal
være dem Mand for, at han vil føre Dem et godt
Stykke

Stykke Vei :: og hvem veed om De ikke kommer til at see Rosny :: (til Hertugen af Belleaarde med en betydelig Mine og i en lavere Tone,) hvor man siger at Hertug Sully er forviist i Gaar Aftes.

Anden Jæger, (meget betydelig.)

Nei han reiste først afsted i Morges :: Skulde dette Rygte ogsaa være saa i sig selv :: Deres Heiher.

Hertugen, (med Fortrydelse.)

Det er et skammeligt Rygte; Nei vist ikke, Messieurs, det er den største Usandsfærdighed.

Marquien.

Og som har ikke mindste Rimelighed. Det er ikke et Dieblis siden, at jeg saa ham gaar ind med Kongen i Conseilet.

Første Jæger.

Da havde jeg hellere seet, at han havde gaaet i sin Forviisning, saa skulde han ikke giere os flere af sine ubillige Indskrænkninger, som han kalder at spare Kongens Casse.

Anden Jæger.

Det var et sandt Ord; endogsaa for nylig har han havt os i Knibe med, og knappet os af i vore Rettigheder, og det er intet for andet, end at berige sig selv, jeg tør give min Hals paa, at alle disse Kniberier sparer Kongen ikke en Skilling.

Hertugen, (med Myndighed.)

Saa sagte, Messieurs, saa sagte, tael med mere Forsigtighed og Erbedighed om saa stor en Minister.

Marquien.

Ja Messieurs, Hertugen har Ret, man bør aldrig tale ilde om Personer, som beklæde høie Poster. (for sig selv.) Saa længe de ere i dem, Hertugen.

Saa Messieurs, lad os være alene.

(Jægerne gaar igien ind i det inderste af Theatret, og blive der til Acten er til Ende.)

Fredie Scene.

Hertugen af Bellegarde, Marquis Conchini.

Marquien, (med Hestighed.)

Nu da, min Herre, her har De af dette almindelige Rygte om Hertug Sullys Forviisning, et tydeligt Beviis paa, hvor heiligen enhver ønsker den. = Nei paa min Vre skal jeg ikke vige af Stedet = jeg vil nu ikke studere paa andet, end at benytte mig af dette Alstens Taffel, og med det samme søge Leilighed at tale med Kongen, for fuldkommen at aabne hans Dine angaaende hans kiere

Monsieur

Monsieur Rosny, som jeg allerede seer i Bund og Grund ødelagt, dersom De alene vil være mig behjælpelig.

Hertugen.

Jeg kan forsikre Dem Hr. Marquis, at det skulde giøre mig ondt, isald det skede, ja i Sandhed, det skulde giøre mig hiertelig ondt, eftersom jeg maa tilstaae, at jeg elsker Hertug Sully overmaade høit, men imidlertid kan man dog ikke forhindre, at man jo undertiden gierne ønskede, at han ikke var i den Post han er. Man søger aldrig saasnart nogen Naade hos Kongen, at man jo har denne ærlige Mand's ubevægelige Gemyt i Veien for sig: og det er noget ufor- drageligt.

Marquien, (med Hestighed.)

Ja tilsviſſe ufordrageligt; og dette uomgiengelige Gemyt, som aldrig lader sig vende, burde for lang Tid siden overtalt Dem til, min Herre! at staae Dem til vort Partie, som jeg kan forsikre Dem, er vel udsegt: For at staae Dem til at fatte denne Slutning, saa vil jeg aabenbare mig tydelig for Dem. Jeg kan da lade Dem vide for det første, at det allermindste Tilsted vi kan staae andensteds fra, saa skal vor gode Mand være løftet af Sadelen i en Hast. Jeg seer det alle saa tydelig, som det var skeet. Madame Galigai har et hyppeligt Talent til dette Slags Anlæg, og

det

det er hende, som har sat alle Ting i en god Gang == Det er et Genie!

Hertugen.

Ja, som jeg hører alle sige, saa skal hun være et færdigt Fruentimmer.

Marquien, (meget heftig.)

Hun er uforlignelig, min Herre! Foruden alle de Satirer og smaa Pasquiller, som hun har ladet stree ud iblant Hoffet, imod Monsr. Rosny, (og som jeg troer endogsaa, at hun selv har ladet giøre) saa er det alene hendes Flid og Opdagelser, vi har at takke for, at Publikum vrimler af sandfærdige og bidende Efterretninger, som tydeligen aabenbare alle Monsr. Sullys Menker, og opdager hans hovmodige og formastelige Anslag == Med et Ord: Jeg veed, at hun, ved visse redelige og ærefærdige Personer, som man kan forlade sig paa, har faaet bragt endnu mere aabenbare Beskyldninger lige til Kongen selv, hvori det sande og det sandsynlige er saa vel blandet med hverandre, at det skal være ham umueligt at rede sig derfra, med mindre han kan giøre Mirakler.

Hertugen.

Tag Dem i Aagt Hr. Marquis! Med alt dette, skal det dog ikke forundre mig, om han hytter sig endnu. Han har et forfærdeligt Rygsted i den Fordeel, han har bemægtiget sig over Kongens

gens Hierte, og den Yndest, som denne Monark af Naturen altid har baaret for ham.

Marquien, (meget heftig.)

O min Herre! dette er just det, som skal give ham hans Banesaar. Jo større den Godhed er, som Kongen har haft, og endnu har for Monfr. Sully, jo mere forbitret vil han blive, naar han bliver overbevist om, hvorledes han har misbrugt den. (Han tager Hertugen hen til en Side, og med en lavere Tone, som noget der er meget hemmeligt.) Vi har lagt den sidste Haand paa vort Arbejde, i Gaar. Det er Monfr. Kosnys egen Haand. Det er en Billet fra ham, som vi har benyttet os af imod ham selv: = = = dog uden ringeste Ondskab: = = = Saa snart Kongen havde læst den, sendte han den i største Brede paa Diebliffet tilbage til ham igien med la Barenne, som siden kom til mig og bragte mig beskeed, og af nogle Ord, som Kongen lod sig forlyde med, har han udspredt dette Rygte om hans Forviisning, som De nu har hørt, er i alle Folkes Munde: = = Ah! Hering Bellegarde, dersom De alene vilde hjulpet os. = =

Hertugen, (spidsfindig.)

Hvem jeg, min Hr. Conchini, jeg skulde hjælpe Dem, jeg forsikrer Dem, at det er langt fra mine Tanker, og desuden seler jeg, som jeg allerede har sagt Dem, at jeg endnu stedse har et inderligt Vennskab for dette Menneffe, saa stor en
 Tyrk

Tyrk som han er, og som jeg umiddeligt kan dømt
pe = I øvrigt maa jeg tilstaae, at jeg er meget
flet oplagt til at spille Intriguer, jeg er saa ube-
hændig, at jeg vil hundrede gange hellere være med
at overrumple en Fæstning, end at udføre en
Hof-Strateg, og jeg forstærker Dem, at jeg finder
mig ikke nær saa uskicket til det første.

Marquien, (smilende.)

O! min Herre! De har i Sandhed større
Behændighed, end De selv vil være bekiendt, og
De kan være vis paa at jeg merker den, i hvor-
meget De end søger at skjule den; jeg skal sige
Dem hvori den bestaaer. Naar Minen springer
og det gaaer lykkeligt af, saa benytter De sig af
Fordelen; men dersom den bliver opdaget, saa vil
De ikke engang være mistænkt for, at De har
været med at legge den an.

Hertugen,

(med en alvorlig og stolt Mine, og megen Myndighed.)

Et Ord, min Hr. Marquis! om De be-
hage. De hverken kan eller bør tænke, at =

Marquien,

(falder ham ind meget ydning og ærbødig.)

Oh! aldeles ikke, min Herre! Jeg seer
meget vel baade hvad jeg kan og bør tænke om
Deres Upartiskhed, med et Ord: I Franske
med Jeres gamle Oprigtighed ansee enhver
Intrigue, i hvor uskyldig den end er, som et
Onde;

Unde; men hvad mig angaaer, saa finder jeg ikke det allermindeste i denne, som fortjener dette Navn. Tvertimod, naar man vil eftertænke alt det Unde, Monsr. Rosny er Uarsag til i det hele Rige, saa maa Frankerige være baade mig og Madame Galigai forbunden, naar vi ved Intriguer har skilt det ved saadan en Minister. Vi har i alt dette den allerbeste Hensigt, og vi arbeide alene for de Franskes eget Beste.

Hertugen, (spottende.)

Det er jeg forsikret om, Hr. Marquis! og De kan umuelig have andet Siemeed = Men der kommer Kongen af Conseilet.

Marquien, (sagte til Hertugen.)

Monsr. Sully er med ham. De beholde endnu det samme koldblodige Væsen, og der er endnu Misforstaelse imellem dem. Det gaaer fortræffeligt.

Fjerde Scene.

Henrich, (i Jagt-Uniform.) Hertugen af Sully, (i sædvanlig Habit.) Hertugen af Bellegarde, Marquis Conchiny. Følge af Cavalierer og de to Jægere, som bliver alle staaende ved Indgangen til Forgemakket.

Henrich,

(gaar frem tilfille med Hertugen af Sully. Det lader i Førstningen, som han er begierlig efter at tale til ham, men han trønger sig, og vender sig til Hertugen af Bellegarde.)

God Morgen min fiere Bellegarde! god Morgen Monfr. Conchiny! = (til Sully.) Conseilet fik Ende, for jeg havde ventet det Monfr. Sully. Messieurs, Rendezvous holdes ikke før Middag, og vi har endnu god Tid.

Hertug Bellegarde.

J Sandhed Deres Majestæt, et prægtigt Veir til Jagten i Dag.

Henrich, (urolig.)

Ja, man kunde ikke ønske et smukkere Veir paa denne Tid af Aaret = Det er et meget smukt Hestveir.

Hertug Sully.

Jeg veed ikke om Deres Majest. skulde have nogen videre Ordre at befale mig inden Deres Vortreise?

Henrich,

Henrich, (koldfindig og tvungen.)

Nei Monsieur, saa vidt mig synes, har jeg givet Jer dem alle i Conseilet === med mindre J selv skulde have noget i Særdeleshed at sige mig.

Sully.

Nei Deres Majestæt, jeg troer ikke, at jeg har forglemmt noget === Det er sandt, tag det ikke unaadigt op Deres Majestæt, nu erindrer jeg mig, det er angaaende den brave Crillon, og jeg vil nu strax gaae hen til ham, for at ===

Henrich,

(falder ham ind i Ordet med Utaalmædighed.)

J saaer ikke Tid Monsieur at afgiere noget med Crillon, han kommer desuden paa Jagten med === Men har J ellers ikke noget at sige mig Monsieur === (med en slags Forvirring,) som angaaer Jer selv === Hør! har J vel Keilighed, at bie efter mig et Dieblif == ifald det ikke er Jer til Besværlighed Monsieur?

Sully, (bukker meget dybt.)

Mig Deres Majestæt? Mit Liv, og min Tid har altid været opofret til Deres Majestæts Tieneste, og i dette Dieblif, dersom Deres Majestæt befaler ==

Henrich, (lidt mere bevaagen.)

Nei, i dette Dieblif maa jeg ind at besøge Dronningen, og omfavne mine Børn, jeg
B længes

længes ret inderlig efter dem, hi efter mig her paa dette Sted i dette Galerie . . . (med et tvunget Væsen.) Jeg nødes vel at tale til Jer om Jer selv, siden I ikke vil være den første . . . I, min kiere Bellegarde, kom og følg med mig. I skal ikke gaae ind med til Dronningen, det er alt for tidlig, og det er endnu ikke Tid til Opvartning; men jeg har et Ord at tale med Jer paa Veien, angaaende Jeres Statholderskab i Bourgogne, kom med mig, min Ven.

(Kongen gaaer med H. Bellegarde; endeel af Cavaliererne følge efter ham; de andre blive bag i Theatret, tilligemed de to Jægere. Hertugen af Sully og Marquis Conchini gaae frem)

Femte Scene.

Hertugen af Sully, Marquis Conchini.

Marquien, (for sig selv.)

Jeg vil give mig i Snak med Monsieur Sully. Der slipper ham ganske vist en eller anden af hans stolte og forvorne Talemaader af Munden, og ligesaa varme som jeg faaer dem, skal jeg bringe Kongen dem i Aften. (høit.) Det er mig en inderlig

lig Fornøielse, Hertug Sully, at Kongen vil for-
unde Dem denne særdeles Audience, De vil derved
lettelig fordrive alle de mørke Skyer, som paa
nogen Tid har trokken sig sammen imellem Dem
og Kongen, i det mindste ønsker jeg det af mit
ganske Hierte.

Hertugen, (koldsendig.)

De kan være vis paa Hr. Marquis, at
jeg erkiender Deres gode Hiertelag, som jeg bør.

Marquien, (meget heftig.)

Ah! min Herre! Hvor er ikke en stor Mis-
nister at beklage. Misundelse og Bagtalelse for-
følger ham uden Ophør, og hos enhver anden
Monark, end vor, frygter jeg, at ==

Hertugen,

(falder ham ind med en stolt Tone.)

Ja vist, men hos ham har jeg intet at be-
frygte, og jeg frygter slet intet, Hr. Marquis.

Marquien, (meget heftig.)

De kan med Billighed paastaae, at være
uden Frygt hos denne Monark, som bestandigen
har saa mange Slags Prøver paa Deres Tieneste
for Dine == som erindrer sig, at De i Begyndel-
sen af hans Regiering opofrede ham Deres hele
Belfærd, at de over tusinde gange har vovet Deres
Liv ved hans Side, og at iblant de utallige Blessu-
rer de bær, endnu ere nogle ==

Hertugen ,

(falder ham i Ordet med Utaalmødighed.)

Oh! jeg beder dem , Hr. Marquis ! lad os komme til Meningen.

Marquien ,

(bliver ved som tilforn.)

Jeg siger ikke for meget , min Herre ! og Kongen bør stedse eftertænke , hvad Tieneste De har gjort ham med Deres Mellemhandling inden Riget , med alle de Store i hans Stater , som han var tvungen til at købe sit Rige af stykkeviis . = at Deres Mellemhandlinger , uden Riget ere ikke mindre berømmelige , og han bør bestandigen erindre sig , at den høifstsalige Dronning Elisabeth gav Dem i London =

Hertugen ,

(med endnu større Utaalmødighed.)

Men , levende Gud ! Hr. Marquis , jeg beder Dem endnu engang , gjør dog en Ende herpaa . Alle disse oprigtige Berømmelser forvilde mig ikke det ringeste , det forsikrer jeg Dem . Lad mig alene høre , hvad Slutningen bliver af alt dette.

Marquien ,

(med allerstørste Hefstighed.)

Slutningen min Herre ! bliver denne , at i Følge af alt dette , er det umueligt , at jo Kongen i sit
Hierte

Hierte maa tydelig føle, hvor stor Erkiendtlighed han er Deres Fortienester skyldig. Jeg beder Dem alleneste, at tilstaae mig, om De ikke er sat i yderste Forundring over, at denne Monark, da han er Dem saa høiligen forbunden, og da han er saa vel overbevist om Deres Sindelag, at han alligevel har kundet laane sit Dre et Dieblif til alle de falske Besskyldninger, som man uden Ophold paa nogle Maaneder søger at sværte Dem med i hans Tanker.

Hertugen,

(koldfindig og skofende.)

Vil De behage at høre mig, Monsieur Conchinn = = = med en Person, som var mindre aabenhiertet = = = og som ikke havde sit Hierte saa oprigtig paa sin Tunge, som de, skulde jeg snart falde paa de Tanker, at alle disse Spørsmaal, De her gier mig, vare ligesaa mange nedrige Faldstrikker, og at det vilde være ligesaa farligt for mig at svare, som at tie, men med Dem, min Herre! = •

Marquien,

(falder ham i Ordene.)

Hvem jeg, min Herre! som er Dem saa aldeles hengiven, og som . . .

Hertugen ,

(falder ligeledes ind i Ordet.)

Derom er jeg tilfulde overbevist, Hr. Marquis! Jeg siger derfor, at med enhver anden, hvis jeg i denne Hændelse vilde tie, kunde min Tausshed blive Kongen forebragt (nemlig af enhver anden end Dem Hr. Marquis,) som en Virkning af et formasteligt Overmod; og at : : dersom jeg derimod taledede og tilstod denne foregivne Lettroenhed hos Kongen, til at høre efter mine Fienders falske Beskyldninger, saa begif jeg med den største Ubillighed den groveste Forseelse imod min Belgierer og Konge.

Marquien.

Ja, jeg forstaaer Dem meget vel : : .

Hertugen.

Imidlertid, min Herre! med al den Fare, der i saa vanskelige Omstændigheder vilde være ved at forklare sig, saa skulde jeg svare et saadant ildefindet Menneſke og nedrig Rænke-Smed, som søgte at udlokke mine Tanker i denne Sag, det selv samme, som jeg nu svarer Dem, Hr. Marquis, og som jeg vilde svare min oprigtigste Ven, nemlig: at siden min Opførsel stedsse har været ustraffelig, og da jeg med Tillid kan forlade mig paa Kongens Retfærdighed, saa er jeg i øvrigt saa forsikret om
hans

hans Naade og Bevaagenhed imod mig, at om jeg end hørte det af hans egen Mund, at han forskød mig, saa troede jeg det ikke og jeg skulde stedse blive af den Tanke, at hans Mund havde bedraget hans Hierte.

Marquien, (forvirret.)

Ja, min Herre! = = = ganske sikkert = = men vogt Dem alligevel = = for blindt hen at forlade Dem = = = paa denne Sikkerhed = = og see vel til = = =

Hertugen,

(med en stolt Tone og tydelig Foragt.)

Jeg seer intet, Monsieur, og jeg vil intet see uden dette. Her har De mit Hiertes oprigtige Mening, og som de kan berette Majestæten igien, Ord til andet = = = forstaaer De mig, Hr. Marquis! Ord til andet = = = i det mindste venter jeg ikke, at det skeer af Dem; men overalt, dersom De endnu forlanger at jeg skal tale tydeligere, og mere forstaaeligt med Dem = =

Marquien, (bestyrret.)

Hvorledes, min Herre! = = = jeg haaber ikke at De anseer mig, = = = at jeg skulde være mægtig = = men der kommer Kongen tilbage = = =

Siette Scene.

Henrich, Hertugen af Sully.

(Kongen bliver staaende ved Indgangen til Galleriet. Hertug Sully og Marquien gaae hain i møde, denne sidste gaaer ind i Forgemakket, hvor han tillige med Hertug Bellegarde bliver tilsyne den hele Scene iatennem. Marquis Praslin og nogle andre stumme Personer samt Jægerne blive ligeledes paa dette Sted, og lade see deres Nysgierrighed og Begierlighed, efter Udfaldet af denne Samtale.)

Henrich,

(som giver Ordre ved Indgangen af Galleriet.)

Bellegarde, d'Alumont, Brissac, Duplessis, Matignon, Villars, la Chatre, Clermont, og I med Monsr. Montmorenci, ophold Jer her et Dieblis i dette Gemak, om I behager. Vi vil tage paa Jagten ret strax, men jeg har først noget magtpaaliggende at tale med Monsr. Sully. Marquis Praslin!

Marquis Praslin.

Deres Majestæt.

Henrich, (til Praslin.)

Ophold Jer ligeledes derinde; og sæt to af min Garde for Indgangen, med Ordre, at de ikke tillader nogen at gaae ind i mit Gallerie. I behøver ikke at lade Dørrene lukke til. Det hindrer
ikke

ikke at man seer os ; men jeg vil ikke at nogen maa
være saa nær at de kan høre hvad vi taler.

(M. Præslin sætter selv to Garder uden for Indgangen
til Galleriet)

Henrich,

(tager Gully ved Haanden, og leder ham stiltiende
yderst frem paa Theatret, endelig slipper han hans
Haand og betragter ham et Øjeblik uden at tale.)

Nu vel Monsieur! den Maade, vi nu i
sex Uger omgaaes paa med hverandre, den Kold-
sindighed jeg lader see imod Jer, og den Tvang vi
paa begge Sider leve i, alt dette seer jeg at I
vænner Jer meget vel til, og det sætter Jer ikke i
ringeste Betyrning.

Hertugen,

(med en ædel Erbødighed.)

Deres Majestæt! hos enhver anden Mo-
nark end Henrich den Fierde, vilde jeg holde mig
forloren, ved at see Dem betage mig den fortrolige
Bevaagenhed, som De bestandigen har beviist mig;
men hos Deres Majestæt har jeg Deres Billighed,
Deres Tænkemaade : : ja om jeg tør sige det,
Deres Venjskab og min Ufskyldighed! alt dette sæt-
ter Mod i mig, og Deres Majestæt seer mig gan-
ske rolig.

B 5

Henrich,

Henrich, (lidet bevæget.)

Ja, jeg tilstaaer, at denne Rolighed kan være Beviis paa en god Samvittighed, og som har intet at bebreide sig selv. Men med alt dette Monsieur, kan det ikke være Jer ubekient, at hele Frankrig er oprørt imod Jer, og at man sender mig en Klage over Jer efter den anden, og I bliver bestandigen ved Jeres Laushed.

Hertugen, (frimodig og ærbødig.)

Ja, Deres Majestæt! det er i denne ærbødige Laushed, at jeg tør oppebie det Dieblis, da Deres Majestæt vil give mig Leilighed til at tale om saadanne Ting, af hvilke der er ikke en eneste, som jo er den allergroveste Bagvaskelse = = = Der som jeg havde selv været den første, at tale om alle disse avindsfulde og urimelige Beskyldninger, skulde jeg i visse Maader gjort dem betydelige, ja selv gjort dem troværdige. Det er mig uanstændigt at frygte for saadanne Beskyldninger, som Deres Majestæt selv ikke fæster den mindste Troe til.

Henrich, (med Venlighed.)

Men, men med alt dette = =

Hertugen, (med Eftertryk.)

Nei, Deres Majestæt! De troer dem ikke. Der er ikke uden en eneste af alle disse Beskyldninger,

ger, som har noget Skin af Sandhed, eller rettere at sige: af Rimelighed. (Han tager et Papiir op afommen.) Det er denne Billet, som jeg selv har skrevet, og som Deres Majestæt lod mig sende tilbage i Aftes, ved la Barenne. Fire Ord som jeg har sat neden under opdager Deres Majestæt den hele Hemmelighed = Hav den Naade for mig at værdige den Forklaring, jeg har gjort over den, et eneste Diekast. (Han leverer Kongen Papiret.)

Henrich.

Himmel! hvad seer jeg! (Han tager Hertugen ved Haanden.) Ah! Monsieur Rosny! hvor skammelig har de ikke ført mig bag Lyset! de ugudelige Menneſker.

Hertugen.

Hvad Satirerne angaaer, Deres Majestæt! og i Særdeleshed den Pasquil, som Juigny har gjort, og som er skrevet med saa stor Estertryk og Betsalenhed, da har jeg læst dem, saavelsom Deres Majestæt.

Henrich,

(falder ham i Ordet med Hidsighed.)

Hvordan? J har læst den Rosny! Og J er ikke strax kommen til mig for at erklære Jer.

Hertugen,

Hertugen,

(falder ligeledes ind i Ordene.)

Nei, Deres Majestæt! jeg har foragtet dem, ikke desto mindre, dersom Deres Majestæt selv havde talt til mig derom, da langt fra at gjøre mig skyldig i saa formastelig en Stoltthed, at jeg vilde vegre mig for til Punkt og Prikke at retsfærdiggjøre mig, som jeg burde ==

Henrich,

(falder ham i Ordet.)

Hvad kalder I at retsfærdiggjøre Jer, min Ven, ventre saint gris! Den Oplysning I har givet mig om denne Billet, overbeviser mig om alle Ting, alle Ting seer jeg tydelig, og jeg har intet videre at høre ==

Hertugen,

(med største Hestighed.)

Tag det ikke unaadigt op, Deres Majestæt! men det er mig yderste magtpaaliggende, at De vil have den Naade for mig at høre min Retfærdiggjørelse, og her er den: Det er nu tredive Aar, at jeg har tient dem, ja jeg tør sige mere, at jeg har elsket Dem. Der er intet, som kan sættes i Vigning med min usforkrænkkelige Hengivenhed til Deres Majestæt uden min Vre, den jeg aldrig har, eller nogen Tid er mægtig til at forsee mig imod. Begge ere uundværlige for min egen
Belfærd,

Belfærd, som bestaaer alene i at tiene Deres Majestæt til mit yderste Dieblisk. = = = Disse ere mit Hjertes usforanderlige Tanker = = For nu at overtale Deres Majestæt til det som er tværtimod, nemlig, at jeg vilde, eller var i Stand til at bedrage Dem, har mine hemmelige Fiender, disse smaa og nedrige Gemytter, i deres Beskyldninger og Pasquiller, ikke kunnet anfere, uden nogle opdigtede Mueligheder, som ikke har det mindste Skin af Rimelighed. Men jeg beder Deres Majestæt! Til hvad Ende, og hvad skulde Diemedet blive af mit Forræderie, naar man vilde dømme det allerværste = = at stræbe efter Deres Majestæts Krone? = = Jeg er forvissat om, at De ikke troer mig saa affindig, at jeg skulde trage efter en plat Umuelighed = = at søge at bringe den til en anden Linie af det Kongelige Huus, eller til nogen fremmed Magt? Al min Konge! Al! min Helt! hvilken anden Monark, hvilken anden Magt, hvilken Stat, kunde nogen Tid bringe min Vnske til en høiere Guldkommenhed, end den De har opløstet mig til.

Henrich,

(omfavner ham og trykker ham i sine Arme.)

Al min Kosny, min kiere Kosny!

Hertugen,

Hertugen,

(bliver ved med Fyrighed.)

Ne, min elskværdige Konge og Herre! De skal bestandigen være det == De elsker mig == De værdiger mig Deres Høiagtelse, ja Deres Majestæt! De værdiger mig den i saa høi en Grad, at jeg er aldeles indtagen af den ædle Tillid, at De (endog i denne Hændelse) aldrig har havt den ringeste virkelige Mistanke, jeg mener, som De selv har anseet for gyldig, om min Troskab imod Dem. Nei, min Konge, De har aldrig havt en eneste.

Henrich,

(falder ham i Ordet med Heflighed.)

Nei, min Ven, hvad gyldige Mistanker angaaer, ikke den allermindste, alt hvad jeg maa tilstaae er dette, at det forarsagede mig nogle smaa Bekymringer, som dog ikke vare af nogen Betydenhed, og saa svage, at de forsvant i Døiblikket. Hør min kiere Kosny, jeg vil aabne mit Hjerte for dig: Disse smaa Bekymringer skulde aldrig foruroliget mig, og man skulde aldrig overtalt mig til at troe det allermindste, som kunde fordunkle din Troskab, dersom vi begge levede i en anden Tid, men i dette græsselige Seculum, i dette Seculum, som er saa fuld af Oprør, Sammenrottelser, og Forraderie, da jeg har seet og prøvet

prøvet den alleraffhyeligste Utrofskab, og det af dem, som jeg har anseet og beegnet som mine oprigtigste Venner; da jeg over tusinde gange har været paa Veie, at blive et Offer for deres Skielmsstykker og Mytterie == kan du da andet, min Ven, end bære over med mig, om der er opstegen en eller anden tvivlsom Tanke hos mig == Jeg skal rette den, Monfr. Kosun, ved nye Belgierninger, som skal sætte baade Jer og Jeres Familie i den høieste Anseelse, I skal ==

Hertugen,

(falder ham i Ordet med Fyrighed.)

Hold Deres Majestæt! jeg beder Dem: Deres Godhed for mig kunde maaskee gaae for vit; og De maa søge at sætte den inden sine visse Grændser. Deres Uhykker og den allerstannemeligste Utaknemmelighed, har været tilstrækkelig Aarsag nok til at opvække og formere den Mistanke hos Dem, som jeg er forsikret paa, at Deres Hierte aldrig mere herefter skal ansøgtes af == Jeg har selv for-
 tient den == Men Deres Majestæt! Jeg beder Dem for alting, at De vil behage at bruge den allerstørste Forsigtighed, og Vaersomhed i den Naade, De endnu agter at bevise mig == jeg er den første, som for Deres Fødder besværer Dem, at De aldrig vil faae i Sinde, at forlene mig nogen Fæstning, eller Fyrstendom, med et Ord, at
 De

De aldrig vil bevise mig en saadan Naade, som kunde sætte mig i Stand til at erklære mig Hoved for noget Partie, om jeg end vilde forsøge det. En saadan Naade, Deres Majestæt, er af de Vaaben, som omendskient de aldrig ere mægtige nok til at friste mig, kunde de dog tiene mine Fiender imod mig, for at tillegge mig en eller anden Last, og denne Leilighed vil jeg betage dem.

Henrich,

(med den heftigste inderlige Bevægelse.)

Nei, Gros-Kansler! Du skal aldrig have nogen Fiende at frygte for, saa længe jeg lever.

Hertugen,

(efter at han har bukket, for at takke Kongen.)

Ah! Deres Majestæt, Himlen give, det maatte skee! men denne Samtale er et Beviis paa det som er tvertimod, og en af de grumme Virkninger, som Bagtalelse, naar den bliver anvendt af en Hof-Mand, kan foraarsage.

Henrich,

(med første Munterhed.)

Men, hvad skulde den foraarsaget, ikke den allermindste, dersom I sølesløse Menneske, saasnart I saae at jeg begyndte at blive koldsin dig imod Jer, havde strax kommet til mig, og forklaret Jer for mig i Fortrolighed = = = Ah! Rosny! - det er ikke smukt gjort

giort af Jer. Det er nu tredive Aar, siden jeg
 for Jer mit ewige Venſkab til, og har jeg vel i al
 denne Tid havt det allermindſte paa mit Hierte,
 uden jeg jo ſtrax har aabenbaret Jer det. An-
 ſlag, Forretninger, Fornøielſer, Venſkab, Kier-
 lighed, Huusbekymringer, alting har jeg betroet
 Jer; og I, I tår i Betænkning at giøre mig en
 liden Erklæring, ſom kunde ſætte mit Sind i Ro-
 lighed, er det at være min Ven? = Ah! I per-
 ſer mig Taarene af Dinene = Er det da plat
 umueligt, at en Konge kan finde en troſt Ven.

Hertugen, (meget bevæget.)

Ah! min uſkatterlige Konge! Diſſe røren-
 de, diſſe oprigtige Tanker, overbeviſer mig om
 hvor grovelig jeg har forſeet mig. Ja, Deres
 Majestæt, jeg har begaaet den ſørſte Ubillighed i
 det jeg ikke fra det førſte Diebliſk har forklaret mig,
 og i det =

Henrich,

(med ſørſte Munterhed.)

Der ſeer I Monsieur! og I ſkulde endnu
 føle denne Uret tuſinde gange mere, derſom I vid-
 ſte, min Ven, hvad jeg har udſtaaet, imedens
 denne liden Miſforſtaaelse har været imellem os.
 Lad det nu aldrig hændes tiere. Hør! jeg vil ikke
 at nogen af vore ſmaa Fortrydelſer maa være læn-
 gere, end i fire og tive Timer, hører I Rosny.

E

Hertugen,

Hertugen, (med Henrykkelse.)

Ah! Deres Majestæt, jeg skal stræbe at
dæmpe dem i Fødselen. Ah! min Konge! = =
Ah! min Ven! = = Ah! Deres Majestæt!
forlad mig dette Ord, som uforvarendes = =

Henrich,

(med den allerstørste Munterhed.)

Kald mig kun din Ven, Rosny, ja kald
mig din Ven. Troe mig, jeg har tilvisse følt,
hvor stort det Venskab er, jeg bærer til dig. Her
engang! da jeg for nyelig, førend jeg gik ind til
Dronningen, tvang mig til at tage saa koldsendig
imod dig, og da jeg kaldte dig Monsieur, erindrer
du dig, at du svarede mig alene med at bøje Hovedet
og at giøre en dyb Kompliment? Ah! min
Kære Rosny, der seilede meget lidet i, da jeg saae
den Græmmelse og den Smerte det forarsagede
dig, at jeg havde kastet mine Arme om din Hals,
og saaledes begyndt vore Undersøgninger.

Hertugen,

(i den yderste Bevægelse og med afbrudte Ord.)

Ah! min Konge! dette sidste Veris = =
Ah! tillad mig, at jeg grædende af Glæde = = og
med de allersædste Fornemmelser = = maa kaste mig
for Deres Fødder = = for at takke Dem = =

Henrich,

Henrich,

(løfter ham op med Jilferdighed.)

Rosny! Hvad gjør I? staae dog op, og tag Jer i Agt, disse Folk, som kan see os, endskient de ikke har kundet høre os tale, de vil bilde sig ind, at jeg forlader Jer en Forseelse, I betænker ikke hvad I gjør, staae dog op.

(Hertugen af Sully bliver liggende paa det ene Kne, med sin Mund paa Kongens Haand, imens han taler foregaaende Stykke, Kongen løfter ham op og omfavner ham adskillige gange.)

Syvende Scene.

Henrich, Hertugen af Sully, Hertugen af Bellegarde, Marquis Conchini, Hof-Cavaliererne og de to Jægere.

Henrich,

(gaaer hen imod Indgangen.)

Marquis Praslin, nu kan I føre Bagten bort igien. Enhver kan gaae ind; lad os nu tage paa Jagten Messieurs, men førend vi stige til Hest, er det mig en Forseelse at jeg kan lade dem vide, at jeg elsker Rosny høiere, end nogen Tid tilforn.

og at vort indbyrdes Venſkab gielder i Liv
og Død.

H. Sully.

Ah Deres Majestæt! hvorledes ſkal jeg
nogen Tid erkiende =

Henrich, (falder ham i Ordet.)

Bed at tiene mig beſtandig, ſom I hidindtil
har giort, Monſr. Roſny.

H. Bellegarde.

Paa min Vre, Hertug Sully! De ſeer
mig lige ſaa fornøiet =

M. Conchiny.

Min inderlige Glæde, min Herre.

Henrich, (falder ham i Ordet.)

Noſ, noſ, Meſſieurs, De kan giere ham
Deres Complimenter paa Jagten, jeg vil at han
ſkal giøre os Selskab.

H. Sully.

Jeg Deres Majestæt?

Henrich.

I ſelv, min kiere Roſny. Jeg veed, at
I overalt ingen Liebhaber er af Jagt, men jeg
finder Fornøiſe i at have Jer hos mig i Dag, den
hele Dag, min Ven.

H. Sully.

Deres Majestæts Naade ſætter mig uden for
mig ſelv af Glæde, men dersom De vilde tillade
mig =

Henrich,

Henrich, (falder ham ind.)

Nei, min gode Rosny, min Jagt kan ikke være lykkelig, dersom J ikke er med, og jeg kan fornemme paa mig, at naar J kommer med, saa vil der hændes os noget ret fornøieligt; det ahner mig. Nu, saa gaae da hen og klæd Jer om, og kom til os ved Rendezvouen. Vi sætte ikke an, før end J kommer.

(Han giver ham et liden Smek paa kinden af Venlighed.)

H. Gully.

Nu vel, deres Majestæt! jeg løber da, at adlyde Dem.

(han gaaer.)

Ottende Scene.

Henrich, de Forrige.

Henrich.

Formodentlig findes der nok endeel, Monsieur Conchiny, som dette Forligelsemaal i visse Maader ikke vil staae meget vel an.

M. Conchiny.

Jeg spør dem til, Deres Majestæt, at det ikke bliver mig.

E 3

H. Belle

H. Bellegarde.

Paa min Tre, Deres Majestæt, dette Forligelsemaal har været ønsket af alle dem, som vil Deres og Deres Staters Beste. Det er en Mand, som Deres Majestæt i alle Tilfælde, kan forlade Dem paa, som paa Deres høire Haand, og han besidder saa stor en Færdighed i Forretninger ==

Henrich, (falder ham i Ordet.)

Hvad kalder I da Forretninger == Siig hellere, i Spidsen af min Armee, i mit Conseil, i Ambassader == og jeg har endnu aldrig sendt ham enten til mine Venner eller mine Fiender, uden til min Fordeel; men lad os komme til Hest, til Hest Messieurs.

(Kongen gaar, efterfulgt af sit hele Følge.)

Ende paa den første Act.

Anden

Anden Act.

(Theatret forestiller Indgangen til en Skov.)

Første Scene.

Lucas, Karen.

(Jagt: Hornene høres langt borte.)

Lucas.

Bitterkneæ! Karen, her engang hvor kosteligt de blæser, aah kom, siger jeg dig, og følges hen med og see paa Jagten, den er ikke ret langt borte, lad os gaae her hen ad den Kant, hvor Spillet kommer fra.

Karen.

Men jeg siger dig jo Lucas, at jeg har ingen Stunder, jeg maa hjem igien strax paa Timen.

Lucas.

Den Ufærd, det er ikke hver Dags Arbeid at Jagten kommer tillieus! Hvem veed, om vi ikke kunde faae vor gode Konge Henrich at see med det samme.

Karen.

Sandt at sige, saa gad jeg grumme gierne seet ham, jeg kiender ligesaa lidt til ham som du, men det bliver sildig, og min Moder venter efter

mig; jeg maa hiem og hielpe hende med Aftens-
Maden, vi venter min Broder Richard hiem i
Aften.

Lucas.

Hvad siger du mig? kommer Mfr. Richard
i Aften, ei da! det var herligt, det fornøier mig
ret i mit Hierte, saa haaber jeg nok, at han gier
Ende paa det med vort Bryllup, lille Karen, og
overtaler din Fader, som gaaer og nøler med det
en Tid efter den anden: Men det Drollen tage
mig heller ikke fiønt af dig, at du siger mig det
først nu, Karen, kunde du ikke sagt mig saa deilig
en Tidende strax.

Karen.

Nei nu, hvor kunde jeg vel sige dig den
før, naar jeg fik det først at vide selv for et Dieblif.

Lucas.

Jh naa da! kunde du ikke da sagt mig det
strax.

Karen.

Hvilken Gladder! jeg veed, jeg maatte jo
vel møde dig først, inden jeg kunde snakke med dig.

Lucas.

Jo du bred dig nok meget om at møde mig,
skal vi see, det var snarere Jagten du løb efter.
Det er bitterknoe ingen Tegn til Benskab, naar
man har saadan god Tidende at sige een.

Karen.

Karen.

Men sikkén dan, hvor han begynder at
 flamres med mig, for jeg vilde see Jagten, naar
 det var intet uden et Grinde jeg gjorde mig, for
 jeg var vis paa at finde ham der, jo det er een
 Kien == og oven i Kibet hegler han mig ud ==
 oh gaae din Gang == din Træring du er == er
 det min Tak jeg skal have.

Lucas, (smigrende.)

Naar, bliv ikke vred, lille Karen, det voldt
 at jeg vedste ikke at det var for min Skyld ==
 Bitterkneee, seer du vel, det volder, at jeg holder
 saa meget af dig, == saa meget, == saa ==

Karen.

Hillemend! holder jeg da ikke ligesaa meget
 af dig, men gier jeg mig derfor til at sfiende dig
 Huden fuld, uden du fortienet det.

Lucas, (grinende)

Jo paa det lav, skulde jeg fortienet det
 hvor gang du sfiender paa mig, saa fik jeg nok at
 bestille. Du husker nok ikke i Gaar, da du sfiel-
 te mig ud, saa en Hund skulde ikke taget et Stykke
 Bred af mig, og det saa baade din Fader og Mo-
 der hørte paa det, for denne skamløse Agathe,
 som er sleien bort med denne unge Herremand, du
 vil nok endnu sige at jeg havde Uret.

Karen, (bister.)

Ja, det siger jeg endnu, og jeg skal aldrig troe, at Agathe er løben bort med denne Monsieur, med hendes gode Billie, det var saadan en skikkelig og forstandig Pige, og hun elskede min Broder Richard saa høit! Det maa være hvad det vil, saa er der noget i dette, som jeg ikke kan finde Rede i.

Lucas, (haanlig.)

Oh ikke andet, du kan jo let finde Rede i det.

Karen.

Hør Lucas, jeg varer dig ad, at du ikke begynder denne Trætte paa nye igjen, og jeg gad ret skiende dig Huden fuld endnu engang, hvis jeg havde Stunder, men jeg har at bestille hjemme, farvel Lucas.

Lucas.

Farvel du arrige Trold.

Karen,

(kaster ham sin Urtekoft i Ansigtet.)

Trold? Det skal du have, til du lærer at give Folk Navne.

(hun gaaer.)

Anden

Anden Scene.

Lucas, (alene.)

Hie kuns lidt og lad mig faae fat paa dit lille Spøsgelse. Hun løb sin Kaas :: : Hvor hun ikke var artig :: : hvor vidste hun ikke at snøe sig og flaae mig i Dinene med hendes Blomster for at komme til at give mig dem, det var ret fornøieligt.

(Han sanker Blomsterne sammen, og bliver Agathe vaer, i det han reiser sig op.)

Men hvad er dette? Skal jeg troe jeg er bleven overskynet! er det ikke Jomfrue Agathe, med alt dette Dinglerie paa sig. Jo! Gud forlade mig er det ikke hende selv.

Tredie Scene.

Lucas, Agathe, (klæd som et Treuentimmer fra Hovedstaden.)

Agathe.

Ja det er mig selv, min Kiere Lucas; jeg beder Dig, hør mig, hie et Dieblif. :: :

Lucas,

Lucas, (falder ind i Ordene.)

Hille en Ufærd, hvor er I ikke galant
Jomfrue Agathe, I er jo stafteret ud, som en
Prinsesse! Uden Tvivl kommer I nu fra Paris =
eller fra Hove kanskee = I maa have været
grumme lykkelig i de sex Uger I har været borte
fra Pieursain. Jeres Fader Monsr. Jeronymus,
som har den mindste Forpagtning i den hele Egn,
skulde have ondt ved at kiende Jer igien = En!
Jomfrue Agathe, I maatte gaae hen og skamme
Jer ihjel.

Agathe, (bedrøvet.)

Ah! desværre! Alting stemmer overeens til
min Beskiemmelse, men jeg er uskyldig. Mar-
quis Conchinn har ladet mig fere bort imod min
Billie, og ladet mig bringe til Paris, hvor dette
umenneskelige Gemyt har holdt mig indelukket i sex
Uger, som en Fange = Min Dyd, mit Mod, og min
Fortvivlelse har givet mig de fornødne Kræfter til at
rive mig løs af hans Hænder; jeg er flygtet der-
fra og kommer her til Byen i dette Dieblis, og
siden jeg fik dig at see og har noget at tale med dig,
saa har jeg ikke givet mig Tid, at stille mig ved
denne Dragt, som man har tvunget mig til at
tage imod, og som synes at være et Bidne om
min Banære.

Lucas,

Lucas, (spottende)

Vidne om min Banære! hvilken heitruvende Snak, hvor hun ikke veed at tale for sig. Der seer vi hvad det er, at I fra Barnsbeen af, og til Jeres fiortende Aar, har været i Huse hos denne Frue Leonore Galigai, hvor denne Marquis Conchinn forelskede sig i Jer == Hille en Ufærd! hvor det ikke kan sætte Hoved paa et Pige-barn, at det bliver tugtet op, imellem disse store Herrer. Jo men, man kan høre at I har lært at tale vel og giøre ilde == men tænker I vel, at fordi I er bleven saa heilærd, at vi andre derfor ere Heste for det Skyld == Mener I vel, at jeg troer et Ord af al denne Snak; jo hvem der var en Toffe, saa kunde I maaskee bilde een noget ind med dennne smukke Nemsse.

Agathe.

Men, min kiere Ven!

Lucas, (falder ind i Ordene.)

Hvem jeg, Jeres Ven, efter det smukke Arbeide I har gjort? Skulde jeg være Ven med en Bedrageresse, som har narret Monfr. Richard, og først svoren ham til, at I elskede ham, og siden gier ham en lang Næse, for at løbe efter en Herremand, som I vidste forud, at I aldrig kunde gifte Jer med, og som I har solgt baade Hæder og Værd til, for at faae noget Stads og

Kram-

Krammerie, og skammer Jer ved at være klæd, som en ærlig Bondepige. Nei for tafsind Pokker, der er ikke mere Benskab for Jer i mit Liv, end der er bag paa min Haand, seer J vel det.

Algate.

Jeg svær dig til endnu engang Lucas, at det er den største Usandsfærdighed ==

LUCAS, (falder ind i Ordene.)

Det er sandt, hvad jeg siger == og J har en flen Vre af det, at gaae hen og sætte den hele Bye i Allarm, og giøre Splid i vort Egteskab == Jeg var færdig at holde Bryllup med Karen, Monsr. Richards Søster, med baade hendes Faders og hans Minde == Monsr. Michel hendes Fader, som er den rigeste Møller i det hele Kongerige, havde givet jer sin Søn Monsr. Richard, som er saadan en klog Karl == som har studeert i Melun, og som taler saa lærd, som han kunde præke, og ligesaa høittravende som J, om det skal gielde == som kan sin Latin, og som for det samme Skyld, for det Puds J har spillet ham, vil aldrig gifte sig, og gaaer hen, som man har sagt, og slaaer sig fra Verden, og vil give sig til at være vor Præst.

Algate.

Siden du da ikke vil høre mig, saa sig mig i det mindste om Richard er her i Byen.

LUCAS.

Lucas.

Nei, han kommer ikke førend i Aften, har han ikke været saadan en Toffe og reist til Paris for Jeres Skyld, for at bede om Ret af vor gode Konge, som negter den ligesaa lidt for de Smaa, som for de Store.

Agathe,

(for sig selv, sukkende.)

Ah! jeg ulukfsalige! hvorledes skal jeg bevise min Ukyldighed. (høit.) Richard har den største Marsag til at fatte de allerøerste Tanker om mig, uden at jeg kan beklage mig over ham.

Lucas.

Ja, han gjorde Jer nok stor Uret, skal vi see, naar han havde dem = Ja, der har vi det, Nu gier I Jer til at græde! For en Ufsærd! al denne Fruentimmer Graad, det er ret ligesom en Musfælde.

Agathe.

Ah! jeg tilgiver dig det, at du ikke vil troe, at jeg er oprigtig; men dersom du ikke vil giøre noget for min Skyld, saa giør dog Richard, for det Benskabs Skyld, som er imellem Jer, den Tieneste, som jeg er kommen at bede dig om, siden jeg fik dig at see i det jeg kom her ind i Skoven = Det er for hans Skyld, du tager dig den paa.

Lucas.

Lucas.

Nu da, lad os da høre hvad det er, Jomfrue.

Agathe, (meget bevægelig.)

Det er en Tjeneste, som skal retfærdiggjøre mig for min Kiereste ifald det er mueligt == Kiere, jeg beder dig, lever ham dette Brev, (hun viser ham et Brev.) som jeg har skrevet ham til paa Lykke og Fromme, og som den Leilighed jeg fandt strax at redde mig, forhindrede mig fra at fuldføre == giv ham det saasnart du seer ham == hav Medlidenhed med mig == og bring mig ikke til at fortvivle, ved at negte mig det.

Lucas,

(er bevæget, men tvinger sig.)

Lad os da see dette Brev. Hvor J ikke ogsaa veed got naar J skal græde; Ja, jeg skal rigtig sige ham det, J har gjort mig ganske blødhjertet, men tænk ikke for det, at J har faaet mig til at dandse efter Jeres Pibe, nei Drollen tage mig, om jeg gjør, og jeg siger Jer reent ud, at det jeg vil fortælle ham om Jer, bliver ikke for Jeres Beste == Jeg lider ikke, at vor gode Richard, som snart skal blive min Svoger, skal gaae hen, og kiese Katten i Sækken, seer J vel det.

Agathe.

Gaae kuns, det er mig ligemeget enten du vil troe min Uskyldighed eller ikke, det er min Kiereste,

Kiereste, og det er hans Fader, for hvis Fødder jeg har besluttet at kaste mig, for med de dyreste Eder, at bevidne dem, at jeg ikke i nogen Maade er lastværdig. Lad mig aleneste vide, saasnart Richard kommer hjem.

Lucas.

Ja, ja, gaae kun, jeg skal lade Jer vide det, det lover jeg Jer.

(Agathe gaaer.)

Fjerde Scene.

Lucas (alene, venter Brevet i Lommen.)

Hvor disse Fruentimmer ikke har deres Flæben ved Haanden, naar de vil! De kan græde lige hvert Dieblisk, enten det er tidlig eller sildig = = og for alting naar det er deres Verlighed om at giøre, saa kan de hitte paa Historier = = og Historier = = noget, som er hverken huggen eller stukken, og gemeenligen ere vi Mandfolk alligevel saadanne Toffer, at naar vi har dragedes længe nok, for ikke at troe dem, saa bliver dog Enden paa hele Legen, at de faae det med os, ligesom de vil. En vorde

os for Dosmere vi ere! (Det bliver mørkt.) og oven i Kiebet, saa har dette Billede med hendes gale Optøger giort Hinder i mit Bryllup med min lille Karen, som jeg elsker som min Diesteen, ja hun maa ganske vist være bleven Ellevild == men det begynder alt at blive vel mørkt, og Monsieur Richard kunde nok være her nu, synes mig. Ha! der har vi ham.

Femte Scene.

Richard, Lucas, (løber ham i Møde og omfavner ham.)

Ei bitter haaremænd! Monfr. Richard, lad mig omfavne Jer == og nok engang == hilleded engang endnu == jeg kan ikke holde op igien, min kiere gode Ven.

Richard.

Ah! min kiere Lucas, jeg har dit Venskab mere nødigt, end nogen Tid tilforn, min Ulykke er uden Redning.

Lucas.

Ja, jeg tvivlede nok om Freden. Men hvordan er det da?

Richard.

Richard.

Ja, hvordan? Du veed at jeg reiste til Paris for at kaste mig for Kongens Fodder; men den Guds forgaaene Marquis Conchini, som havde faaet min Hensigt at viide, uden Tvivl ved hans Espioner, som jeg merkede nok, at jeg blev forfulgt af overalt, lod mig sige, at hvis jeg ikke pakkede mig strax fra Paris, skulde han sætte mig ved mit Bingebeen.

Lucas.

Hvilken Skielm.

Richard.

Men det var dog ikke hans Trudster som kom mig til at forlade Paris, det var et Brev, som jeg siden fik fra Agathe selv. Ah Himmel! den Troeløse! hun skriver mig selv til, at hun elsker mig ikke mere.

Lucas.

Har hun da allerede skrevet Jer til.

Richard, (meget heftig.)

Ja, Lucas, hun skriver mig til, at hun ikke mere elsker mig = Hun = Agathe = Ah! uden al Tvivl har denne æreløse Forfører, enten med List eller med Magt faaet hende til at elske sig = hun maa være bleven forblindet af den store Høihed og Magt, som denue nedrige Udlænding besidder.

D 2

Lucas.

Lucas.

Hvordanne? Saa elsker hun ham da for
 Alvor?

Richard, (uden for sig selv.)

Ja Lucas, det er alt for vist == hun elsker
 mig ikke mere == min Forbitrelse! == Men jeg
 maa stræbe at dæmpe disse Overilelser, som dog
 kunns formere min Smerte == jeg vil forglemme
 hende == jeg vil aldrig see hende mere for mine Dine,
 saa længe jeg lever.

Lucas.

Det gior J ret i. Og dog alligevel tør
 hun komme lige her til Byen ==

Richard, (hidfig.)

Hvad siger du? her til Byen? er hun her?

Lucas.

Ja vist, kom hun ikke anstigendes her for et
 Dieblif siden, og kommer lige hen til mig, den
 Laptaske, for at binde mig en heel Pose fuld af
 Løgn paa Vermene, og for at vise Jer hendes
 Ufkyldighed, sagde hun, saa skulde jeg sige Jer et
 Brev, som hun gav mig til Jer, og som jeg har
 her i min Lomme.

Richard, (endnu mere hidfig.)

Hvorledes, du har et Brev fra hende til
 mig? Lad mig see det, skynd dig, sige mig det.

Lucas.

Lucas.

(viser ham Brevet uden at sige ham det.)

Her har jeg det, men lyd mig ad og lad os rive det i tu, det er dog kun noget Løgn og Glæder, hun har smurt sammen, for at give os noget at løbe med.

Richard, (snapper det fra ham.)

Jeg maa dog læse det = = hvor stor er ikke min Skrebelighed! Du har Ret Lucas, jeg burde ikke læse det; men min allerstørste Plage er, at jeg føler hos mig selv, at jeg endnu tilbyder Agathe højere, end nogen Tid tilforn.

Lucas.

Da veed I ogsaa ret godt, hvem I beder til! men læs det da høit, at jeg kan ogsaa høre hvad hun fortæller os.

Richard,

(læser Brevet med en skielvende Røst og meget hjerteflemt.)

Gierne. (han læser.) Mandagen Klok-
Ser om Morgen.

"Tro ikke, min allerkiereste Richard, det
"allermindste af det affærlige Brev, som I,
"uden Tvivl, har faaet fra mig; Den vederstyggelige
"Fabricius, Marquis Conchins Kammertiener,
"har tvunget mig til at skrive det, da han lod mig
"vide, at I var i Paris, og at hans Herre havde
"sat sig for at gribe til den yderste Voldsomhed

" imod Jer, dersom jeg ikke skrev Jer til. Han
 " lovede mig tillige, som en Belønning for min
 " Frielighed, at man skulde tillade mig nogen mere
 " Frihed. Denne sidste Post gjorde det, at jeg
 " fattede en Slutning; thi dersom man vil holde
 " sit Løfte, saa haaber jeg at benytte mig af denne
 " Frihed, til at redde mig herfra. Ingen Fare
 " skal affrekke mig, jeg frygter mindre for Døden,
 " end for at være uværdig til Jeres Kierlighed.
 " Jeg skriver Jer dette Brev til, uden at vide
 " hvorledes, eller ved hvem, jeg skal faa det bragt
 " i Jeres Hænder, det er en Vnfske, som jeg allene
 " venter af Himlen, som selv bør beskierme Ufsyl-
 " dighed = = jeg elsker Jer bestandig, og jeg skal
 " aldrig elske, uden = = Men jeg seer, at den
 " lille Havelaage er aaben = = mine Vinduer ere
 " ikke saa høit fra Jorden = = Jeg vil forsøge, om
 " jeg med mine Lagen = = Jeg iler, at redde mig = =
 O Himmel! hun har hidset sig need af
 Vinduet! Er hun kun ikke kommen til Skade!

Lucas, (spottende.)

Til Skade? Jo Nyt! Jeg saae hende jo
 selv for et Dieblis siden. Men er J da saadan
 en Laasse, at J vil tage dette Brev for en Troens
 Artikkel.

Richard.

Richard.

Hvorledes? Hvad vil du sige?

Lucas.

Haaremænd! Hvor der sidder et forslagen Hoved paa den Pige, hvilket herligt Brev, og hvor hun ikke kan stille, det er ligesaa høittravende, som det er fuldt af Vagn.

Richard.

Hvorledes Lucas? saa troer du, at hun be-
drager mig, at hun er mig utro, at hun skulde
drive Falskhed og Forræderie saavidt ::

Lucas, (falder ham i Ordet.)

Ja bitterkne, troer jeg mere end det: jeg
troer at denne Marquis og hun, de har været begge
om at smee dette Brev sammen, og det ikke for
andet, end for at saae Jer til at være deres Blin-
debuf.

Richard.

Nei, hun er ikke mægtig til at begaae saa
affskyeligt et Bedragerie, og du selv ::

Lucas, (falder ham i Ordet.)

Og jeg selv :: jeg siger Jer, at det er et
Krumspring af denne Marquis, nu stætter han
intet mere om hende, og saa sender han hende hjem
til hendes Bondebye igjen.

Richard.

Hvorledes, din Tøser! Du tør endnu paa-
staae at et Pigebarn, som Agathe ::

Lucas.

Tøser! naa, naa, saa sagte, min Ven!
ingen Skeldsord; men hør engang, enten jeg nu
er paaastaende eller ikke :: lad os nu ogsaa troe
det da, at hun er ganske uskyldig, omendskönt
hun har været i denne Herremands Børge i Ser
Uger, mener J da vel, at J saaer nogen til at
troe det? Maae hun da ikke bevise det først, inden
J kan see hende igien, uden Jeres egen Skam?
Vilde J vel gaae hen til hende, og lade Jer for-
here af hende igien, og sætte Jer i Bøve for at
hun kunde faae Jer overtalt til at gifte Jer med
hende, førend hun er friekiendt; Hvad andet
skulde der vel blive af, mener J, vilde det ikke
blive et artig Spil? Hvad synes Jer?

Richard, (bedrøvet.)

Oh du har Ret Lucas, jeg maa tvinge mig
fra at see hende, jeg merker alt forvel, den Til-
bøielighed jeg har til at forblinde mig selv. Men
kom og lad os gaae hjem til dit, min kære Ven,
jeg vil opholde mig en Times Tid eller to hos dig,
for at sætte mit Sind i Rolighed, og bringe mig
lidt til Rette igien. (Det bliver ganske mørkt.)
(Værende.) Jeg vil ikke at min Fader, og min
Familie

Familie skal blive mindste Tegn paa, af den Sorg, som nager mig, og som kunde bedrøve dem.

Lucas.

Naa saa kom da, og gaae hjem med til Borea, det er ogsaa ret nu den mørke Nat; og denne Skov, veed I vel, er ikke meget sikker paa denne Tid, her er saa fuldt af Krybskrytter og Stratenrevere, og det er gierne to Alen af et Stykke = Lys, lys! nuig synes jeg herer noget røre sig derinde i Bussene.

Richard, (sukkende.)

Ja lad os gaae, min Ven. Hiemme hos dig vil vi tales ved, om dit Egetskab med min Søster; og siden mit ikke kan gaae for sig, saa vil jeg skynde paa min Fader, at han vil gjøre Ende paa dit. Det er ubilligt, at du skal lide under min Ulykke, det var kun at forskaffe mig een Beskyrning desmere.

(De gaae.)

Siette Scene.

Hertugen af Bellegarde, Marquis Conchini.

Marquien,

(kommer i Mørke og seler for sig.)

Det var et Djevleblendt Arbeide, Hertug Bellegarde, at vi skulde forseile vor Relais.

H. Bellegarde.

Og det er endnu mere Djevleblendt, min fiere Conchini, at vore Heste ikke engang kan gaae i Skridt mere. Hvor denne Nat er mørk.

Marquien.

Man er ikke i Stand at see en Haand for sig, jeg har endogsaa ont ved at skimte Dem. Denne forbandede Hiort maae have ført os et Stykke Bei = =

H. Bellegarde, (falder ham i Ordet.)

Ja en Helvedes Bei = = saa fordamt en Hiort har jeg endnu ikke seet Magen til. Først lade sig jage over i tre Timer i Skoven ved Chailly, siden sætte over Aaen, og faaer os til at streife hele Skoven igiennem ved Rougeant, hvor den holdt endnu ud i to ulukksalige hele Timer, og tilsidst fører

fører han os midt ind i Skoven ved Senart, hvor
vi nu ere = =

Marquien, (falder ham i Ordet.)

Og uden at viide hvor vi ere, men jeg hører
een gaase = = der kommer nogen herhid til os.

Endende Scene.

Hertugen af Sully.

(Kommer sølende for sig og faaer Hertugen af Bellegarde
ved Armen.)

Hertugen af Bellegarde, Marquis Conchiny.

H. Sully.

Ah! Deres Majestæt er jeg dog omsider saa lyk-
kelig at finde Dem, er det Dem Deres Majestæt.

H. Bellegarde.

Det er baade Monsieur Rosnys Kæst og
Hiertelag, han tænker uophørligen paa sin Konge.

H. Sully.

Ja, det er mig selv = = See er det Dem
Hertug Bellegarde! Er De her alene? Veed De
ikke hvor Kongen er, er der nogen hos ham?

H. Belle-

H. Bellegarde.

Det er over tre Timer siden han kom mig af Sigte, og han var ikke ved Jagten da jeg forlede den. Jeg er her ganske alene med Marquis Conchini.

Marquien.

Med deres allernydigste Tiener Hertug Sully. Men De min Herre, hvor har De Deres Hest?

H. Sully.

Jeg gav den til en stakkels uhykkelig Tiener, som brød sit Been lige for mine Dyne. Men siig mig dog Messieurs, paa hvad Kandt i Skoven vi besinde os?

Marquieu.

Paa min Vre, vi ere vildfarne i den, det er alt hvad jeg veed.

H. Bellegarde.

Det er et fornøieligt Arbejde == og i Særdeleshed for saa forliebt en Cavalier som jeg. Jeg skulde i Aften gjort Ende paa en af de allernydigste Erobringer, imellem os mine Herrer == dog uden Forsængelighed eller Pralerie Messieurs ==

H. Sully, (lidt hidende)

Hertug Bellegarde, De har aldrig andet i Hovedet, end Deres Galskaber! Jeg derimod er i den allerførste Bekymring for Kongen. Maaskee har han ikke et Menneſke hos sig. Natten er mørk og redſomt.

Jeg

Jeg frygter at der hændes ham et eller andet Tilfælde.

Marquien, (letsindig.)

O intet min Herre: Hvad Tilfælde vilde De vel at der skulde hændes ham?

H. Sully, (hæstig.)

Hvorledes min Herre! om en Krybskytte, eller Stratenrøver skulde komme ham i Møde, eller hvem veed hvad for een == (med Brede) I Sandhed! Kongen burde spare os for De Bekymringer han sætter os i for sin Person. For en Ulykke! Kan han ikke nøies med at han er undgaaet tusinde Farligheder, som maaskee paa den Tid var en Nødvendighed, og kan dette forvorne Menneske ikke leve, uden han endnu skal vove sig i saa unødvendige Farer paa nye.

Hr. Bellegarde, (letsindig.)

Ei min kære Hertug Sully, De tager altid Tingene paa den værste Side. Jeg elsker jo Kongen ligesaa høit, som De ==

Marquien, (koldsindig.)

Og jeg, uden Modsigelse ligesaa == men, paa min Vre, det er ogsaa at finde Fornøielse i at plage sig, at ==

H. Sully.

H. Sully,

(falder ham i Ordet fortrædelig.)

Levende Gud! Messieurs! Vi have da ganske forskiellige Maader at elske Kongen paa = jeg for min Part, søger Dem til, at jeg, i dette Dieblig er i allerstørste Frygt for hans Person. Alting forstrekker mig, paa hans Side, og jeg er langt fra ikke saa rolig, som de Messieurs.

Ottende Scene.

En Bonde, (med et Knippe Brænde paa Ryggen.)
Hertugen af Sully, Hertugen af Bellegarde,
Marquis Conchiny.

Bonden, (singer.)

Jeg hugger Brænde Dagen lang,
Og letter Sindet med min Sang.

Hert. Sully,

(tager fat paa Bonden.)

Hvem er der? Hvad er du for een?

Bonden.

Bonden,

(Kaster sit Brænde af Forskæffelse, og falder paa Knæ for Hert. Sully.)

Ah vær naadig Hr. Stratenrøver, og staae mig ikke ihjel = = oh min gode Herre, hvis I er Formand, saa beed dem spare mit Liv = = spar mit Liv = = Hr. Captain = = mit Liv = = Der er fire Toskillinger, og tre otte og tiue Skillinger, det er alt hvad jeg eier og har.

Marquien.

De Hr. Ober-Rentemeester, Capitain for Stratenrøverne, det er sandelig noget usfordøieligt, det er haardt at fordrage.

H. Sully, (alvorligen.)

De veed at skiemte i Tide min Herre og paa en meget fin Maade.

H. Bellegarde.

Staae op Kammerat! staae kun op! Vi ere ingen Røvere, men Jægere, som ere blevne forvildede, og som vil bede dig, at føre os til nærmeste Bye.

Bonden.

Bitterknæ, ei I gode Herrer, I har ikke et Bøsseskud til Lieursain.

H. Sully.

Lieursain siger du?

Bonden,

Bonden.

Ja vist gode Herre! Felger kuns efter mig.

H. Bellegarde.

Det kommer os ret tilpas, at det er saa nær
herved; thi vi kan ret nu, hverken staae eller
gaae.

Marquien.

Og færdig at sulte ihjel. Siig mig engang,
Landsmand, kan vi faae noget der ==

Bonden, (falder ham i Ordet.)

Ah! Stotter kuns intet, jeg skal følge Jer
hen til Skorideren her paa Stedet, der kan I
faae de rareste Caniner i hele Skoffeviis, for disse
Folk spiser Caniner, maae I troe, og vi an-
dre veed ogsaa, hvad de duer til, skient vi ere
Bønder.

H. Sully, (giver Bonden Penge.)

See der, min Søn, der har du en Ducat,
skynd dig kuns at føre os derhen.

H. Bellegarde, (giver ham ligeledes Penge.)

See der min arme Knøs.

Marquien, (giver ham ligeledes.)

See der har du een af mig med, troer du
endnu, at vi ere Stratenrøvere?

Bonden.

Nei langt fra, gode Herrer! tusind Tak!
kommer kuns nu, og bliver intet vrede for det at
jeg

jeg tog Jer for Røvere, det voldes at denne Skov
vrimler af dem overalt, siden vi havde denne inds-
byrdes Krig, saa har en heel Hob af de urolige
Hoveder lagt sig efter Haandverket.

H. Sully.

Skynd dig, skynd dig og viis os Vej, gaae
kuns foran.

Bonden.

Kommer kuns her, kommer kuns her ad
denne Stie, her igiennem, kuns her igiennem.

H. Sully, (lader de andre gaae foran.)

Jeg er stedsse i Befyring for Kongen, og
den Fare han er i, svever mig bestandig for Næsen.
(han gaaer sidst ud.)

Niende Scene.

Henrich den Fjerde.

(kommer og søger for sig.)

Hvor gaaer jeg hen = = hvor er jeg = = hvad
bliver Enden paa alt dette = = Ventre saint gris!
Jeg har nu gaaet i to heele Timer, for at finde
Enden paa denne Skov. Lad os puste lidt = = og
lad os see = = Paa min Tre, jeg seer, = = at jeg
seer

seer slet intet. Det er ogsaa mærkt, som Zanden selv.
 (Han føler for sig med Foden.) Det er ingen
 banet Wei, jeg er paa, det er heller ingen Fodstie,
 jeg er midt inde i Skoven endnu, ja paa min
 Vre, jeg er reent forvildet, men jeg er ogsaa selv
 Skyld deri, Jagten har lokket mig alt for langt
 bort fra mit Følgeſkab, og jeg er vis paa, at de
 ere i største Bekymring for mig, det er det eneste,
 som fortryder mig, for Røsten er der ikke saa stor
 Ulykke i at være forvildet. Lad os imidlertid
 fatte en Slutning = = = Lad os hvile os lidt,
 jeg er saa udmattet = = jeg er reent overvunden.
 (Han sætter sig ved Roden af et Træ.) Nu vel, dette
 Sted er ikke endda saa ubehageligt, ei, i Sand-
 hed, her kan være ganske godt at fordrive en
 Nattes Tid, og dette Veie er ikke heller saa haardt,
 jeg har paa min Vre prøvet det undertiden, som
 har været værre = = (Han lægger sig ned, og reiser sig
 igien op at sidde.) Dersom den arme Dievel,
 Hertug Sully, som aldrig taår paa Jagten, uden
 for at føie mig, og som jeg har med Magt tvunget
 til at tage med i Dag, er faren vild ligesom jeg;
 saa er jeg forloren = = ja jeg er dødsens, og det
 bliver endnu værre, end at ligge en heel Nat i
 Skoven = = Hvilken Prædiken vil han holde for
 mig = = hvor vil han sætte mig til rette = = det kan
 jeg kunſt ſikker holde mig ſærdig til = = mig synes alt,
 at

at jeg hører ham, hvor han, med sit skarpe og ærbare Ansigt, taler mig til: Levende Gud, Deres Majestæt, det er got at de kan lee af alt dette, men jeg finder intet heri, som jeg kan forsøge mig over, at sætte alle Deres troe Tienere i den dødeligste Angest: = Kunde jeg kun komme i Nølighed og sove et par Timers Tid, saa fik jeg Kræfter igien, til at slippe ud af Skoven, lad os forsøge det. (Han synes at sove et Dieblis, der gøres et Skud, han vaagner, springer op, og lægger Haanden paa sin Kaarde.) Her er Røvere i Nærvarrelsen, lad os sætte os til Værge.

Tiende Scene.

To Krybeskytter, Henrich den Fierde.

Første Krybeskytte,

(Kommer ind, og seer sin Kammerat flyde sin Døds af,
i det han kommer ind.)

Traf du den ogsaa?

Anden Krybeskytte.

Ja vist, det er et Daadyr. Mig syntes jeg hørte det faldt.

E 2

Henrich,

Henrich ,

(gaaer hen imod det bagerste af Theatret.)

Det er Krybeskytter, jeg kan høre det paa den Samtale de føre.

Første Krybeskytte.

Hvad siger du, har du den?

Anden Krybeskytte.

Du drømmer, jeg taler jo ikke et Ord.

Første Krybeskytte.

Var det ikke dig der snakkede, saa er her ogsaa nogen, der lurar paa os, jeg smør mine Støvle.

Anden Krybeskytte.

Hille en Ulykke, saa smør jeg mine med.

Henrich, (kalder paa dem.)

Hør Messieurs == Messieurs! == Ja, de har alt taget Flugten == De kunde have ført mig her ud af Skoven, og nu er jeg ligesaa nær som tilforn.

Elleve

Ellevte Scene.

Henrich den Fierde, Michel, (med to Pistoler i
Beltet og en Blindlygte i Haanden.)

Michel, (tager Henrich ved Armen.)

Ha! har vi der Skielmen, som løber og skyder
vor Konges Bildt? hvem er du? gesvindt, hvem
er du?

Henrich, (betænkende sig.)

Jeg er = = Jeg er = = (for sig selv, knapper
sin Kiol til, for at skjule sit blaa Ridderbaand.) Vi vil
ikke give os tilkiende.

Michel.

Maa Skielm, svar mig, hvem er du?

Henrich, (leende.)

Jeg er ingen Skielm min Ven.

Michel.

Da troer jeg ikke du er stort bedre, siden
du svarer saa forblommet. Hvem var det som
fyrede den Bøsse løs, som jeg hørte nu nylig.

Henrich.

Jeg svarer Jer til, at det var ikke mig.

Michel.

Du lyver, gode Karl, du lyver.

Henrich.

Jeg lyver == jeg lyver == (for sig selv.) Det kommer mig meget fremmet for, at høre saadanne Talemaader. (høit.) Jeg lyver ikke min Ven, men ==

Michel.

Men == men == men == jeg har ikke nødig at troe dig paa det. Hvad er dit Navn.

Henrich, (leende.)

Mit Navn == mit Navn ==

Michel.

Dit Navn, ja ret dit Navn. Du har dog vel et Navn, tænker jeg. Hvor kommer du fra, hvad har du her at bestille.

Henrich, (for sig selv.)

Han er kort for Hovedet. (høit.) Men I gler mig her saa mange Spersmaal == saadanne Spersmaal ==

Michel, (falder ham i Ordet.)

Sætter dig i knibe gøe Karl, det merker jeg nok. Var du en ærlig Karl, saa stod du ikke og brugte saa mange Krumspring, for at svare mig, men det er Ulykken du veed, du er det ikke == og derfor strax følg med mig hen til Skovrideren her paa Stedet.

Henrich.

Henrich.

Følge med Jer, men hvorfor da = = og hvad
Magt har I = =

Michel.

Hvad Magt? Den Magt, som vi harenhver
Bonde her paa Stedet, at vi tåer os af vor Kon-
ges Tidsfordriv, og passer paa hans Bildt = =
Oh! for Dievlen! du skal vide at vi elsker vores
Konge, og af bare Venfkab ere vi Skovridere
allesammen, saa mange som vi ere, og det uden
at tage en Skilling for det, om du vil vide det.

Henrich,

(for sig selv, meget bevæget.)

Paa min Vre, dette er en Fornøielse, som
jeg endnu aldrig har erfaret, at høre dette med
mine egne Øren.

Michel.

Hvad er det du mumler der saa sagte, saa
fort, fort! følg med mig, siger jeg dig.

Henrich, (skiemtende.)

Nu vel da, jeg vil gierne følge Jer, men vilde
I vel først have den Godhed for mig, at høre,
hvad jeg har at sige.

Michel, (haanlig.)

Za, jeg troer nok ogsaa, du er det værd,
men lad os da høre engang, hvad du vil fortælle
os, for at besøkke dig.

C 4

Henrich,

Henrich, (som tilførn.)

Jeg vil da paa det ydmygste forestille Jer, min Herre, at jeg har den Ære at høre til Kongens Hofstat, og at, omendskiønt jeg er kun en af hans mindste Betientere, saa taaler jeg dog ligesaa lidet, som I, at man forseer sig imod ham. Jeg har fulgt Kongen paa Jagten i Dag, og Hiorten har ført os fra Fontainebleau og ind i denne Skov, hvor jeg er bleven forvildet, og =

Michel, (falder ham i Ordet.)

Fra Fontainebleau skulde Hiorten føre Jer til Pieursain, det har ingen Rimelighed.

Henrich, (for sig selv.)

Ha, ha, saa er jeg ved Pieursain.

Michel.

Det kan nu staa ved sit Værd, men hvorfor har I da forladt vores gode Konge paa Jagten? og ikke passet bedre paa ham, hvordan vil I forsvare det, mener I?

Henrich.

Det var Ulykken, min kære Ven, at min Hest styrtede under mig.

Michel.

Kunde I da ikke fulgt efter ham til Gode, Drollen tage mig, dersom han kommer noget til, skal I ikke være min Mand, det kan I være vis paa =
men jeg har meget ont med at troe dette, som I
her

her fortæller mig = = Hør kom an, sig mig den rene Sandhed?

Henrich.

Jeg siger Jer det endnu engang, at det er mig umueligt at lyve.

Michel.

Hvilken forbandet Snak! I er ved Hove, og I kan ikke lyve, det kalder jeg at lyve engang for alle.

Henrich, (venlig.)

Nu vel, Monsieur Bantroe, saa lad mig da faae Korteer hos Jer i Nat, saa skal I faae at see, at jeg siger Jer den rene Sandhed; og for at giøre en Begyndelse, see der har I en Ducat, og i Morgen lover jeg Jer, at jeg skal fornøie Jer for mit Natteleie, bedre end I kan forlange.

Michel.

Oh haaremænd, nu kan jeg høre, at det er sandt, at I er ved Hove. I gler mig strax en Bagerel, og gler mig store Løfter til I Morgen, som I maaskee lidt eller intet har i Sinde at holde.

Henrich, (for sig selv.)

Han er ikke dum.

Michel.

Men I maa vide, at jeg er ikke ved Hove jeg, jeg heder Michel Richard, eller slet og ret

Michel, det kan jeg ogsaa best lide, for det kommer man snarest af med; og jeg er Møller paa mit Haandværk; jeg trænger ikke til Jeres Penge, for jeg kan lade Jer vide, at jeg har Grunker.

Henrich.

Ei du kommer mig for, at være en lystig Broder, og jeg saaer ret Lyst til at komme i Beskientsskab med dig.

Michel, (trækker Rykker.)

Du = = og med dig = = I er noget gemeen, min gode Monsieur, lille Betient hos Kongen, men I maae vide at jeg holder mig ligesaa god som Jer maaffee. For Dievlen! kom kuns ikke med Jeres Du og Dig, det taaler jeg ikke, seer I vel.

Henrich, (stiemtende.)

Ah jeg beder tusinde gange om Forladelse, min Hr. Michel, I taer det ikke fortrydeligt op = =

Michel, (falder ham i Ordet.)

Oh intet, lad kuns være med disse Gøglerier, det er ikke for det jeg er hoffærdig; men jeg gjør ingen Gemeenskab med nogen, i hvem han er, førend jeg veed først, om han er det værd, skal I vide.

Henrich, (meget venlig.)

Jeg kan ret lide Jer for dette Jeres Hymør, og det skal være mig en Fornøielse at blive Jeres Ven,

Ben, og at vi engang kan komme til at blive Duns med hverandre.

Michel, (Aaer ham paa Skulderen.)

Oh ikke andet, naar jeg først kiender Jer, saa kan det gaae lige op.

Henrich, (smilende.)

Ja vist, gaaer det lige op : men jeg beder Jer, hielp mig at komme herfra jo før jo hellere.

Michel.

Ja gierne vil jeg det, og siden I er en skikkelig Person, saa skal jeg vise Jer, at jeg er heller ingen Ridning. Kom kuns og følg med hiem til Børes; der skal I see min Kone, hun er temmelig kien endnu, og vores Datter Karen, hun er baade ung og smuk, det kan jeg lade Jer vide.

Henrich, (fyrig.)

I har en smuk Datter, siger I, Jeres Datter er smuk.

Michel.

Hvad Dievlen, I fænger jo paa Diebliffet som Bøssapulver, I maae nok være mig en grumme Krabat,

Henrich,

Henrich, (munter.)

Ja jeg kan ikke negte det, jeg elsker alt det der er smukt, alt hvad der er smukt holder jeg af.

Michel.

Ja, har I lært at bie, men lad os ikke fladdre Tiden bort, kom og følges med mig, saa kan I spise hos os til Aften. Min Søn Richard kommer hjem af en Reise, han har gjort til Paris, I skal faae en stegt Kalkun og en stor Hare i Ragout.

Henrich, (fornøiet.)

Men I har vel ogsaa en Seng at overlade mig, dog uden at berøve den smukke Karen =

Michel.

Oh vi skal nok faae en Seng til Jer, vi har een staaendes paa vores Kvistkammer oven paa, den er langt fra hvor Karen ligger, for sine visse Aarsager skyld. Jeg vilde nok slyet Jer vor Søns Seng, dersom han ikke kom hjem fra Reisen, men I kan sagtens tænke, at jeg under mit eget Barn det bedste Leie.

Henrich, (stedse munter og lystig.)

Det er ikke meer end billigt, det skulde paa min Vre fortryde mig, om jeg skulde giøre ham Uleilighed,

Heilighed, I har Ret, og I taler, som en god Fader.

Michel.

I kan selv vide, at han maae være træt og mødig, seer I vel; naa saa kom nu Monsieur, kom nu, I er nok brav sulten.

Henrich, (munter.)

Ja forskreffelig.

Michel.

Og ligesaa tørstig, kan jeg troe.

Henrich.

Som en Jæger, det er at sige Jer alt, med saa Død.

Michel.

Saa meget desbedre, bitterkne I lader mig ret til at være en levendes Fyr, stikker I reent ud.

Henrich, (lystig.)

Saa temmelig.

Michel.

Det maae jeg lide, I er af mine Folk, kom kun med mig, jeg merker nok, at vi snart vil blive Duus, naar vi først kommer til Gads sammen. Jeg skal lade Jer smage en Viin, som jeg selv

selv har plantet, den maae I troe er Karl, og jeg torde sætte den for Kongen selv, om det skulde gielde, lad mig kun raade vi skal stikke den an, saa snart vi kommer hjem.

Henrich.

Ventre saint gris jeg kunde aldrig ønske bedre.

Michel.

See saa, nu kan jeg først høre, at I er en af vor Konges Betientere, nu brugte I just hans sædvanlige Eed.

Henrich,

(for sig selv i det han gaar.)

Lad os blive ved at følge os. Jeg har den stærste Fornøielse af Verden, at man ikke veed hvem jeg er.

(De gaar.)

Ende paa den anden Act.

Tredie

Fredie Act.

(Scenen er en Stue i Møllerens Huus.)

(Bag i Theatret staaer et firkantet bredt Bord, som er dækket, paa hver Ende staaer en Tin Kande, Tøllerkenerne ere af Leer; isteden for Glas ere smaa Tømlinger og Bøgere af Guld, ligesom de Tøllerspillerne bruge, og Jern Gasser og Knive. Foran staae to Stamler, ved den ene staaer en Spinde Røf, og paa Gulvet for ved den anden ligger en Korn = Sæk med Møllerens Navn paa.)

Første Scene.

Grethe, (kommer ind.) Karen, (følger strax efter hende)

Grethe.

See nu, Karen! see vel til mit Barn, om der ikke feiler noget paa Bordet, og om du ogsaa har taget alting ind, hvad der hør til, nu har vi Michel, nu har vi din Fader hjemme igien i Diebliffet.

Karen, (seer efter paa Bordet.)

Nei Moder, der feiler ingen Ting, jeg har sat alle Ting i Lave, og min Fader maa komme naar han vil, saa skal han finde alle Ting i god Stand.

Grethe,

Grethe, (seer selv efter.)

Ja det er got mit Barn, det er got, Aftensmaden har jeg taget af Ilden, og sat i Emmerne. Saa, nu har vi ikke mere med det at bestille, lad os nu til vor Arbeide igien, det duer ikke at være ledig et Dieblif, uden at have noget at bestille. (sætter sig til at spinde.)

Karen,

(sætter sig til sit Arbeide ligesom hendes Moder.)

Ja, det er sandt min fiere Moder.

Grethe.

Ledighed er en Moder til alt Ont. See engang til den lille Agathe, havde hun ikke været opfød, uden at bestille noget, hos denne fornemme Frue, saa havde hun ikke saa let ladet sig forføre af denne stadfelige Marquis, og løbet bort med ham, som en gemeen Zeite, hvis hun altid havde taget sig noget for at bestille som vi gjør, mit Barn.

Karen.

Aa, min fiere Moder, jeg vedder, at naar min Broder kommer hjem i Aften, saa fortæller han os ganske vist, at Agathe ingen Skyld har i alt dette, for jeg har alletider holdt hende for saadan en skikkelig Pige.

Grethe,

Grethe.

Ja, det skal jeg love for, at hun er skikkelig, det er den rette Vej til Skikkelighed, men vi vil ikke snakke mere om det, det er alt for hæsselig en Historie.

Karen.

Eigesom J vil, min kære Moder, men fortæl mig da noget andet, J veed saa mange Historier om Giengangere == det er ret underligt med mig, jeg vilde ikke see et Spegelse for al Verdens Guld, og jeg veed ikke hvor det kommer sig, at jeg har dog saa stor Fornøielse af at høre fortælle om dem, vær saa god og fortæl mig een, Moder, vil J?

Grethe, (spindendes.)

Ja saamænd! Karen, siden det kan fornøie dig, men den jeg nu vil fortælle dig, er ganske vist passeret, og din Fader, Michel, har selv seet denne Gienganger, med sine egne Dine.

Karen.

Min Fader! har han selv seet det?

Grethe.

Ja, din Fader selv, du maae troe det er ingen Eventyr, for han saae det med sine egne Dine == Det var strax efter vi havde saaet hverandre, saa døde hans Fader, saa var det engang, da

J

Michel

Michel havde lagt sig, og slukket Lyset, saa hørte han med eet, hvor Spøgelsset, som ganske vist kom lige fra Bloksbjerg, hvor det kravlede lige need igiennem Skorstenen og kom ind i Kammeret, og slæbde store Lænker, Ring Rang, Ring Rang, efter sig.

Karen.

Store Lænker, oh! mit Hierte banker i mig == havde det da de store Lænker paa sig?

Grethe.

Ja vist, hæsselige store Lænker, som gjorde en forfærdelig Allarm == og dermed saa, en lille smule efter, kom Giengangeren lige hen og trak Gardinerne, Kik Kik, Kik Kik, fra Sengen.

Karen, (endnu mere bange.)

Uh! Kors bevare mig, hvor havde jeg ikke blevet forskrekket, om det havde været mig == men hvordanne seer da Spegelserne ud, Moder, ere de sorte eller hvide, oh! fortæl mig det, siden min Fader har selv seet det.

Grethe.

Oh hille den Ufærd! tænker du han turde see det lige i Ansigtet, jo, jo, han var saa bange, at han turde ikke lukke et Øie op. Din Fader takkede Gud, at han puttede sig ned under Dynen, saa langt han kunde komme == men han hørte ganske lydeligt, at Spøgelsset sagde: lad Præsten saae
sine

sine ser Tønder Meel, som din Fader har bestykket ham i hans Tiende; hvis ikke kommer jeg i Morgen igjen og annammer dig med Hud og Haar.

Karen, (ganske forskrekket.)

Ah hele Blodet bliver koldt i mig. Da veed jeg min Fader var i en Angest == (det banker.) O Himmel og Jord! monne det ikke er et Spøgelse.

Brethe, (ogsaa bange.)

Na inter, det er nogen, som banker paa Døren, gaar og see hvem det er.

Karen, (skjelver af Angest.)

Na jeg tør ikke Moder == gaar I == I er mere dristig end jeg.

Brethe.

Nu saa kom da, og lad os gaar begge to.

Karen.

Men for alting, lad Jer ikke merke med at I er bange Moder, ellers bliver jeg endnu mere forskrekket.

Brethe.

Nei, mit Barn, dersom jeg kun kan tvinge mig. (det banker stærkere.) Hvem er der, hvem er der?

Richard, (uden for.)

Hør op, det er mig.

I 2

Karen,

Karen, (ryster over det hele Legeme.)
 Oh Moder, paa Køsten er det min Bro-
 ders Maal: — mon han ikke er død, og det er
 hans Gienferd, som kommer igien.

Grethe, (tager Mod til sig.)
 Gud forbyde det! Jeg tænker snarere at det
 er ham selv. (det banker igjen.)

Richard, (uden for.)
 Luk dog op, luk op.

Grethe.
 Ja, det er ham selv, jeg skal lukke op.

Anden Scene.

Richard, Grethe, Karen.

Richard, (omfavner sin Moder.)

Hvordan staaer det til, min kære Moder?

Grethe.

Gud skee Lov, ret got, min Søn.

Richard, (omfavner Karen.)

Og du min Søster.

Karen.

Karen.

Meget got, min kiere Broder.

Richard.

Jeg var snart i Tanke, at J vilde ikke
luffet mig op, min kiere Moder.

Grethe.

Saamænd, du havde snart Aarsag til det,
mit stakkels Barn, men det voldte din Søster med
hendes toffede Angest :

Karen, (falder hende i Ordet.)

Ja, det voldte, at min Moder var ligesaa
bange, som jeg : men hvad har du nu bestilt i
Paris, min kiere Broder? fik du Kongen at see.

Grethe.

Er det en smuk Konge vi har, min Sen,
oh han maa være grumme kien, siden han er saa
god imod os.

Richard.

Ah desværre! jeg har ikke været saa lykkel-
lig, at faae ham at see; jeg skal fortælle Jer det
altsammen, men maa jeg først spørge Jer, hvor
min Fader er?

Grethe.

Han hørte det skod ude i Skoven, og saa
løb han ud for at see hvad det var.

F 3

Richard.

Richard.

Disse Krybskytter lader Jer ikke have megen Noe.

Grethe.

Nei, det er et Udsi, som ikke er got at rydde ud.

Michel, (banker uden for.)

Heyda! Grethe, Karen, et Lys herud, Lys!

Grethe, (gaaer at lukke op.)

See der, der har vi din Fader.

Endre Scene.

Grethe, Karen, Richard, Michel,
Henrich den Fjerde.

Grethe.

Nu Michel, fik du fat paa Skielmen, som skood?

Michel.

Nei Grethe, jeg fandt ingen anden end denne fremmede Person, som skal spise med os til Aften, og som du skal give Natteleie i Nat.

Grethe.

Grethe.

Oh, da har vi fundet en bedre Fremmed
her hjemme, siden han er vores egen; See des
har du Richard, som er kommen hjem.

Michel, (føder Kongen for Brystet.)

Vor Søn er kommen, der kan I see
Richard, min egen Søn.

Henrich, (for sig selv, leendes.)

Harde han stød lidt håardere, saa var jeg
salden omkulde.

Michel.

Hvor er jeg ikke glad over at see dig igien,
nu min Søn, hvordan gaaer det dig?

Richard.

Meget godt, min kiere Fader, og I rører
mit Hjerte, med Jeres kjerlige Modtagelse.

Henrich, (for sig selv.)

Hvilken reen og uskyldig Glæde.

Michel.

Bitterknee, bliv ikke vreed Monsieur, men
jeg er saa glad over at see min stakkels Søn igien,
saa glad = = (han vender Ryggen til Kongen.) Jeg
troer det er over en heel Maaned siden jeg saae dig
sidst, ja det er det fuldkommen.

Grethe.

Mig synes ret, han har skiemmet sig.

Karen.

Ja, du seer ret saa bleg ud, som du var syg.

Richard.

Nei, jeg befinder mig ret vel, min kiere Moder, jeg fattes slet intet, min Søster.

Michel.

(Sætter sig ned for at lade sine Cammacher trække af.)

Saa meget desto bedre, min Dreng. Men kom her og hielp mig lidt Jandre, at blive af med disse Grammasker, I kan bedre bukke Jer end jeg == Her du, min Sen, siig mig engang == her kom hid til mig ==

(Han bliver ved at hviffe med Grethe, Richard og Karen, som synes igien at svare ham, og han staaer ikke op, førend Kongen har udtalt følgende.)

Henrich, (for sig selv.)

Dette moerer mig mangfoldig, jeg har nu anden gang den Fornøielse, at see mig beegnet, som et slet og ret Menneske == og at betragte det menneffelige Hierte, uden den ringeste Forstillelse, hvor er det ikke behageligt. De kierer sig ikke engang om, at jeg er her i Stuen.

Michel,

(lader som han har udtalt det de hviffede om.)

Men siig mig engang Richard, hvor kommer det sig, at du kommer saa hastig tilbage igien?

Ilykkedes

lykkedes det for dig, som du havde i Sinde, fik du talt med Kongen?

Richard.

Nei, min Fader, jeg har ikke engang havt den Lykke at see ham; det skulde været min allerførste Fornøielse, men jeg har ikke seet ham mere, end 3 andre == det som forhindrede mig, var at == Jeg skal fortælle Jer det altsammen omstændelig, naar vi kommer for os selv.

Michel.

Ja du har Ret. Dette kan vi sladdre om siden, naar vi bliver alene. Men lad os nu snakke lidt om Kongens Jagt i Dag, som er kommen fra Fontainebleau, og lige herhid, det er noget forunderligt! og denne Monsieur, som er een af Kongens smaa Betientere, som han siger, som har været med ham paa Jagten, og er bleven forvildet, ham har jeg fundet her ude i Skoven og bragt ham her hjem med mig.

Richard.

Det var meget vel gjort, min Fader, og vi vil gjøre vores beste for at tage imod ham, som vi formaaer.

Henrich.

Jeg forsikrer Jer, 3 gode Venner, at jeg er Jer heiligen forbunden for Jeres Høflighed imod

3 5

mig.

mig. (for sig selv.) Paa min Tre, disse Bønder ere ret nogle maneerlige og skikkelige Folk.

Michel.

Nu Grethe, Karen, lad os komme til Bords, mine Børn.

Grethe.

Ret strax, Farlille! vil du have Taalmodighed et Kvarteerstid.

(hun gaar.)

Karen.

Bordet er alt dækket i Forveien Fader, og nu vil jeg gaae hen og hente en Tallerken til denne Monsieur. (til Henrich med en lille Kompliment.) Har Monsieuren selv en Kniv?

Henrich.

Nei min smukke Karen, jeg har slet ingen.

Karen.

Ja, saa maae han nøies med den vi bruger i Kieffenet.

(hun gaar.)

Fjerde

Fierde Scene.

Henrich den Fierde, Michel, Richard.

Henrich.

J har ikke bildet mig noget ind, min kiere Michel,
Jeres Datter er ret en Skionhed.

Michel.

Ja, uden at rose mig selv, saa har jeg ikke
hørt uden smukke Børn, saadan som I seer mig.
Men heida! Karen, bitterknør, jeg havde snart
glemt : .

Femte Scene.

Karen, Henrich den Fierde, Michel, Richard.

Karen.

Vilde i noget, Fader!

Michel.

Hille en Ufærd, min Datter, jeg huffede
ikke : . løb gefvindt, og skyl os et Bæger, og giv
denne gode Ven en god Drik Most, den drifter
han nok helst saalænge til Mæden kommer, han
maa

maae være bondtørstig, det er ikke med ham som med os andre.

Henrich.

J betog mig Umagen, jeg havde just i Sinde, at bede Jer om noget at drikke.

Karen, (til Henrich.)

Nu skal han faae det paa Dieblisset.

Henrich, (strækker hende under Hagen.)

Og af Jeres Haand lille Karen, vil det bliver en Engledrik.

(Karen gaaer.)

Siette Scene.

Henrich den Fjerde, Michel, Richard.

Michel, (til Henrich.)

Naar man jager, saa bliver man tørstig, det veed jeg med mig selv. (til Richard.) Men her, min Sen, fortæl os dog noget, hvad got Nyt du har seet i Paris.

Richard.

Da jeg kom til Byen, min kære Fader, omendskönt det var en Maaned siden, at vor store Monarch havde været upasselig, saa fandt jeg

jeg dog hele Paris henrykt og glad over denne elsk-
værdige Konges Forbedring.

Michel.

Ja den samme Glæde har været over hele
Landet min Sen, og vores Herremand har Ret
nok, naar han har sagt, at det er først, naar en
Konge er syg, at han skal kiende, om han er elsket
af sine Undersaatter.

Henrich, (for sig selv.)

Hvor kilder dette ikke mit Hjerte.

Richard.

So, min Fader, desto værre! Jeg har seet
hele Paris og hele Verden lykkelig, undtagen
jeg selv.

Henrich, (hastig bevæget.)

Undtagen Jer selv, Monsieur Richard,
hvoraf kommer denne Undtagelse, hvad Marsag eller
Græmmelse har da nødt Jer til at forlade Jeres
Fødeby, for at reise til Paris.

Michel.

Ja, det er en anden Sag, som Richard
nok ikke har i Sinde at fortælle Jer igien, seer
I vel.

Henrich.

Ja i saa Fald beder jeg Jer om Forladelse
for min Nysgierighed.

Michel.

Na det har intet at betyde.

Syvende

Syvende Scene.

Henrich den Fierde, Michel, Richard,
Karen, (med Mosten.)

Michel.

Saa kom hid og skienk for denne Monsieur, han skal tiene dig igien paa din Bryllups-Dag. (til Henrich.) Jeg har ladet hende give Jer Most, hellere end Wiin, for den smukker bedre, saa, stik ud Landsmand.

(Han slaaer Kongen paa Skulderen.)

Henrich.

Skaal Fader Michel, Jeres Skaal Monsieur Richard, til Taksigelse min deilige Karen for Jeres Høflighed.

Michel.

Hille ded! Det er sandt Richard, jeg havde nær glemt, at der staaer nogle Sække ude i Gaarden, kom og hielp mig at faae dem ind, før end vi gaaer til Bords, vi kan ikke lade dem staae under aaben Himmel i Nat. I tår det ikke ilde op Monsieur, at vi gaae lidt fra Jer. Karen bliv du her hos ham, og hold ham med Selskab saa længe.

Karen,

Karen, (løber efter sin Fader.)

Wil I da ikke, Fader, at jeg skal hjælpe

Jer.

Michel, (inde i Couliſſen.)

Nei, min Datter, bliv luns, ſom du er.

Ottende Scene.

Henrich den Fjerde, Karen.

Henrich,

(for ſig ſelv forreſt paa Theatret.)

Paa min Vre, denne lille Karen er ret en deilig
 Pige = Ja i Sandhed ret en nydelig Slut =
 Derſom jeg gav mig tilkiende = Nei, bort med
 ſaadanne Tanker, det er at overtræde Gieſteretten.

Karen.

Hvorfor ſtaaer I ſaa lige op og need i en
 Krog Monsieur? Wil I ikke ſidde need, bie nu ſkal
 jeg ſiye Jer en Stoel.

Henrich, (tager hende ved Haanden.)

Nei, min deilige lille Karen, jeg taaler
 ikke, at I ſkal have Umage.

Karen.

Karen.

Hillemænd! det er nok en stor Umage? I
taer mig nok an for en af Jeres Duffleborn i
Paris == men slip mig == slip dog min Haand ==

Henrich, (holder fast, og holder af den.)

Jeres Haand, nei den er alt for smuk, den
maa jeg beholde.

Karen,

(rykker sin Haand fra ham, rivendes.)

Oh! vær saa god og ffiet Jer selv, jeg kan
ikke lide saadanne Komplimenter, og for alting af
Monsieurer, som I og Jeres lige, man maae
altid staae i stor Fare for en Pige, som hører efter
saadant noget, det veed jeg for lange siden.

Henrich.

Ah mit deilige Barn, hos mig har I slet
intet at frygte for.

Karen.

Saa det maatte vel være en Gaas, der vilde
troe Jer paa det samme == See engang, hvordan
I staaer og beseer mig == I beskuer mig fra Top
til Taale == og I kaster saadanne Dine til mig,
saa I gjør mig ganske bange == Jo, jo, I seer
mig ret ud til at være en af de rette Karle til at
snakke for Pigerne. Nei see kuns engang, hvor
han bliver ved at betragte mig.

Henrich,

Henrich, (leende.)

Men I kommer mig ogsaa for, min lille Karen, at være alt for vild, siig mig engang, er I ligesaa uregierlig, naar I er iblant Jeres unge Bønderkarle her i Byen :: Siden I er saa smuk, saa tvivler jeg ikke paa, at I har jo Friere nok.

Karen.

Ei men, om jeg endelig skal sige det, saa har jeg ingen Mangel paa det.

Henrich.

Det troer jeg gierne, og uden Tvivl saa er der vel een iblant dem, som Jeres lille Hierte giver Fortrinnet for de andre. Hvor er han ikke lykkelig.

Karen.

Jo mænd! Da siger han ganske andet, han raaber paa baade tidlig og silde, at han er ikke lykkelig nok, disse Mandfolk, de er heller aldrig fornøiede.

Henrich.

Imidlertid er jeg vis paa, at I elsker ham høit, taël nu oprigtig med mig.

Karen.

Ih nu da! Hvem skulde vel ikke kunde lide Lucas. Men alligevel sætter min Fader dog vores Bryllup op een Tid efter den anden, for han har ikke nok til beste.

G

Henrich.

Henrich.

Oh! Jeres Fader maae ikke negte Jer, at
saae Jeres Lucas, og jeg vil at han skal giøre
Ende paa det, og jeg vil at det skal stee jo før jo
hellere, ja jeg vil = =

Karen.

Jeg vil, jeg vil, = = Hvor denne Monsieur
ikke har lært at befale med hans jeg vil, og Kongen
selv siger ikke engang andet end vi vil, men jeg kan
lade Jer vride, at min Fader kierer sig ikke efter
hvad andre vil, naar han ikke vil selv.

Henrich, (lende.)

Ja I forstaaer mig ikke ret, lille Karen,
naar jeg siger: at jeg vil, saa mener jeg kuns at
jeg vilde det gierne = = (for sig selv i det han gaaer
noget fra hende.) Jeg havde nær robet mig selv, jeg
begyndte at tale som Konge, uden selv at merke
det.

Karen, (gaaer hen til ham.)

Han vilde det gierne = = og saa lader han
mig staae, og gaaer hen og giør Nar af mig, for
sig selv.

Henrich, (smigrer for hende.)

Nei, mit smukke Barn, I skal saae at
see, at jeg ikke firerer Jer. Jeg haaber at jeg skal
nok tale saaledes med Jeres Fader, at han skal
tillade Jer, at holde Bryllup med Jeres Kiereste

og jeg tør forsikre Jer om, at inden jeg taer herfra,
skal jeg see Jer lykkelig. (han tager hende i Favn.)
Ja fuldkommen lykkelig.

Karen, (vegrer sig for hans Caresser.)

Naa, naa, Monsieur, lad kunns saadant
Gias fare, det taaler jeg ikke. Seer I ikke ogsaa,
der kommer min Fader.

Niende Scene.

Michel, Richard, Henrich den Fierde, Karen.

Michel.

J maae have os undskyldt, at vi ere noget uhøflige
imod Jer, og lader Jer være her alene med denne
lille Tos, hun veed ikke saa endnu at omgaaes med
Folk, men enhver maa passe sit Arbeid først, det
gaaer for alting.

Karen.

Nu Farlille! nu er Maden færdig.

Michel.

Got, saa lad os da komme til Sæde.

G 2

Karen.

Karen.

Vi kommer til at trække Bordet ud, saa man kan komme bag ved det. Kom Broder, og hielp mig med en Haand.

(Hun gaaer hen og vil flytte Bordet med Richard, og Henrich vil betage hende Umagen.)

Henrich, (til Karen.)

Wie lille Karen, lad mig tage fat, det er for tungt for Jeres Kræfter.

Karen, (støder ham bort.)

For mine Kræfter, gaae Jeres Bei Monsieur, jeg lider ikke, at I skal have noget at bestille, naar I er fremmed.

Henrich.

Det hindrer intet lad mig kuns tage det.

Michel.

Kom Richard, lad os to tage det, saa har de intet at trættes om. (De gaaer hen og taer Bordet og bærer det frem paa Theatret.) Gaae du ud Karen, og siig til din Moder, at hun giør os Maaden ind.

(Karen gaaer.)

Siende

Tiende Scene.

Henrich den Fierde, Michel, Richard.

(Imens Michel og Richard bærer Bordet frem, henter Henrich Bænken, og sætter to Straa-Stole til rette for Bord-Enderne.)

Michel,

(snapper den ene Stol fra Kongen.)

Ei bitterknee, min Ven, lad os dog selv have Vren, at have Umagen i vores egen Stue. Jeg og Richard kunde jo hentet Bænken, og sat vore Stole godt nok selv.

Henrich.

Godt, godt min fiere Michel, uden Omstændigheder, jeg beder Jer uden Omstændigheder.

Michel,

(snapper den anden Stol fra ham med.)

Nei Drogen tage mig, om jeg gier, Monsieur, jeg lider det ikke, at I skal have Umage.

Ellevte Scene.

Grethe og Karen, (komme ind med Møden.)

Michel, Richard, Henrich den Fjerde.

Michel.

Maa, lad os nu allesammen til Sæde. Sæt Jer her paa denne Stoel Monsieur, og du Grethe, tag du denne Stoel og sæt dig der.

Grethe,

(af Erbødighed for hendes Mand.)

Jh nei, tag du heller Stoelen, du pleier jo dog hellere at sidde paa den end paa Bænken; min Søn.

Henrich, (byder ham sin Stoel.)

Ei, min Gud, betag Jer ikke Jeres Sæde, Fader Michel, betien Jer af Jeres Stoel, jeg finder ligesaa stor Fornøielse i at sidde paa Bænken, jeg forsikrer Jer, at det kommer mig ud paa et.

Michel, (til Henrich.)

Hvad den Donner, Monsieur, jeg troer I vil fixere os med Jeres mange Komplimenter? vi veed ogsaa lidt hvad Skik og Maneer er, tænker I maaskee, at vi ere Gæst, fordi vi ere graae, og at vi veed ikke, at de Fremmede skal have det bedste Sæde.

Henrich.

Henrich.

Du da, jeg vil da giere, som I vil have det.

Michel.

Saa saa gjør I Ret == naa sæt dig ned Moorkille, jeg vil blive her imellem min Søn og min Datter. (De sidder allesammen.) Naa, lad os nu drikke engang, for at aabne Maven.

Henrich.

I har nogle fortreffelige Raad, og kan ret sætte Folk i det fornsieligste Humeur. (Han betænkter sig for at tage af Michels Kande, og tager den som staaer lige for ham.) Vær kuns saa god at skienke for Jeres Kone; saa vil jeg passe vores lille Pigebarn op, og siden skal jeg nok skienke for mig selv.

Michel.

Saadanne, det maa jeg lide. Hold da hid Grethe, hold hid Richard. (De drikke alle Henrichs Skaal, som deres Giest.) Monsieur, det skal være Jeres Skaal.

Richard,

(drikker ogsaa Henrichs Skaal.)

Deres Sundhed, min Herre.

Henrich.

Jeg er Jer forbunden mine Venner. (Han trykker Karens Haand.) Jeg takker, min deilige Karen.

G 4

Karen,

Karen, (med et lidet Skrig.)

Av, av, hvordan I klemmer min Haand, det gier ont dog.

Henrich.

Om Forladelse, mit smukke Barn, det var langt fra, at jeg vilde giøre Jer ont, tvært imod.

Michel.

Vær saa god Monsieur, den første gang legger jeg for Jer, siden tager enhver for sig lige frem, som han lyfter, det lader sig meget godt giøre hos os, for vores Kied er smaat nok, førend det kommer paa Bordet.

Henrich.

Jeg takker Jer, min Kiere Michel. (Han sætter det for Karen.) Maae jeg have den Ære, at varte Jer op min smukke Side: Mand, jeg veed ikke om I har Appetit, men I kan ganske vist skaffe andre den, om man ingen har.

Karen.

Mange Tak, Monsieur, I er saa meget høflig.

Michel, (til Grethe.)

Der Morlille. Saa tag nu I andre; jeg har passet mig. (De spise som ret forsultne Folk, især Henrich, som spiser meget graadig, hvilket de giver tilkiende med deres Tausshed.) Nu er her saa stille, som

som naar vi saaer Havresæd. (De tie.) Enstig,
det gaaer got, vi æder, som Ulver og Biorue.

Karen.

Ja, Fader, Hunger er den beste Urt paa
Maden.

Henrich, (spisende med Graadighed.)

Oh, paa min Ære, der er en Ragout,
som kunde give Appetit, om man slet ingen havde,
den er ret nydelig tillavet.

Grethe.

Da har jeg kuns jaget den færdig, ganske
slet og ret, men det kommer sig, at Monsieuren maae
ikke være kræsen.

Richard.

Nei, min kære Moder, det kommer af, at
Monsieur er høflig, han tager til takke med hoved
vi har at byde ham af et got Hierte.

Henrich, (spiser graadig.)

Nei paa min Ære, denne Ragout er ret
nydelig.

Michel, (tager sin Kande.)

Men om vi drak engang.

Henrich.

Det var vel talt, Fader Michel, jeg har
spiist saa vel, at det ret nu ikke vil synke mere, og
siden vil jeg klinkke engang med den lille Karen, for
at see om hun ikke er en Hader af Vinen.

G 5

Karen,

Karen, (løfter sit Bager.)
 Nok, nok, Monsieur, I skienker saa det
 flyder over alle Bredder.

(De klinker og drikke alle.)

Grethe, (til Richard.)
 Hvad fattes dig, min Son, du spiser intet.
 Richard.

Jeg har faaet min Bekomst, min Kiære
 Moder, og jeg fattes slet intet.

Michel, (med Munden fuld af Mad.)

Saa kom Richard, siden du har affpiist,
 saa syng os engang en Viise. Lad os høre den,
 du gjorde engang til Agathe.

Richard.

Ah! min Fader, siden hun har bedraget
 mig. ==

Henrich,

(falder ham i Ordet spisende med Graadighed.)

Hvorledes Monsieur Richard, har Jeres
 Kiæreste bedraget Jer? Jeg beder Jer, fortæl mig,
 hvorledes dette er gaaet til.

Michel, (stedse spisende.)

Oh! Lael ikke til ham om dette Lapperie,
 I kommer ham til at græde paa ny igien. In-
 tet Spørsmaal mere om det, det er nok snakket.
 I er ogsaa meget nysgierrig, saa kom du og syng,
 som jeg siger, det er nok saa got.

Grethe.

Grethe.

Aa ja, min Sen, syng lidt for os, det
muntrer dig, og os andre med.

Karen.

Aa ja, syng Broder, syng os et Stykke,
saa skal jeg siden synge et oven paa.

Henrich, (med Fyrighed.)

Det skal være mig en stor Fornøielse at høre
Jer, I vil sette mig i Henrykkelse.

Michel.

Naa saa syng da, naar jeg vil have det,
og sid ikke og stil dig an som en Træring.

Richard, (bedrøvet og tvungen.)

Doris! saa høit jeg dig holder i Priis,
Alt om Kong Henrich mig vilde forære
Til Arv og Eie, sit hele Paris,
Og dig til Bederlag af mig begiere,
Vilde jeg svare: Kong Henrich! min Ven!
Hele Paris

Ngter jeg intet mod hendes Forlis,
Tag du dit hele Paris kuns igien.

(Henrich vender sig fra Bordet, og igientager med
en lav Røst: Kong Henrich! min Ven! meget
munter og fornøiet.)

Henrich.

Henrich.

Dette Vers er artig, det er ret smukt, og
Monsieur Richard synger ret behageligt.

Michel.

Det troer jeg selv, han synger det got, han
har selv gjort det, maae I vide. Haaremænd,
vor Søn har ogsaa studeret maae I troe.

Henrich.

Nu lille Karen, nu falder Touren Jer til.

Karen.

Ja jeg synger for et got Ord, jeg har ikke
saa rar en Stemme, at jeg skulde lade mig bede
saa længe.

(Hun synger og seer Henrich stivt i Vinene.)

Gabrielle, min Udvalde!

Dine Dine dræber mig;

Men naar Vren mig vil kalde

Til at stride bort fra dig.

Ach hvor bander da mit Hierte,

Dagen det forstrekkes ved.

Ach! Gid jeg var død af Smerte,

Eller frie for Kierlighed.

(Henrich vender sig fra Bordet, og igientager med
Bevægelse: Gabrielle, min udvalde! Karen bliver imid-
lertid ved at synge, uden at det forvirrer hende.)

Henrich.

Henrich.

Ah! hun synger som en Engel! (han omfavner hende.) dette fortjener et Kys.

Karen,

(Skamfuld tørrer sig paa Kinden.)

Ei for en Skamførd, Monsieur, I er noget nærværende med Pigerne.

Michel, (til Karen.)

Naa, det har intet saa meget at betyde, du er selv Skyld i det, med din Feielse, saa faaer du ogsaa tage, hvad der følger paa. (alvorlig til Henrich.) Men jeg vil nok bede Jer, min Ven, at I gjør det ikke om igien. Hvad Djevelen, man behøver kun at viise Jer Fuglen, saa hugger I Alæerne i den paa Timen.

Henrich, (munter.)

Jeg beder om Forladelse, Fader Michel! Jeres smukke Datter havde fortryllet mig, og det var mig paa min Ære umueligt at tvinge mig.

Michel, (stikker i sit Bæger.)

Ja Ulykken er endelig ikke saa stor; men nu vil jeg ogsaa svinge Jer een, og saa vil vi see, om I vil kysse mig med, om den hober Jer. Wie lad mig først see, jeg kan komme paa den == den gaaer ligesom Kong Henrichs Springe = Dans (han nynner for sig selv.) Hum, hum, hum! .. nu kommer jeg paa det. (han synger.)

En

En venlig Pige, et got Glas Viin,
Det er min Hiertens Glæde!

Hver ærlig Ungkarl søger sin,
Og lær en Tasse græde;
Kort sagt, det bliver i en Sum
Hver lystig Broders Symbolum:

En venlig Pige, et got glas Viin,
Det er min Hiertens Glæde.

Nu i andre med.

(De igientage alle: Kort sagt, det bliver i en Sum 12.)

For Krig og Landenes Ruin

Ei nogen skulde græde;

Vi eier Grunker i vort Skrin

Og Føde nok og Klæde;

Hvis hver en Krigsmand, vild og grum,

Kuns havde til sit Symbolum:

En venlig Pige, et got Glas Viin,

Det er min Hiertens Glæde.

Nu igien.

(De synge alle: Hvis hver en Krigsmand, vild og grum 12.)

Vor Konge og vor tappre Helt!

Vi aldrig faaer hans lige,

Saa

Saa vilis i Raad, saa ferm i Fjeldt,
 Saa elsket af sit Rige;
 Han leve, leve, mange Aar,
 Og glemmes ei, mens Verden staaer.
 Vor Konge og vor tappre Helt!
 Vi aldrig faaer hans lige.

Nu, det samme igien, alle som synge kan.

(De synge alle det sidste Vers.)

(Kong Henrich maa lade see, at han er inderlig rørt, imens de synge dette Vers, og saa stærkt, at han synes at græde af Glæde, og i denne Passion maae han blive Resten af denne Scene, indtil der tages af Vordet, og stedse synes at græde, ifald Acteuren kan.)

Michel.

Frisk Bernille! Kom Monsieur, lad os drikke denne naadige Konges Skaal, saa kan I dog have noget at fortælle ham igien; siden I har den Ære, at høre ham til, fortæl ham det igien, vil I love mig det.

Henrich, (bevæget.)

Ja, det lover jeg Jer, han skal ganske vist faae det at viide.

(De skienke og klinker allesammen med Kongen.)

Grethe, (staaer op og klinker.)

Siig ham, at jeg ønsker, at det maae gaae ham evindeligt vel.

Michel,

Michel, (staaer op ligeledes.)

Og Gud lad det aldrig gaae den vel, som vil ham ilde.

Karen, (staaer op ligeledes.)

Siig ham ogsaa, at jeg elsker ham, høiere end mig selv.

Richard, (staaer op ligeledes.)

Og at jeg opofrer ham mit Liv, og alt hvad jeg eier, til hans Tjeneste.

Henrich, (næsten grædende.)

Jeg kan == umuelig holde det ud ==
Jeg er færdig at græde af Glæde == og af Er-
fiendtlighed. (han vender sig fra dem.)

Michel, (til Henrich.)

Hvordan er det? Vender I Jer bort fra os, ønsker I ikke vor gode Konge det samme som vi andre, hvad?

Henrich, (afbrudt.)

Jo vist == mine Venner == tvertimod,
Jeres Kierlighed for Jeres Konge, == rører mig
saa stærkt at == kom, kom, lad os drikke denne
Monarchs Skaal.

(De klinker igjen.)

Grethe.

Vor iegode Konge!

Karen.

Karen.

Vor smukke Konge!

Michel.

Vor kielke Konge!

Richard.

Vor store Konge!

Michel.

Hans Børn, og hans Efterkommere! =
Nu lad os da høre engang, at I siger ogsaa noget
til hans Berømmelse. For I maaskee ikke rose
ham, siden det sidder Jer saa fast i Halsen. Jeg
troer, Drollen splide mig ad ikke, at I mener ham
det saa oprigtigt, som vi andre, naar vi see os om,
saa er I nok en af de gamle Mytteries Magere,
og aldrig nogen oprigtig Landsmand.

Henrich, (i yderste Bevægelse.)

I maae forlade mig = = af mit ganske
Hierte = = denne gode Konges = = Sundhed.

Michel, (inden han drifker.)

Denne gode Konge = = det var med stor Nød,
at I fik sagt saa meget.

Grethe, (efter at hun har druffet.)

Da synes mig, at man har ikke nødig at
betænke sig paa at rose vores Konge, det falder af
sig selv.

Karen.

Det koster ikke den mindste Umage.

H

Richard.

Richard.

Det kommer ganske utvungen, lige fra
Hiertet.

Michel.

Haaremænd! Det kan ret kilbre i mig, naar
jeg drikker Kongens Skaal. Nu da, nu spiser vi
ikke mere, lad os nu komme fra Bordet igien, og
tilmed naar vi først har drukket vor Konges
Skaal, saa semmer det sig ikke, at drikke nogen
andens oven paa.

Richard.

Lad os bære Bordet hen igien, Fader, saa
kan de bedre dække af det.

Michel.

Det er sandt du siger. (til Henrich, som vil
hielpe dem at bære.) See, kommer I ikke nu med
Jeres Krummelorentser igien. Jeg siger Jer det
engang for alle, at jeg vil ikke have det.

Henrich, (hielper at tage af Bordet.)

Eigesom I vil da, saa vil jeg aleneste hielpe
den smukke Karen lidt.

Michel.

Jeg vil nu ikke have det, siger jeg Jer ==
Heida! Morlille, Karen, kom og stil os af med
alt dette her, og gaae saa siden hen, og læg reent
Linnet paa denne Monseurs Seng.

Grethe.

Grethe.

Ja, min Søn, det skal snart være bestilt.

Karen.

Ja, Fader, naar vi har ryddet dette af Bordet, min Moder og jeg, saa skal vi gaae hen, og lave Monsieurens Seng til rette.

Henrich, (holder nogle Tallerkener.)

See her, lille Karen, hvor skal jeg sette dette, som jeg har her.

Karen.

Ei, lad det staae, som det staaer, for en Skamferd, Monsieur, I skal ogsaa have Jeres Fingre allevegne.

Michel.

Ei, for Dievlen! kan I ikke ogsaa lade dem have deres Sager for dem selv. I er mig ret en egenfindig Krabat.

Henrich, (bliver ved at hielpe.)

Ja, ja, saa vil jeg da skifte mig selv, saa, nu er det klart. (Det banker.)

Michel.

Det banker paa vor Dør, gaae du Richard, og see hvem det er. (Grethe og Karen gaaer bort.)

Richard.

Ja strax Fader! = = = Himmel! det er Agathe.

Tolvte Scene.

Henrich den Fierde, Richard, Agathe,
Lucas, Michel.

Lucas, (til Agathe, klæd som en
Bondepige.)

See der Jomfrue Agathe, der har I Richard!
nu kan I fortælle ham, saa meget I lyst, men
jeg varer Jer ad i Forveien, at han troer ikke et
Ord af alt det I siger.

Agathe, (kaster sig paa Knæ for
Michel og Richard.)

Ah! kiære Fader! = = Ah! Richard =
Jeg kaster mig for Jeres Fædder, og beder alleneste
at i vil høre mig.

Richard, (løfter hende op.)

Staae op Agathe, staae op = = jeg kan
umuelig taale at see = =

Michel, (til Agathe.)

Men hvem den Ufærd fører Jer herhid til
os, min Dukke? I maa ret tilgavns have bidt
Hovedet af Skam, siden I tør endnu vove at
komme inden vore Dørre, efterat I har baaret
Jer saa herligen ad.

Richard.

Ah min kiære Fader, forstaaen hende, jeg
beder Jer. = =

Agathe,

Agathe, (grædende.)

Det er sandt, kære Fader, at min Driftighed fortiente dette Navn, dersom jeg var skyldig i nogen Forseelse. = men det er den skammelige Marquis Conchiny, som med Vold har ført mig herfra = Ah! jeg døer af Sorg og Bedrøvelse.

Henrich, (for sig selv.)

Conchiny, Conchiny. (høit.) Hvem er dette Pigebarn, hun bevæger mig til Medlidenhed, det er et meget smukt Menneske.

Michel.

Ja, det er just Altsammen det, at hun er smuk, derfor har hun gaaet hen og solgt sig til denne liderlige Marquis, isteden for at give sig i Ægteskab med min Søn. Er det ikke et meget smukt Menneske.

(Det banker, Grethe og Karen kommer ind i det samme, og lukker op.)

(Altsammen forundret.)

Agathe

§ 3

Trettende

Trettende Scene.

Henrich den Fierde, Michel, Algate,
Richard, Lucas, Grethe, Karen,
Skovrideren.

Grethe og Karen, (begge to.)

Farlille, } det er vores Hr. Skovrider.
Fader, }

Michel.

Hillemænd! da er det noget sildig, at ::
Skovrideren.

Det er ikke andet, min kære Michel, end
der er tre Herrer hos mig, som har været med
Kongen paa Jagt i Dag, og som har spist hos
mig til Aften, og siden min Kone fortalte dem,
at der var en Herre af deres gode Venner, her hos
Jer, som hun havde seet komme hjem med Jer af
Skoven :: men der komme de :: god Nat, min
kære Michel.

Michel.

God Nat Herr Skovrider.

(Skovrideren gaar.)

Siortende

Tjortende og sidste Scene.

Henrich den Fjerde, Michel, Algate, Richard,
Lucas, Grethe, Karen, Hertugen af Sully,
Hertugen af Bellegarde, Marquis Conchini.

Michel.

Vær saa god, I gode Herrer, og see selv om
denne Person er en Herremand, jeg troer det ikke,
som han siger for mig, saa er han en af Kongens
Betientere. (Han tager Kongen ved Armen.) See
engang, kiender I denne gode Monsieur.

H. Sully, H. Bellegarde og Marquis
Conchini, (tillige.)

Hvorledes? Deres Majestæt! er det Dem
her i egen høie Person!

Michel, Grethe, Lucas, Karen, Richard,
og Algate, (alle paa Knæ.)

O Himmel og Jord! det er Kongen selv,
vores fromme Konge, vores store Konge.

Henrich, (bevæget.)

Staaer op I ærlige Folk, staaer op mine
Venner, jeg vil have det, staaer op mine Børn,
jeg befaler Jer det.

H 4

Algate,

Agathe, (bliver alene paa Kne for Kongen.)

Nei, Deres Majestæt! siden jeg har den Naade at see Dem personligen, saa tillad mig, at jeg her for Deres Fødder anraaber Dem om Ret over en umenneskelig Boldsmand og Røver, over denne Marquis Conchini, som har revet mig bort, og skilt mig ved alt det jeg elskede høiest i Verden, i det samme Dieblis, da jeg stod særdig at holde Bryllup med min Kiereste, med Monfr. Richard :: Ah! Sorgen quæler mig, jeg kan ikke tale ::

Marquien, (for sig selv.)

Himmel! det er Agathe.

Henrich, (løfter hende op, og med en alvorlig Tone til Conchini.)

Conchini! :: Hvad har J at svare her- til, :: nu snart :: snart. Svar mig! J bliver bestyrret. ::

Marquien, (tager Mod til sig igjen.)

Det volder, Deres Majestæt! at jeg bekymrer mig over en Bagatel, i sig selv seer jeg intet, som kunde forskrække mig :: og hvorfor jeg skulde dølgge en Ting for Deres Majestæt :: noget, som er ikke andet end det pure Galanterie ::

H. Sully, (heftig.)

Levende Gud! hvilket Galanterie.

H. Belle-

H. Bellegarde, (til Sully.)

Ei, min Herre, man maa ikke heller tage
fligt i den allerværste Mening ::

Henrich.

Lad ham tale ud. Nu vel?

Marquien.

Nu vel, Deres Majestæt! hele Sagen be-
staaer i, at jeg havde forgabet mig. :: (med en
tvungen Latter.) Ja paa min Vre, jeg kan ret
sige, at jeg havde forgabet mig i denne lille Lands-
byepige :: og sandt at sige, saa har jeg nød hende
til at giøre en lille Lyst- Reise til Paris, imod
hendes Billie ::

Henrich, (falder ham i Ordet.)

Imod hendes Billie :: I har da maattet
bruge Vold?

Marquien.

Derfom Deres Majestæt behager at høre
mig :: Saa er det egentligen min Kammerthener,
som har bragt hende til mig, og som han har sagt,
med en Hoben Besværlighed; og jeg vil ::

Henrich, (med Strængthed.)

Og denne Vold er det, jeg bør straffe.

Marquien, (med Hefstighed)

Ah, Deres Majestæt! straf mig ikke ræd
Deres Unåde, jeg tilstaaer min Forseelse, men
den har ikke været mig til ringeste Nytte, den er

tværtimod falden ud til min Bestemmelse. Agathe er et dydigt Fruentimmer, hun har ikke givet mig den ringeste Seier over sig, og for ikke at blive overvunden, har hun været paa Veie at dræbe sig selv. Jeg raaber Himmelen til Vidne paa det jeg her siger, og gid den straffe mig her for Deres Majestæts Dine, om jeg beretter Dem den mindste Usandsfærdighed == Ja jeg svar oprigtigen, at i dette Dieblif, er det ikke saameget Deres Majestæts Unåde, som smerter mig, som de nagende Bebreidelser og den Fortrydelse, som ==

Henrich,

(falder ham i Ordet med en ædel Mine og i en alvorlig Tone.)

Men, det er mig ikke nok, at I med denne Tilstaaelse om Jeres Bebreidelser, og Fortrydelse friekende Agathe for disse Folk; Forseelsen, paa Jeres Side, bliver derved ikke mindre, og jeg bør skaffe dem Opreisning. Jeg befaler Jer derfor, at I skal give dette Pigebarn en aarlig Rente af 200. Ducater == og ==

Agathe, (falder ham i Ordet.)

O Nei, Deres Majest. jeg beder Dem underdanigst. Jeg vilde ansee det for min allerførste Bønne, at tage imod nogen Belgierning af dette Menneſke, som jeg maatte skamme mig ved, og som kunde give Anledning til nogen Mistanke ==

Richard,

Richard, (falder hende i Ordet)

Ah! Elskværdigste Agathe! Denne Til-
staaelse, som Marquien selv har gjort = = og
endnu mere dette Afslag I giver disse uanstændige
Midler, som man vilde tvinge ham til at give Jer,
er mig fuldkommen Overbeviisning om Jeres Ufkyld-
dighed = = Nei, I har aldrig været lastværdig = =
Det er mig, som er det, i det, at jeg et eneste
Dieblisk har kundet troe Jer i Stand til at være
det, og = =

Michel.

Du har Ret, min Søn, og du kan nu
tage dette ærlige Pigebarn til din Kone, naar du vil.

Henrich.

I saa Fald, saa tager jeg den Erstatning
paa mig, som Conchiny skulde gjøre Jer. (Til
Marquien.) Gaae bort, og kom ikke for mit Afsyn,
førend jeg tillader Jer det. (Marquien gaaer) (th
Hertug Sully sagte.) Jeg har tillige største Mis-
tanke om denne Italiener, min kiere Rosny, at
han er Oppermænd for alle disse skammelige Beskyld-
ninger, man har gjort imod Dig, vi skal overveje
det ved Leilighed. (høit.) Nu mine Børn, jeg
saaer her en Hoben Løfter at opfylde: For at afgjøre
det første, saa giver jeg Jomfrue Agathe og Jeres
Søn, min kiere Michel, 1000de Ducater. Men
I veed endnu ikke, at jeg har givet mit Løfte til
Jerres

Jeres deilige Karen, at hun skulde holde Bryllup med en vis Lucas, som hun elsker, og som ikke er riig nok. For nu at rydde denne Vanskelighed af Veien, saa giver jeg dem ligeledes 1000. Ducater til Medgift.

Lucas, (springer af Glæde.)

Tusinde Ducater, og min lille Karen.

Michel, Richard, Karen og

Algate, (alle tillige.)

Michel.

O vor elegode Konge.

Richard.

Ah Deres Majestæt.

Karen og Algate.

Ah Naadige Monarch!

Henrich.

Sully, lad disse 2000de Ducater blive udbetalte til dem i Morgen usfortøvet, jeg befaler Jer det.

Hertug Sully, (bukkende.)

Det skal efterleves Deres Majestæt.

(Han reiser sig igien, med en bevægelig Mine.) Ah dyrebare Konge! De sætter mig i Henrykkelse af Glæde, over disse uskateerlige Prøver paa Deres Retfærdighed og Naade! De har viist dem baade som Konge og som Fader, imod disse ærlige Bønder = Folk, som ligesaavel ere Deres Majestæts
Under:

Undersaatter og Børn, som Deres højest Adels.
 Men Deres Majestæt, De er os endnu, den ene
 med den anden, et Løfte skyldig, nemlig: At
 De ikke saaledes oftere vil sætte Deres Liv i vove,
 med denne Jagt, som De i Dag har gjort.
 (vreed.) Tillad mig at sige det, Deres Majest.
 Deres Liv er ikke Deres eget, De maae være os,
 (visende paa Hertugen af Bellegarde,) som ere Deres
 troe Tienere, og som tilbeder Dem, og De maae
 være Deres Undersaatter, (visende paa Bønderne.)
 som anseer Dem for Deres Beskytter og Gud
 paa Jorden, ansvarlig for dette kostbare Liv.

Henrich, (meget naadig.)

Ja du har ret min Ven, du bevæger mig,
 skænd ikke mere paa mig, min kiere Køn; jeg
 skal i Fremtiden være mere forsigtig.

Michel, (hidsig.)

Haaremand, Deres Majestæt! denne gode
 Herre taler som en brav og ærlig Mand. For
 Himmelens Skyld, forkort ikke selv Jeres Dage,
 de er os alt for kostbare.

Alle Bønderne, (tillige bukkende.)

Ah vor naadige Konge, ah vor Fader, spær
 Jeres Liv, og skaan os for at miste Jer.

Henrich, (betragter dem.)

Hvilket guddommeligt Syn!

Michel,

Michel, (endnu hidfigere.)

Oh Ja, for alt hvad jeg bede kan, saa
saa os for den Ulykke. Jeres Majestæt har nu
giftet vore unge Folk, og I skal ogsaa overleve
dem allesammen = = = O hvilken kostelig Mand.
Jeg beder Jeres Majestæt at I vil forlade os, om
vi ikke har beværtet Jer, som vi burde, vi vidste
ikke selv, hvor lykkelige vi vare, og dersom jeg har
sadt Reverenken noget tilside = = og den Respect = =

Henrich, (falder ham i Ordet.)

I har beværtet mig overmaade vel, min
kære Michel, og nu haaber jeg nok, at vi herester
skal blive gode Venner = = = men lad os nu giere
Ende derpaa, jeg trænger til at hvile mig, og = =

Michel, (falder ham i Ordet.)

Kom Jeres Majestæt, tag til takke med
min egen Seng, og disse gode Herrer kan benytte
sig, af Karens og min Seng. Vi andre, vi vil
allesammen gaae ud i Møllen, en Nat gaaer snart,
og især, naar man vaager for sin Konge.

(Michel leder Kongen og de To Herrer ud.)

Lucas, (taager Agathe under Armen.)

Og jeg vil følge Jer hjem til Jeres igien
Agathe, og i Morgen, I gode Venner! saa er I
saa gode at komme til vores Bryllup.

Ende paa den tredie Act.

A g l a e

eller

Støtten,

Comedie i een Act

af

Hr. DE SIVRY,

Medlem af Videnskabernes Selskab i Lothringen.

Oversat af det Franske

og

forøget med Arier,

hvortil Musiquen er sat af Hr. SARTI.

Personerne:

Palæmon, Aglaes Elsker.

Aglae, elsket af Erastenes og Palæmon.

Rodope, Aglaes Søster.

Erastenes, en ung Selvflog.

Glycerie, Palæmons Slavinde.

Dromon, en Billedhuggers Slave.

Skuepladsen er i Athenen.

A g l a e

Comedie.

Første Optrin.

Palæmon, Glycerie.

Palæmon.

Alt hvad Du kan forestille mig, er forgieves.

Glycerie.

Min kære Herre! . . .

Palæmon.

Du bedrøber mig kun med Dine Advarsels-
ler, og overtaler mig ikke.

Glycerie.

Jeg beder Dem kun at have lidt Medlidens-
hed med Dem selv, og glemme en Person, som
foragter Dem. Spørg Deres egen Fornuft, om
jeg har Uret.

Palæmon.

Er jeg i Stand til at høre min Fornuft?

Glycerie.

Det er sandt; jeg kiender Dem ikke meere, De er ikke meere Palæmon. Hvad overnaturlig Magt har dog denne Aglae til at forstyrre de sundeste Hierner? De har dog elsket adskillige Fruentimre tilforn, som nok saa vel fortiente den Ære at bringe en Elfers Sind i Forvirrelse; men aldrig saae jeg Dem begaae nogen Daarlighed for deres Skyld. De elskede da i al Magerlighed.

Palæmon.

Siig heller, jeg elskede ikke; jeg har ingen elsket uden Aglae. Og spørg mig ikke, hvorfor jeg giver hende Fortrin for alle andre; jeg veed det selv ikke; alt hvad jeg veed, Glycerie, er at jeg aldrig skal aflade at elske hende.

Glycerie.

Maaskee det bliver sandt denne gang; thi Deres Elskede har en inderlig Lyst til at behage, og er selv ligegyldig. Et Fruentimmer, som har faaet disse lykkelige Egenskaber af Naturen, og tillige forstaaer at benytte sig af dem, beholder somme Elskere meget længe.

Palæmon.

Hold inde med Din utidige Skiemt, Glycerie, og ær Aglae saa høit som jeg elsker hende.

Glycerie.

Glycerie.

Saa kommer jeg da til at ære hende —
overmaade. (til Siden) Ved Minerva! Han for-
staaer ikke Skient.

Palæmon.

Maae det ikke skæere mig i mit Hierte,
naar jeg hører tale fornærmelig om den eneste
Person, som jeg tilbeder? Jeg vil troe, det er
af Nidkierhed for mit Vel at Du taler; men Du
hørte dog Uglæe til, førend Du blev min. Det
er hende, Du har at takke for hvad Godhed jeg
har viist imod Dig; og det er et slet Beviis paa
Din Hengivenhed til mig, at Du ingen lader see
til Dit forrige Herkskab.

Glycerie.

Skænd kun, min kiære Herre, skænd kun;
jeg har viist nok uret. Denne Læctie er mig me-
get gavnlig, og jeg skal konne den ihu. Den
lærer mig, hvad Tak den faaer, som taler for-
nuftig til forliebte Folk.

Palæmon.

I stedet for at bringe mig til Fortvølelse,
hvi bruger Du ikke Din Vittighed til at bilde mig
noget ind, og give mig Haab?

Glycerie.

Nei, Herre! jeg elsker Dem alt for meget
til at vilde bedrage Dem. Men nu De begynder

at sagtes lidt, kunde jeg nok have Lyst til at trøste Dem; jeg tør endogsaa haabe at bringe Dem til nogen Roelighed ved mine Grunde.

Palamon.

Al, Glycerie! gjer Forsøg derpaa, om det og ikke skulde lykkes Dig.

Glycerie.

Siig mig engang, hvad kan De have at frygte for saadan en Medbeiler som Crastenes? Den Frygt, De viser, er det eeneste, som kunde synes at undskyldte Aglaes Bildfarelse. Thi, mellem os at sige, burde denne Medbeiler give Deres Kierlighed langt meere Haab, end Frygt. Hans Letsindighed, hans indbildske Væsen, hans Egennyttighed, med et Ord, hans utallige Feil vil snart blive blottede, og nøde Aglae til at lade Dem vederfares Ret.

Palamon.

Hvad siger Du, Glycerie? O! gid jeg torde troe det! Men . . . det banker. Gaae hen og see, hvem det kan være.

Glycerie.

Det er . . . mon jeg drømmer? Nei, jeg tager ikke feil, det er Billedhuggerens Karl, som boer her nest ved.

Palamon.

Lad ham komme ind, Glycerie, lad ham komme ind! Lul strax op!

Gly.

Glycerie.

Jeg falder i Forundring . . . hvad har vi med den Drukkenboldt at bestille?

Palæmon.

Al, Glycerie! jeg vil sige Dig hvad det er. I min Fortvivlelse over Aglaes Haardhed, har jeg ved Penge vundet Billedhuggeren, som arbejder for hende. Du kiender ham som en stor Mester, og veed at Boret i hans Hænder paatager hvad Skikkelser han vil. Denne berømte Kunstner har lovet mig at tage den deilige Aglae under Arbeide, og at forskaffe mig en Model af hende i naturlig Størrelse. Jeg har bedet ham i sær, at forestille hende i den Dragt, Du veed klæder hende saa got, og synes at laane hende nye Yndigheder.

Glycerie.

Min kiere Herre! min kiere Herre! Deres Handlinger paa nogen Tid har ikke været med de fløgeste.

(der bankes paa nye)

Palæmon.

Karlen venter; luk ham strax op.

Andet Optrin.

Palæmon, Glycerie, Dromon.

Dromon.

A r t a.

Hvor vanskeligt er det dog sommetider,
 At staae paa sine Been!
 Man veed ikke selv, hvor de vil hen;
 Man vakler her,
 Man snubler der,
 Man vakler, man snubler, man glider.
 Staae fast min Gud og røv ikke saa!
 Staae Gud! hoi Pokker! kan du ei staae?
 Naar var du til din Pligt saa seen?
 Hvor vanskeligt er det dog sommetider,
 At staae paa sine Been!

Glycerie.

Han er drukken, det var det jeg sagde.

Dromon.

Drukken? Ih! hvem har sagt Jer det,
 mit Barn, at jeg har drukket?

Gly:

Slet ingen, min Troe.

Dromon.

Denne Dige maae være en Her; thi jeg har druffet paa min egen Haand, og veed vist at ingen Moders Siel har seet det.

Palamon.

Hvad er Dit Verende, min Ven? hvad vil Du?

Dromon.

Jeg skulde tale med Herr Palamon.

Palamon.

Det er mig.

Dromon.

Des bedre; saa har jeg jo fundet den jeg søger. Min Huusbonde har bedet mig, at jeg vilde være saa artig at gaae ind til Dem, og umage mig at sige Dem paa hans vegne, at De maatte give Dem den Ere at besøge ham.

Glycerie.

Den Domsmer!

Palamon.

Saa vidt jeg begriber, saa har Din Huusbonde skicket Dig hid, at bede mig trine ind i hans Verkested, naar jeg gaaer ud. Siig! er ikke saadant Dit Verende?

Dromon.

Nei ; om Forladelse. Jeg besidder for megen Levemaade til at bære mig saaledes ad, jeg veed vel at man taler ikke saa lige frem med en Herre af Deres Stand ; derfor har jeg taget i Agt, som De har hert, at belegge min Tale med en smule Complimenter.

Glycerie.

Lær af mig, Du Tølp, at det er bedre ingen Complimenter at giøre, end at giøre dem saa forkeerte.

Dromon.

O! Jeg lærer intet, jeg ; jeg veed alting.

Palæmon.

Veed Du da ogsaa, af hvad Aarsag Din Mester lader mig bede at komme til ham ?

Dromon.

Det kunde hende sig ; bie lidt . . .

Palæmon.

Han har da ikke sagt Dig det ?

Dromon.

Nei . . . Men det skader ikke ; jeg kan nok giøre mig til Aarsagen.

Glycerie.

Du sig frem!

Dromon.

Dromon.
Skam faae den Taske! hun kom mig til
at forglemme det alt.

Palamon.
Er det ikke for at vise mig et Stykke Ar-
bejde, som jeg har bestilt hos ham?

Dromon.
Rigtig! Saa er det. Det er et smukt
Stykke, Herr Palamon, maae jeg sige.

Palamon.
Er det vel trussen?

Dromon.
O! Det er det prægtigste, man vil see
og om jeg skulde sige mine Tanker

Glycerie.
Dine Tanker? Det var dog Umagen værd,
at vide dem. Nu lad os høre Dine Tanker!

Dromon.
Jh! Det er et smukt Stykke, det er min
Troe smukt, altsammen; men jeg for min Part
synes bedst om Halsen, om Mannen og om Kløerne.

Glycerie. (leende)
Uglæes Kløer!

Palamon.
Hvad er det den Slubbert siger? jeg troer
han snakker over sig. Jeg spørger ham om
Uglæe,

Aglæ, og han svarer om Bellerophons Chimæra.

Dromon.

Ja, ja, Chimæra. Ganske rigtig.

Palæmon.

Ei! Det er Aglæ, jeg taler om.

Dromon.

Aglæ! Det er vel mæge til den anden...
O ja, min Huusbonde har alle slags, og Herr
Palæmon kan vælge den, som han er bedst tiemt
med.

(han gaar)

Palæmon.

Glycerie! gaar ikke her af Stedet. Jeg
vil gaar hen til Billedhuggeren. Siden gaar
jeg hen paa Raadhuset, at høre paa en Sag,
hvis Udfald jeg tager Deel i; jeg kommer først
igien mod Aftningen. . . . Skulde Støtten blive
hidbragt imidlertid, saa lad den kun blive sat paa
dette Godstykke. Men for alting lad dem sætte
den forsigtig med. Og kom Du ikke nær dertil
uden med Erbedighed; erindre Dig, at næst
Aglæ er denne Støtte det kiereste og kostbareste,
jeg har i Verden.

Aria.

A r i a.

Bogt Støtten som Dit Die!

Betænk, at al den Glæde,

Mig mine Kaar tilstede,

Beroer paa denne Skat!

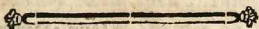
Paaagt det Dag og Nat!

Jeg selv, o søde Tanke!

Skal om den henrykt vanke,

Dg, skiont forkastet, Aglae

Dog blid mod mig i hendes Billed see.

Tredie Optrin.

Glycerie. (allene)

O! her er Syn for Sagen. Min Herre
er nu saa affindig, som han kan blive. Det er
ikke meere mueligt at tvivle derom, end sigte at
helbrede ham. Hvad er det, han har for?
Hvad vil han med Aglaes Støtte i sit Huus?
Hvad Trøst kan han vente sig deraf? Mon han
troer at Copiens Undigheder kan erstatte ham
hvad han lider af Originalens Haardhed? I
Elffere! I Elffere! Hvor ere I daarlige!

Aria.

A r i a.

En Elsker i sit Bryst
Med Glid den Lue nærer,
Som lønlig ham fortærer;
At quæle sig, kun det er hans Lyst.

Den vist for Uben holdes,
Der lindre vil hans Bee.
Hvad Smerte ham og voldes.
Sin halve Siæl han ei kan affsee.

Men der banker nogen igien; hvem mon
det være?

(hun gaaer og lukker op)

Fjerde Optrin.

Aglae, Crastenes, Glycerie.

Glycerie.

Al Himmels! er det Dem? Aglae i Pa-
læmons Huus! hvad kan Deres Hensigt være?

Aglae.

Lad os strax faae den at see, min kære
Glycerie, og ophold ikke min Nysgierrighed!

Gly-

Glycerie.

Hvad vil De see? Jeg fatter ikke Deres Meening.

Aglæ.

Den Støtte, som Palæmon har ladet giøre. Jeg hører, den skal ligne mig overmaade. Viis mig den; lad mig ikke vansmægte af Utaalmodighed. Der er Tyve Drachmer for Din Umag.

Crastenes.

Gier os den Fornøielse, og spild ikke Tiden for os.

Glycerie.

O! Dem, Crastenes, kan jeg holde det til gode. Som Aglaes Beyler og den, hun foretrakker Palæmon, benytter De sig af Deres Seier og forhaaner en ulykkelig Medelsker. Men De, Aglae, har De ikke Årsag til at rødmes? Er det ikke en uhyrt Grusomhed, at drive Spot med en haabeløs Elsker; at forlyste endog Deres Dine med at betragte den Daarlighed, hvortil De bringer ham.

Aglæ.

Jeg har ikke Lust til at høre paa Dine Moraler. See! der har Du noget endnu, for at stille Dig tilfreds.

Gly=

Glycerie.

Al! jeg kan ikke meere; jeg maae tilstaae, at De sætter mig i den yderste Forlegenhed. Dog, i hvor det gaaer, saa bliver Skylden Deres. Jeg har gjort hvad Modstand jeg har kunnet; men De gjør Bold paa mig. Ingen Ufskyldighed kan begaae sig imod et saadant Angreb. Gjør da som Dem behager; men een Ting maae jeg udbede mig, nemlig reen Mund.

Uglæe.

Det kan Du være vis paa.

Erastenes.

Ja var kun roelig for den Sag. Reen Mund? Var det ikke saa? Det falder af sig selv. Du skal vide, jeg har ikke min Ege i heele Verden jeg, i Tausched.

Glycerie.

Det skulde jeg tvivlet om paa en anden Tid; men denne gang er jeg ikke bange; thi jeg veed De finder ikke Deres Regning ved at gjøre Uglæe imod. Bliv De kun her begge To; De skal snart faae Støtten at se. Den kommer maaffee i Dieblicket; og bliver nedsat paa dette Godstykke. Jeg vil imidlertid holde mig ved Døren, for at tage imod den.

Erastenes.

Ja, gaae kun; vi bliver her saa længe.

Femte

Femte Optrin.

Aglæ, Crastenes.

Aglæ.

For at komme til vores forrige igjen, Crastenes! jeg satte Dem før i rette, og havde seie dertil, synes mig.

Crastenes.

Dersom De ikke tager sig vare, Aglæ, saa fordybe vi os i Moralen igjen, og De veed selv hvad følger det har. Lad os undgaae sliq melancholisk Samtale. Troe mig, det klogeste man kan giøre i vor Alder, det er at lee og spøge.

Aglæ.

Hør, Crastenes! jeg finder Behag i Deres Munterhed; Deres Sindelag kommer overeens med mit . . .

Crastenes.

Hidtil er der intet sørgeligt i Deres Moral.

Aglæ.

Jeg har og ikke udtalt endnu. Jeg seer lidt for meget igiennem Fingre med Dem; men jeg bør ikke følge for Dem, at enhver anseer Dem ikke med de samme Øine som jeg.

B

Craste-

Crastenes.

Uden Tvivl; Mængden har vist ikke Aglaes
Dine.

Aglae.

De vil smigre for mig; men det er for-
gieves. Jeg lader Dem ikke desmindre vide,
at alle skriger med een Mund imod Dem. De
skaar ingen; og den halve Deel af Gruentimret
i Athenen hader og skyer Dem.

Crastenes.

Desbedre, ved Jupiter, desbedre! det er
Beviis paa Fortieneste, meener jeg.

Aglae.

Troe mig, Crastenes, De var det latters-
ligste, Attica har inden sine Grændser, om De
tænkte halve Deelen af det De siger. Jeg kan
lide den Algt, hvormed De ofte forsværer lige
til hæslige Laster; det være langt fra mig at troe
det skulde være Deres egne.

Crastenes.

Enhver anden end jeg skulde her finde
overflødig Materie til moralske Betragtninger.
Jeg vedder, Palamon i mit Sted skulde strax
falde i den alvorlige Tone.

Aglae.

Lad Palamon være uden for, og tænk paa
at forsvare Dem selv. De behandler alle Ting
med

med en forunderlig Fetsindighed. Men jeg tvivler om, De skal være i Stand til at redde Dem fra en vis særdeles Beskyldning, som jeg har at giøre Dem.

Crastenes.

Jeg troer, De har Lyft at see mig forvirret.

Aglae.

Jeg vilde det ikke maatte lykkes mig. Det staaer til Dem, at gotgiøre Deres Uskyldighed. Jeg forlanger kun, at De beviser, De ikke har været i gaar hos Laodice, og der udladt Dem om Deres Kierlighed til mig med Talemaader, som kunde give Anledning at tvivle, om De havde nogen.

Crastenes. (bestyrret)

Kan De vel troe. . .

Aglae.

Det Ord er nok, Crastenes. Blev der ikke talt om mig? og gav De ikke temmelig tydelig at forstaae, at mine Midler stod Dem i det mindste lige saa godt an som min Person? Svare mig derpaa.

Crastenes. (fortredelig)

De vil endelig have det. . . Men kom i det mindste ihu, at De befaler mig selv, at retsfærdiggjøre mig. Maae jeg da spørge, hvor

de ere, disse store Midler? de, som Deres Fader har under Hænder, ere betydelige; det tilstaaer jeg. Og De haaber at see dem anseelig forøgede ved at vinde en Proces, hvis lykkelige Udsald De ikke engang tvivler om. Men, naar eet kommer til det andet, saa kan alle Processer tabes, og denne er af den Besskaffenhed, at De enten maae ødelegge Deres Vederpart, eller selv blive ødelagt. Der seer De, hvad der kommer ud af nogle løse Ord, jeg beskyldees for, og om jeg, som er saa vel underrettet om Deres Sager, har kunnet tale alvorlig om Deres Rigdom. Jeg ventede, at man i det mindste havde oppebriet Udsalder, inden man beskylde mig for nedrig Egennytthighed.

Aglæ.

Craſtenes!

Craſtenes.

Lad os ikke tale meere derom, skienne Aglæ. Naar man skal velte Beskyldninger fra sig, saa gaaer det sielden af uden Bitterhed. Jeg erindrer og nu, at der skal falde Dom i Dag i Deres Sag. Deres Fader maatte tage mig det ilde op, om jeg ikke var der tilstede. Tillad at jeg gaaer derhen.

Uria.

A r i a.

Et Smil paa skionne Rinder,
 Et Belyst-blandet Dime,
 Os eene kan fornøie
 I Livets muntre Vaar.
 Naar Blodet langsom rinder
 Da Guldet først behager;
 En Lyst den Gamle smager,
 Ufolt i Ungdoms Aar.

Siette Optrin.

Aglæ. (allene)

Hvad skal jeg tænke om Erastenes og hans
 Svar paa min Beskyldning? Jeg har ikke Aarsag
 at være ret fornøiet hverken med ham eller
 dette, og jeg begynder meere og meere at tvivle
 om hans Oprigtighed. Jeg maae følge hans
 Raad, og opsætte min Dom over ham, indtil jeg
 seer Udfaldet af vor Sag.

A r i a

Blant tusind Elskere
 Der findes neppe to,
 Bort Kion uskadt kan troe;
 Men alle tale De
 Om Trofasthed.

A! Den er lykkelig,
 Der, ei ved Tant forført,
 Et Hierte, som urørt,
 Tor omt anstille sig,
 At blotte veed.

Syvende Optrin.

Aglæ, Glycerie.

Aglæ.

Nu, Glycerie, er Støtten der?

Glycerie.

Endnu ikke, jeg har ellers noget at tale
 med Dem.

Aglæ.

Aglæ.
 Hvad er det? og hvorfor seer Du saa mørk ud?

Glycerie.
 Reent ud at sige, da gier det mig ondt, at see Dem her i sligt Vrende.

Aglæ.

Ha! Du vil nok tale for Palæmon endnu engang.

Glycerie.
 O nei! det tager jeg mig vel vare for. Jeg paatager mig ikke saa forvovlet en Sag. Palæmon staaer gandske ilde anskreven hos Dem, og den Koldsindighed, De viser mod ham, kommer Afstke meget nær.

Aglæ.

Hvorfor er han og saa haardnakket i sin Kierlighed?

Glycerie.

Er det en Marsag til at hade ham?

Aglæ. (heftig)

Ja, det er en, siden jeg tvinges til at sige det. Mit Had til ham maac have en Grund, en Oprindelse, og jeg seer ikke det kan have nogen anden. Jeg har ikke fornummet andre Feil hos Palæmon end den Paastaaenhed at ville elske mig mod min Villie. Men behøver jeg meere

for at retfærdiggjøre den Ufføye, Du bebreider mig? Er ikke sig haardnakket Bestandighed den største Lyde, der kan være hos en Elsker, som man ikke vil have Gienkierlighed for? Overalt er jeg hverken ubillig eller urimelig; skönt Du maaskee troer om mig eet af Deelene; og jeg kan ikke elske eller hade, med mindre en fornuftig Marsag driver mig dertil.

Glycerie.

Jeg tilstaaer det; men tilstaae mig ogsaa at De handler ubillig med Palæmon, og driver Deres Haardhed mod ham over alle Grændser.

Uglæ. (i samme Tone)

Jeg troer, I er underlig, Glycerie. Fordi et Menneſke, hvis Kierlighed jeg ikke ſkytter om, alligevel finder for godt at elske mig, at forfølge mig, at matte mig med sin Bestandighed, ſkal jeg derfor elske ham tværtimod min egen Villie? I Sandhed I er urimelig med Jeres Paastand.

Glycerie.

Jeg er da urimelig i Deres Dine, fordi jeg modſiger Dem. Dog det maatte jo falde ſaa ud; og jeg var viſt nok taabelig, da jeg tænkte at overbevise Dem.

Uglæ.

O! i denne Poſt ſkal Du aldrig overtale mig, Glycerie.

Gly.

Glycerie.

Jeg vilde Palæmon var selv her paa det samme.

Aglæ.

Det skulde snarere lykkes enhver anden.

Glycerie.

Men tillad mig at spørge nok engang: hvad er hans Forbrudelse? Hvad store Feil. . .

Aglæ. (vredladen)

Jh! Hvem har sagt Dig at han har dem?

Glycerie.

Det er at sige: hans Feil er, at De seer ingen Feil hos ham. Dette er, min Troe, en splinternye Lyde, som vel aldrig har været forekastet nogen tilforn.

Aglæ.

Jeg veed alt hvad der kan siges til hans Fordeel. Jeg nægter ikke, han jo har tusinde ægtbare Egenskaber og at hans Haand er et Tilbud, som de fornemste Fruentimmer i Athenen kunde giøre sig til af; men jeg har nu engang givet ham Nei. Hvad vil Du saa meere, Glycerie? Dette Onde er ikke at raade Bod paa; Dommen er affagt, og jeg kalder den aldrig tilbage.

Glycerie.

Hvordan? den lille Undseelse for at tage Deres Ord tilbage, skulde faae Overhaand hos Dem over Deres Tilboielighed selv?

Uglæ.

Gandske vist, Glycerie. Man skulde ansee det for en latterlig Opførsel, om jeg nu gav ham Behør, efter at jeg engang har taget ilde imod ham.

Glycerie.

Fortreffelig! Den Skrupel maae jeg lide. Den smager af noget sørt, som maae biefaldes. Jeg vedder, det er en Følge af denne Tænkemaade, at De har ladet til at erklære sig for Crastenes.

Uglæ.

Det er sandt, Du siger. Jeg har stillet mig an, som jeg var ham gunstig, for desbedre at bringe Palæmon til Fortvivlelse.

Glycerie.

Denne Forsigtighed gaaer ogsaa alt for vidt.

Uglæ.

Hvad vil Du, man skal giøre med et Menneske, som med Vold og Magt vil være elsket? Det er en Fiende, som man aldrig nok kan vogte sig for. Der er ingen Udkomme med dette slags Elskere. De passe altid paa at behage, og
forsøm-

forsømme ingen Leilighed dertil. Deres Taalmodighed trætter vor Ubillighed; deres bestandige Narvaagenhed gjør vore Anslag til intet, og forrasker vor Opmærksomhed. Med et Ord, Glycerie, de give os ingen Røe eller Liise; og Du synes, det er for meget om man hader dem?

Glycerie.

O! De har Ret, og jeg har Uret. De har den billigste Narvags af Verden, at være fortrydelig paa ham. Det er vist en Skam, at det skal være en Elsker tilladt at tvinge Fruentimmer til at fatte Godhed for ham. Det er en Misbrug, som bør affkaffes jo før jo heller; og der burde være en Artikel i vor Lov, at hver Mandsperson, som besidder den Hemmelighed at gjøre sig elsket, skulde, ligesom de formægtige Borgere, rømme Byen.

Uglæ.

Lad os ikke skiemte, Glycerie! Det Nag, jeg har til Din Herre, er ikke forstilt. . . .

Glycerie.

Saa maae jeg da sige Dem ret alvorlig, at De gjør meget ilde imod Dem selv, og at Crastenes, om han faaer Dem til Egte, ventelig vil hevne Palæmon.

Uria

U r t a.

Den Mee, som alt foragter,
 Og henrykt sig betragter,
 Seer med Koldsindighed
 Til Veiler-Flokken need,
 Og, fuld af stolte Fagter
 Brag paa dem alle slaaer.

Lad hende sig behage
 Og selv den Bedste vrage!
 Til Hævn for ham, hun saa
 Af lønlig Sorg forgaae,
 Vil Hymen det saa mage,
 Hun just den Værste faaer.

Aglæe.

O! jeg er ikke gift med Crastenes endnu;
 og overalt . . . Men Tiden gaaer hen, og
 Stotten kommer ikke.

Glycerie.

Jeg hører nogen komme; den er nok der,
 om jeg ikke tager feil.

U r t a.

Aglæe.

Aglæ.

Go, Du tager feil, det er min Søster
Rodope. Hvor mon hun har faaet at vide at
jeg var her?

Glycerie.

Hun maae have mødt Crastenes, og han
har ventelig sagt hende det.

Ottende Optrin.

Rodope, Aglæ, Glycerie.

Aglæ.

Hvad skader Dig, Rodope? Du seer saa
forvirret ud.

Rodope.

Ak! jeg har vel Aarsag til at være det.

Aglæ.

Din Tale gier mig gandske forbauzet.

Rodope.

Du vil blive det endnu meere, naar Du
herer den Lidende, jeg har at bringe Dig.

Aglæ.

Jeg skielver . . . Hvad er paa Færde?
Bores Proces . . .

Rodope.

Rodope.

Den er tabt, og al vor Belsærd med.

Aglæ.

Uk! hvad hører jeg?

Rodope.

Du veed, vores Sag var af den Besskaffenhed, at den enten maatte bringe os umaadelig Røigdom eller styrte os i den yderste Ulykke. Nu er vore Midler ikke nær tilstrækkelige til at redde os. De Summer, man forlanger, gaaer langt over den Formue, vor Fader har. Og denne ynkværdige gamle Mand seer sig berøvet paa een Dag sine Midler, sin Frihed og sin Borger-Ret. I Mangel af Betaling, dømmes han til Slaverie.

Aglæ.

Euphemon . . . min Fader fornedret til Slave!

Rodope.

Vore Kaar ere ikke bedre end hans. Lovens Strængheid indslutter os med i denne Ulykke, og vil at vi skal deele vor Faders Skiebne.

Aglæ.

O Himmel!

Rodope.

Forestil Dig den ulyksalige Euphemon, denne ærværdige gamle Mand i det Dieblis, da
 sig

flig en Dom blev oplæst. Hans Omhed over os bragte ham i den yderste Bevægelse. Det eeneste, som satte Mod i ham, var den Kierlighed, Erastenes har tilforet Dig. Han løber hen til ham med Vinene fulde af Taare; Han kalder ham sin Svigersøn; han venter i hans omme Medlidenshed at finde Redning for sin Familie. Sin egen Ulykke glemmer han, og tænker kun paa den, som forestaaer hans Børn. Det var for dem, han bønfuldt Erastenes. Han nævnte endog saa Aglaes Navn, for at bevæge ham til Medynk. O min ulykkelige Søster!

Aglae.

Bliv ved.

Rodope.

Den utaknemmelige Erastenes
Bereed Dig, min Søster, til at høre den allernedrigste Troeløshed.

Aglae.

Dølg intet for mig. Hvad gjorde han?

Rodope.

Den Forræder, i steden for at trøste Euphemon, vendte han Vinene fra ham, unddrog sig for hans indstændige Anmodning, og sneg sig bort, saa snart han fandt Leilighed. Han har nu endelig taget Masken af; han lader noksom see, at det var allene Dine Midler, han beilede
til;

til; med et Ord: han værdiges ikke engang at kysse Din Person frie fra Slaverie. Han forlanger ikke meere Aglaes Haand. Hans Hensigt var nedrig, da han begierte den; og er nedrig igien, nu han lader den fare. Du maae uden Tvivl væmmes for ham, og mig synes jeg læser det allerede af Dit Ansigt.

Aglae.

Jeg tilstaaer det. Han maae have den vederstiggeligste Caracteer af Verden. Jeg føler, at, den Tilboielighed, jeg havde til ham, forvandler sig til Grue og Affkye. Dog net, Rodope, den Ureløse fortjener kun Foragt.

Glycerie.

Deres Had til ham er alt for billigt. Palæmon allene fortiente at elskes.

Rodope.

Om han fortjener det, Glycerie! han, som har sat Athenen i Forundring ved en mageløs Giærning; han, hvis Dyd nu heele Staden ophøier. Kan Aglae nægte sit Hjerte til en Faders Belgiorer, vor ædelmodige Bestier?

Aglae.

Det er Palæmon?

Rodope.

Just han. Han trængte sig ind igiennem Hoben, og stillede sig frem for Dommerne. Han
blan-

blandede sine Taare med Euphemons, trøstede ham for den andens Foragt, og rakte ham en hielpsom Haand. Han har gjort meere endnu, min Søster, for Euphemon og for os. Han har fremlagt alle sine Midler i Retten, for at købe hans Frihed og vores.

Aglae.

Jeg taber mig i Forundring, Glæde og Taknemmelighed!

Glycerie.

Min kiære Jomfrue! jeg veed ikke, hvor jeg er, for Glæde. Jeg vidste vel, at Palamon skulde tvinge Dem engang til at elske ham.

Aglae.

Jeg undslaaer mig ikke meere derfor. Han maae gjøre Fordring paa min Haand og mit Hierte; han har meere end fortient begge Deele. Han betaler Euphemons Gield, han giver os vor Fader igjen, og tager os ud af et haanligt Slaverie. Al! jeg kan aldrig giengielde saa store Belgierninger. Hvor er det mueligt, at jeg ikke har kiendt ham før? . . . Endnu i denne Dag har jeg trodset hans Bestandighed, drevet Spot med hans omme Kiærlighed, og opoffret den op-
rigtige Elsker, for at lindre den troløses Overmod. I seer mig gandske skamsuld over denne Opførsel.

E

Rodope.

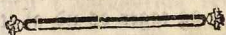

Rodope.
 Dersom Du ikke er utaknemmelig meere,
 saa har Du intet meere at rødmes ved. Jeg
 vil gaae hen til min Fader og fortælle ham denne
 Inffelige Forandring, og at Dit Hierte ingen
 Hindring gier i den Erkiendtlighed, han ønsker
 at vise Palæmon.

A r i a.

Hvor glad vil han erfare,
 Hvad Løn Du selv bereder,
 Saa troefast en Tilbeder!
 Saa mageløs en Ven!

Seer han Dit Hierte svare
 Til det, vor Ven Dig glemmer,
 Han al sin Baande glemmer,
 Han ung sig troer igien.

Niende Optrin.

Aglæ, Glycerie.

Glycerie.

De kan nu ikke gaae fra Deres Ord. Saa
 har da Palæmon forvundet al sin Sorg, og faaer
 nu snart den deilige Aglæ i Besiddelse.

Aglæ.

Aglæ.
Glycerie ! Er jeg vel værd hans Kiærlig-
hed endnu ? efter at jeg har viist ham Foragt,
efter at jeg har laant Dre til Crastenes forstiltte
Elfskov, og efter at Din Herre har gjort saa ma-
geles en Gierning ? Bør jeg troe, at min Haand
er nok til at belønne saa megen Dyd ; at om han
faaer den, denne Gave kan forsoné al min Uret-
færdighed.

Glycerie.

Hvad ? tvivler De om Palæmon elsker Dem ?

Aglæ.

Kan jeg vel længere tvivle derom ? Nei,
tværtimod, det er just den uhorste Prøve, han har
givet derpaa, som piner mig, som bringer mig
til Fortvivlelse. Hvilken Elsker, Glycerie ! Mon
han fortiente at afvises, at opoffres for Craste-
nes ? ... Men hvad tænker jeg paa, at jeg bliver
her staaende ? Natten begynder at falde paa ;
hvad om Palæmon kom hjem ?

Glycerie.

Eh ! Jeg hører Gadedøren gaae op.

(Seer ad og kommer hastig igien)

Det er, min Troe, Herren ; han staaer og taler
med nogen neden i Forstuen.

Aglæ.

Palæmon ? ... Han skulde finde mig her !
Al, om han fatter Mistanke, at jeg er kommen
her,

her, for at drive Spot med ham! hvad skal jeg giøre af mig? hvor skal jeg stule min Forvirrelse? Kiære Glycerie! frels mig fra den Skam at komme for hans Dine.

Glycerie.

Det er got nok, men hvad Raad er her? Jeg er meere forlegen derved end De. Optænk selv noget. . . .

Aglæ.

Hvad Middel vil Du jeg skal udfinde?

Glycerie.

Der falder mig noget ind men, min deilige Jomfrue, vil De og bequemme sig dertil?

Aglæ.

Lad høre.

Glycerie.

De maae stige op paa dette Fodstykke, sætte sig i Postyr ligesom Støtten skal staae, og selv forestille den.

Aglæ.

Nei, det tør jeg aldrig vove.

Glycerie.

Betænk Dem kun ikke. Dagen forsvinder; neppe seer man hvad man har for Dinene.

Aglæ.

Men om han kiender mig paa det samme?

Gly-

Glycerie.

Ei! det er ikke venteligt. Hvem skulde
kiende Dem i Tusmørket?

Aglæ.

Ingen anden maaskee. Men . . . Palæ-
mon elsker mig.

Glycerie.

Stiig De kun op, siger jeg! Vi har ham
vist nok her paa Diebliffet. Jeg skal nok gjøre
mit bedste, at han ikke kommer Dem for nær.

Aglæ. (i det hun stiger op paa Fodstykket)
Alt Himmel! Hvad tager jeg mig for.

Glycerie.

Døren gaaer op. Det er Deres Elsker,
Deres Befrier. Han troer ikke, han er sin
Aglæ saa nær.

Tiende Optrin.

Palæmon, Glycerie, Aglæ staaende
paa Fodstykket.

Palæmon.

Gaae, Glycerie! jeg maae være allene
nogle Dieblif.

E 3

Gly-

Glycerie.

Være allene? Denne Befaling har dog vel sin Undtagelse, for Exempel: om De kunde have Aglae hos Dem?

Palæmon.

Aglae? jeg komme for hendes Dine? Nei, Glycerie, det gjør jeg vist ikke. Jeg veed alt for vel, hvor ufordragelig jeg er for hende, og den Tieneste, hun har nydt af mig, giver mig ingen Ret til at trodse hende.

Glycerie.

Og jeg, jeg siger Dem, at alting har forandret sig. Aglaes Tanker ere ikke meere de samme. Erastenes er den, hun bærer Affkøje for. Hun sammentrækker i at giøtes med Dem, hun ønsker det endog.

Palæmon.

I Guder! hvad hører jeg? Fra hvem har Du alt dette, Glycerie?

Glycerie.

Fra hvem? . . . fra hendes Søster Rodope, som jeg just nu har talt med, og som har underrettet mig derom.

Palæmon.

Hvad siger Du mig, Glycerie? . . . saa er der da ingen Ende paa min Ulykke! Denne Tiden-

Tidende, som kunde komme mig til at doe af
Glæde, tiener kun til at giøre mig forrøivet.

Glycerie.

Denne Tale er mig ubegribelig.

Palæmon.

Forestil Dig, hvor uløffelig jeg er! Det
koster mig alt hvad jeg eiede, at lese Euphemon
ud. Kunde jeg giøre mindre for Aglaes Fader?
Jeg anker slet ikke paa mine Midler, jeg havde
aldrig kunnet anvende dem bedre. Men imid-
lertid er jeg sat i Fattigdom ved dette Offer, og
i saadan Tilstand er, at sige fra Athenen, det
eeneste jeg har at gribe til. Denne Stad anseer
desværre ingen uden Rigdom, og jeg har skilt
mig ved alting, lige til det nødvendige. Jeg
maa ikke lade Athenen see Palæmon fattig. Der
ligger et seilefærdigt Skib i Havnen, som er be-
stemt til Coreyra. Paa denne De har jeg en
Ven, hvis Troeskab og Redelighed jeg kan lide
paa. Min Beslutning er tagen; jeg reiser hen
til ham, for der at ende mine Dage.

Glycerie.

Min kiære Herre! hvor vil De hen?

Palæmon.

Hvad er der at sige imod? Min Kiærlig-
hed selv giør dette Forsæt til en Lov for mig.
Var

Var det ædelt handlet, om jeg vilde misbruge min egen Begierning til at giere Aglae meere beslagelig? Jeg vil troe Din smigrende Forskæmning, at hun tog imod min Haand; men kan jeg tilbyde hende den uden Formue? Ber jeg opofre hendes Lykke for min? Ber jeg berøve hende de anseeligste Partier i Staden, som hun har Udgang til, for at binde hende til en Ulykkelig? Nei, deilige Aglae, Palamon elsker Dig for heit til at samtykke deri. . . . Men hvad seer jeg? Du sagde mig ikke, at Støtten var kommen. Ak! Glycerie, lad mig møtte mine Dine!

Glycerie. (til Siden)

Hillemænd! hvad vil her blive af?

Palamon.

Er det hende jeg seer? Er det da den Utal- nemmelige? Glycerie! forvis mig ret derom, at hun er det ikke meere. Aglae! ah, grusomme Aglae! Palamon har beiet Dit Hjerte for silde.

Glycerie.

Men hvorforsø vil De opgive alt Haab? Der er jo Raad for alting.

Palamon.

Lad mig dog betragte dette Billede! Søde Bildfarelse! Lykkelige Mærke! Kan et
 Skyg-

Skageverk have saa mange Yndigheder for mig,
O Guder, o Guder! hvor maatte ikke det
Virkelige indtage mig! . . . dog nei; intet kan
lignes mod den Lykke, jeg nyder. Jeg troer,
ja jeg troer, at jeg besidder Aglae; det er hende
jeg seer; det er hendes Træk, hendes Dine. . . .
ja livagtig hendes Dine. Hvad siger jeg? Bil-
ledhuggerens Kunst, som efterligner hvad han vil;
eller Mørket, som styrker min Bildfarelse; eller
og Kiærlighed, som intet synes umueligt, lader
mig finde i hendes Diesyn noget ømt, noget rørt
og bevæget, som Aglaes Dine endnu aldrig har
ladet mig sec.

Glycerie.

Lad Copien staae til en anden gang, min
kiære Herre, og løb hen at tage Originalen i
Besiddelse.

Palæmon.

Alt hvilket Haab Du erindrer mig om!
Nei, Glycerie, det er ikke meere at tænke paa.
Gaae Du hen til hende, og træd igien i hendes
Tjeneste. Bliv hos hende og vær lykkeligere end
jeg. Tal undertiden med hende om Palæmon.
Mal hende af min Kiærlighed, min Bestandig-
hed, og erindre hende i sær, at jeg har elsket
hende lige til at fornægte den Lykke at faae hende
i Besiddelse. Dersom hun værdes at tænke
stundom

Stundom paa mig med Æmhed, saa er min
 Skiebne endnu Misundelse værd. (til Støtten)
 Og Du Kunstens Mesterstykke, Du sidste Læ-
 ning af min Rigdom, vær Du mit Selskab i
 min Landfugtighed!

A r t a.

(Til Støtten.)

J Dig vil mit fortrylled' Dje
 Tit, den jeg elsker, troe at finde;
 Hvad jeg for hendes Skyld maae doe,
 Skal ved saa blid et Syn forsvinde.
 Vær Vidne om, jeg hendes Minde
 Bevarer til min sidste Dag!

(Til Glyccrie.)

Hvor er den levende!
 Det lod, Glyccrie,
 Som den mig saae, mig horte,
 Som den min Tilstand rorte.
 Af, Himmel! Hvad Behag!

(Han gaar igjen til Støtten, og Aglae bevæger sig)

J Guder! hvad seer jeg!

Aglae.

Aglæ. (uden for sig selv)
Palæmon!

Palæmon.

Hvor er jeg? . . . O forunderlige Hændelse! Det er Dem, Aglæ?

Aglæ. (stiger need af Fodstykker)

Ja, det er hende; det er denne Uafnemmelige, som ikke fortjener at være i saa om en Erindring hos Dem, og som rødmes ved at komme for Deres Dine.

Palæmon. (for Aglæes Fodder)

Aglæ, hvad for en Gud har sendt Dem hid? hvad selsom Hændelse lader mig finde Dem i mit Huus?

Aglæ.

Vynd mig ikke at bekiende min Skam. Jeg er kommen her i en alt for lastværdig Hensigt. Det var for at spotte Dem; men Deres Kiærlighed har faaet Heyn. Jeg har ikke Følelse meere uden af Deres Dyder, af Deres omme Hjertelag. Brug nu Deres Seier. Had mig! det falder nu Dem til, og det er alt hvad jeg har forskjldt.

Palæmon.

Jeg hade Dem? jeg, som ikke kan leve et Døiblik, uden at tilbede Dem? Men tal,
D jeg

jeg beder Dem derom. Er det sandt, at Aglae
hader mig ikke meere?

Aglae.

Zviol ikke længer derom; jeg hader kun
Erastenes.

Palæmon.

Saa har han ikke meere Deres Kiærlighed?

Aglae.

De allene fortæner den. . . men skytter
De vel om et Hierte, som til en Tid har ikke
vidst at sætte Priis paa Deres?

Palæmon.

Tilbedelige Aglae! De, som jeg elsker lige
til at forlade Dem, lige til at berøve mig den
Lyksalighed at høre Dem til, kan De spørge om
jeg har Dem kjær?

Aglae.

De vil forlade mig? hvad siger De, Pa-
læmon? Nei, De skal ikke reise bort; De skal
ikke fuldføre dette gruelige Forsæt. Glycerie!
løb hen til min Fader, lad ham komme og seie
sine Bønner til mine.

Glycerie.

Det skal skee.

Ellevte

Ellevte Optrin.

Aglae, Palæmon.

Palæmon.

Tillad, tillad at jeg reiser. Deres Vel
udkræver det; og dette er mig saa kiært, at jeg
gjerne opoffer mit eget.

Aglae.

De sønderriver mit Hierte, jeg kan ikke
holde mine Taarer tilbage. . . . Palæmon! jeg
beder Dem ved alt det, som er Dem kiært, ved
min Omhed for Dem, siden den er Dem beha-
gelig, at De dog ikke bringer mig i Fortvivlelse.
Forandre Deres Forsæt at reise, eller belov Dem
paa at tage mig med. Ja dersom De afflaaer
min Begiering, og vedbliver Deres Forsæt, saa
skal og vil jeg følge Dem, saa vil jeg være land-
sngtig med min Egetemand og Athenen skal see
os stye tilfammen.

A r i a.

Jeg blive her! forglemme
Min Pligts og Attraaes Stemme?
Af Lyffens Gader mættes
Udi en andens Arm!

D 2

Nei!

Nei ! giennem Havetsølger
 Jeg min Belgjører følger ;
 Ham skal hver Kummer lettes,
 Udøset i min Barm.

Palæmon.

Ah ! misbrug ikke Deres Herredom over
 mig ; styrk mig heller mod Dem selv. Betragt
 den Tilstand, hvori jeg befinder mig. Jeg er
 ikke meere den formuende Borger, som kunde
 giøre en elsket Hustru lykkelig. Jeg har af al
 min Rigdom ikke meere tilbage end den Erindring
 at have opoffret den for Dem. Men denne Tanke
 er saa sød, at den kan giøre mig de haardeste Vil-
 kaar taalelige. Jeg bliver ikke lykkelig, min
 Kiære Aalæ; det kan jeg ikke være uden Dem;
 men jeg har dog reddet Dem fra at blive ulykke-
 lig; denne Betragtning er mig en vederqvægende
 Trost, det er et Gode, som Skiebnen ikke kan
 berøve mig.

Solgte Optrin.

Aglæ, Palæmon, Glycerie.

Glycerie.

Glæde! Fryd! uventet Held og Lykke!
Det Nyt, jeg bringer Dem, er meere end De
havde tordet giøre sig Haab om.

Aglæ.

Hvad er det? Siig frem!

Glycerie.

Dette Brev skal sige Dem alting. (til Palæmon)
Det er til Dem selv fra Aglaes Fader.

Palæmon.

Giv hid.

(Han læser:)

" Euphemon til sin Befrier.

" Kiære Palæmon! Guderne lader ikke
" Dyden blive ubelønnet. Bore Borgere, rørte
" af Deres Edelmodighed, har fattet den Slut-
" ning, at Dem skal opreises en Erstatte, og
" at den Sum, De har anvendt paa min Be-
" frielse, skal betales Dem igien af det offentlige
" Skatkammer. Jeg fornemmer ydermeere, at
" Aglæ er villig at give Dem sin Haand; men

" det er mig, man bør ønske til Lykke i denne
 " Henseende, siden jeg derved finder et Middel
 " til at lade see min Erkiendtlighed.

" Euphemon. "

Al! skionne Aglae! Der er ingen Hinder
 meere i Veien for min Lykke; og jeg kan endnu i
 denne Dag blive Deres Egtfælle.

Aglae.

Jeg er ligesaa indtagen, som De, af denne
 Tidende.

D u e t.

Aglae.

Den Hielp, en Gud os
 sendte,
 Opliver al min Aand.
 Hvad Hæld er ei at vente
 Af en saa gunstig Haand!
 Palæmon!
 Vor Skilsmis Simlen ei
 lod stee.
 Fortryllende Glæde!

Palæmon.

Det Gode den mig stien-
 fer
 Indbildning overgaaer;
 Jeg svimlesærdig tænker
 Paa Lykken det mig spaaer.
 Aglae!
 Den vilde ei min Død til-
 stæde
 Genrykkende Lyst!

Begge.

Swor zitterer, hvor banker mit havede Bryst!

Aglae.

O Skiabne! Kan det være?

Palæmon.

Jeg tvivler end derom.

Begge.

Skal jeg min Lykke bære
 Jeg tvivle maae derom.

Tret-

Trettende og sidste Optrin.

De forrige, Dromon.

Dromon.

Varssoe! Varssoe! Her kommer Billed-
huggeren med sit Mestersynske. (i det han bliver Aglæ
vaer) Men Himmel! hvad seer jeg?

(indtæller) Glycerie.

Hvad vil Du sige?

Dromon.

Stetten.

Glycerie.

Du! den?

Dromon.

Den gaaer af sig selv.

Aglæ.

Lad os strax gaae hen til min Fader.

Dromon.

I Guder! den taler; det maade være et
Spegelse og ingen Stette.

Glycerie.

Kom, kom, den Hemmelighed skal jeg for-
klare Dig siden.

(gaaer med Dromon)

Vala-

Palamon.

Hvad er det for en Bulder, jeg hører?

Glycerie. (kommende tilbage)

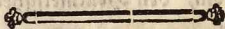
Det er Borgerne, som komme for at ønske Dem til Lykke med denne rare Hændelse og tage Deel i Deres Glæde.

Palamon. (til Aglae)

Lad os gaae ud at tage imod dem, og siden formaae Deres Fader, strax at fuldbyrde for heele Athenens Dine vor lykkelige Forening.

C h o r.

Himlen, som vor Tid paaflionner,
Dyd med Kiærlighed belønner;
Med den, som for Nag og Mistroe er frie.
Hvad Besvær i Livet møder
En saa yndig Drift forsoder;
Med Roser den stroer vor tornede Stie.

Det
uventede Møde.

Et lystigt Syngestykke

i tre Acter,

taget af Herr Dancourts,

Pillegrimene fra Mekka.

Musikken er af Ridderen Herr Gluck;

til samme Musik oversat

af

P. E. Wandall.

Personerne:

Ali, Prins fra Baffora.

Rezia, Sultanens Favoritinde.

Dardane

Amine

Balkis

} Rezias Opvartterster.

Osmis, Alis Slave.

Sultanen i Egypten.

Banu, en Slave.

Verrigo, en Maler.

En Calender.

En Caravan-Anfører.

Morachin, en sort Slave.

Sultans Følge og Livvagt.

Slaver med Rezia.

Noogle Lastdragere.

Skuepladsen er i Stor-Cairo.

Det uventede Møde.

Første Act.

Skuepladsen forestiller en offentlig Plads
i Stor-Cairo.

Første Scene.

Osmin, (alene.)

Vel den, som kan af Elskovs Strikke
udrede sig!

Men, ach! min Prins er langt fra ikke
saa lykkelig.

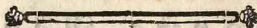
Thi en Ild, som en Sukkes kan
Omjager ham fra Land til Land.
Her, og hist; men desverre!

Den stakkels Herre
Tæres bort af sin Brand!
Hvor plages han!

Efter megen Menksommelighed ere vi da endeligen
ankomne til Stor-Cairo; Destobedre. Byen er
stor, og jeg vil let finde en anden Tjeneste; thi

Skiste maae jeg, saasom min arme Herres Pung
har faaet sin Helsefor. —

Anden Scene.

Dsmin, en Calender,

(med en liden Klokke og en Sparebøsse i Haanden.)

Calender.

Ulah! Ulah! ah!

Dsmin.

Hvad Pokker er det for en Karl?

Calender,

(hilser Dsmin paa en latterlig Maade, og synger ved Lyden
af et Instrument, som han selv spiller.)

Castagno, Castagna

Pista-fanache

Rimagno, rimagna

Mousti Limache;

Qvic, billic, Loulongagne

Mexachefa, ronqvillo

Firlipi mirlimaqve

Selimanca, verqvillo

Lero-

Lerolo,

Lerolo, Lerolo, Lerolo,

(I det han siger Lerolo begynder han at dreje sig omkring.)

Dsmin.

Lerolo, Lerolo.

(Dsmin efteraber Calenderens Dans og Lerolo; men da det varer for længe, falder han ganske fortumlet omkuld, og siger i det han reiser sig:)

Gid du var paa Bloksbiere med dit Lerolo!

Calender.

Castagno, Castagna

Pista - fanache

Rimagno, rimagna

Mousti Limache;

Qvie, billic, Loulangagne

Mexachefa, ronqvillo

Firlipi Mirlimaqve.

Dsmin.

Jeg beder om Forladelse, jeg forstaaer ikke et Ord af hvad I siger.

Calender.

Hvad! I forstaaer mig ikke?

Dsmin.

Nen sandelig.

Calender.

Jeg ligesaa liden. Det er en gammel Sang, som Mahomet har forfattet i Alcoranens mørke Stil; vi Calendere syng den, naar vi bede om Almisse.

(Han rejster ham sin Sparebøsse.)

Domin.

Hvordan! det er for at bede om Almisse? Jeg selv vilde just bedet jer derom.

Calender.

J betle? Har I da saa reent fæjet ud?

Domin.

Saa reent, at jeg ikke har det ringeste til min Middagsmad; men jeg er ikke meere storagtig, end I, og ved at række Haanden ud, haaber jeg snart at forhverve noget for Landen. Ziggerne maae letteligen kunne finde deres Underholdning i en Bye, saa folkerig, som denne.

Calender.

I kan da ingen Ting gjøre?

Domin.

Jo til visse! Jeg kan æde og drikke for fire.

Calender.

Det er endda noget. Det lader som Tungtsindighed ikke er eders Sag.

Domin.

Det vilde min Troe være herligt, Stodder og tungtsindig oven i Riisbet! — — Nej! Naturen

turen er klogere end saaz den har sat Lystighed
tet ved Siden af Elendighed. Jeg trodser al
Verdens Sultaner, at en af dem er saa opremt,
som jeg er.

Calender.

Er I forelsket?

Osmin.

Himlen bevare mig; jeg holder af Fruen-
timmer, men jeg er ikke forelsket i nogen.

Calender.

Hvilke ypperlige Egenstaber! meget graa-
dig, ikke forelsket, ubekymret, meget lad, og
meget uvidende — — Bliv en Calender.

Osmin.

Men derved vandt jeg ikke meget. Smal-
hans er nok Eders daglige Kioffenmester, siden I
maae behielpe Eder med at tigge.

Calender.

En! min Ven, I er ligesom hele Verden,
I dommer om Træet af Barken.

A r t a.

Pablen, som ey veed Beskeed,
Os som Helgne ærer;
Den troer, thi den ey bedre veed,
Alt vi os i Uffelhed
Med Andagt besværer.

De got Folk er det ubekiendt,
 Hvorvel vi med vor Lod er tient,
 Alt Apind selv den ret opvækker,
 Os Kiøkkenet forstrækker
 Med hundred' slags Mad
 Og Binen er lekker,
 Som fylder hvert Fad,
 Hos os man sig spekter
 Hos os er man glad.

Nu, Mester Fir! vil I nu tilstaae, at det
 er klogt at frasiqe sig alting, for ikke at mangle
 nogen Ting? Vil I træde i vores Orden?

Osmin.

Hiertelig gierne.

Calender.

Naar saa er, behøves der intet videre, end
 at I kaster vor Kappe om jer. Gesvindt, pynt jer.

Osmin, (efter at være omklædt.)

Jeg seer ud, som en græst Calender.

Calender.

Jeg vilde just bære denne Dragt til en be-
 romt Maler, som paa sin Rejse, har opholdt sig i
 Cairo, og som er bleven saa indtaget af det beha-
 gelige Levnet, vi fere, at han heller vil træde i vores
 Orden, end vinde Millioner ved at arbeide.

Osmin.

Osmin.

Derpaa skal man kiende store Mænd!

Calender.

For Resten er han en ypperlig Mand, han er født til Glæde; men til al Ulykke har han en meget usædvanlig Sygdom paa Forstanden.

Osmin.

Hvorledes det?

Calender.

Han har tilforn været gift i sit Fæderneland? Hans Kone gjorde ham saa megen Fortred, at han derover gik fra Forstanden.

Osmin.

Den arme Dievel!

Calender.

Da han blev Enkemand, fik han sin Forstand igien, men dog ikke saa fuldkommen, at der jo endnu ere nogle Levninger tilbage hos ham af hans Galenskab. Naar man nævner de Ord for ham Bryllup, Egteskab, at giste sig, saa anfaldes han strax af sorte Dunster, som giøre ham rasende.

Osmin, (forundret.)

Hvad siger I?

Calender.

Til al Ulykke har man et sikkert Middel at stille hans Uroelighed. Da han elsker Maler-Konsten lige saa høyt, som han hadede sin Kone,

saa behøver man kun at tale til ham om hans Kunst,
for at giøre ham saa spag som et Lam.

Dæmin.

Det er besynderligt!

Calender.

Intet er underligere — — Men sandelig,
jeg troer han kommer der selv — — Det lader,
som han har et nyt Indfald i Hovedet — — Vi
ville høre paa ham.

Calender.

Calender.

Calender.

Tredie Scene.

Bertigo, Calenderen og Dæmin.

Bertigo,

Stiller sig an, som han malede, han har en Pensel,

En Blyant og Papiir i Haanden,

Ach! mine Venner ere I der? varer Vid-

ner til min Vred. Jeg har for evig senderbrudt

de Bænker, som dette løsgættede, flygtige, troelese,

meenederske og ryggesløse Kien havde paalagt mig;

jeg er en Cato, en Socrates, en Raphael, en

Guido, en Corregio, en Le-Brun, en Poussin, en

Ban-Duch, en Teniers, en Albani, en Rubens,

en Verdaand, en Vandaand, en Ghyphé, en

Salamander, med et; Ord: et overnaturligt

Væsen.

Alia.

A r i a.

En Beaanding fra Zeus mig Sielen høyt
oprører

Ved et stort, ved et klogt og modigt Pen-
selstræk,

Som engang Prometheus jeg Himmel-
faklet fører

Fra et skrækfyldt Olymp med mandigt
Hierte bef.

Til hvem der vil jeg overlader Jorden,

Saa! Næsen høyt, og seer og gloer!

Alt male hin Virkning af Jorden

Vil jeg flyde bort fra vor Jord.

Farvel, mine kære Venner! Farvel, jeg flyver
bort.

(Han gjør en Art af Cadence paa de Ord: jeg
flyver bort, og efterligner en flyvende Fugl,
i det han igjen gaar ind.)

Fjerde Scene.

Calenderen, Dæmin.

Calender.

Nu! hvad siger J, Broder? maae J
ikke tilstaae, at man ikke kan finde en meere forrøbt
Water

Maler, end denne? Det er en ypperlig Mand
for vort Selskab. Vi gide gierne lee, og saa-
dant et Menneske kan, som I seer, fuldkommen
vel fortjene det, hans Underholdning koster os.

Dømin.

Saafermt hans Sygdom ikke er smitsom,
saa skal det fornøye mig at faae ham i Laug med os.

Calender.

O! I har endnu ikke seet alt; inden to
Timer vil han give Eder en langt større Fornøielse,
læs jer til at lee.

Dømin.

Aabenbar mig nu ogsaa eders Laugs Hem-
meligheder og en Calenders Pligter.

Calender.

A r i a.

Du lader Klokkens Klang fornemme,
Drelin, din, din, Drelin, din, din,
Hvortil Du maae med Sang istemme
Drelin, din, Drelin, din, din.

Føj dertil et Illah! Illah! ah!

Og dig en noget mangler da.

Alt hoød man har at lære

For altid glad at være,

Er Klokkens Lyd med Drelin, din, din.

I er

J er i Stand, at tiltræde Eders Kald; See!
her har J vores Sang skreven. Gaae kun igien-
nem Byen: jo høiere J skriger, jo bedre befinder
Sparebøssen sig derved.

Osmiin.

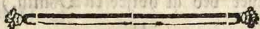
Er det saaledes? Allah! Allah! Ah!

Calender.

Ypperligen! J Alsten indfinder J Eder i
vores Caravanerai, som J seer her ved Enden af
denne Gade, paa venstre Haand. Jeg har Op-
sigt derover, og jeg imodtager alle de Reysende,
som tage Byen igiennem Cairo til Mecca.

Osmiin.

Jeg skal ikke blive borte; men bie, der
kommer min Herre: jeg ønskede nok, at J saae
mig giøre mit første Forsøg, som Calender paa ham.

Femte Scene.

Ali, Osmiin, Calenderen.

Ali, (uden at kiende Osmiin.)

Jeg seer ikke Osmiin her.

Osmiin,

Dsmin,

(Gaar Ali i Mode, ringer med sin Klokke og Skriger:)

Allah! Allah! (sagte til Calenderen) Hviſt
mig Sengen i Dret.

Calenderen, (hviſkende.)

Castagno, Castagna,

Pista-fanache.

Dsmin.

Castrato, Castrata,

Fara pistaſache.

Calenderen.

Den Dosmer!

Ali, (sagte.)

Men! jeg troer det er Dsmin.

Calenderen,

(bliver ved at hviſte til Dsmin.)

Rimagno, Rimagna,

Mouſti Limache.

Dsmin.

Rimano, Rimana,

Firl mouſtache.

Ali.

Ach! Er det Dig Dsmin?

Dsmin.

Oömin.

Det er mig selv. Jeg byder dem ikke min Sparbøsse, da det ville være forgieves.

Ali.

Hvad vil denne Forklædning sige?

Oömin.

Den er et Middel mod Hunger.

Calenderen, (fiender Ali.)

O Himmel! hvor forunderligt!

Ali.

Hvad vil dette Menneske? hvorfor betragter han mig med saadan Opmerksomhed?

Calenderen, (sagte.)

Det er ham selv, det er Prinsen af Balsora. (til Ali.) Tillad! at jeg kaster mig for Deres Fædder.

Ali.

Hvem er I?

Calenderen.

Min Fader var Skillingsmand i Balsora; En vis Tildragelse, som Forsigtighed byder mig at fortie, har nødet mig til at forlade mit Fædreland, kort efter at De havde taget Flugten for at undgaae Deres Broders Efterstræbelse, som nyligen havde bestegit Thronen.

Ali,

Alti,

(holder Haanden for Dynene for at skjule sine Taarer.)

Alh! at Skiebuen ikke paalagde mig anden Kummer, end den min Broders Herskesyge forarsager mig!

Calenderen.

Tor jeg spørge, Herre, hvad andet der kan frænke Deres Hierte?

Alti.

Kan J ikke kiende en ulshkelig Kierlighed af den Smerte, som quæler mig?

Calenderen.

Jeg veed et Middel derimod; En Kile, siger man, driver den anden, og maaskee en nye Elskov kan helbrede dem for den gamle.

Alti.

A r i a.

For evig jeg tilbede skal
Den Deylige, som mig indtager,
Alleene hun, mit Hiertes Val,
Den Skionhed har, den Ynde, mig behager:

Om-

Omsonst gior Venus selv Forsøg hos mig,
 For Elskovs Ild i mit Bryst at udslukke;
 O Rezia! min Siæl, som er kun fuld af Dig,
 Kan en for nogen anden sukke.

(Alli gaaer til det Bageste af Skuepladsen, han
 gaaer uroelig frem og tilbage, han bliver
 staaende og sætter sig tilsidst paa en Steen-
 bank. Imidlertid bliver Osmin og Calen-
 deren ved at tale.)

Osmin.

Siden I er saa begierlig efter at vide vores
 uhykkelige Hændelser, saa vil jeg fortælle jer dem.
 Det er dog de vandrende Staldmestres Beslil-
 ling, at berette deres Herrers Tildragelser. I
 maae altsaa vide, at min Herre, Prins Alli, tog
 sin Tilflugt til Sophis Hof, hvor han blev ind-
 taget af Kierlighed til Prinsesse Rezia.

Calenderen.

Uden Tvivl behagede han hende?

Osmin.

Det forstaaer sig; Aldrig er nogen Kierlig-
 hed bleven belønnet med en meere fuldkommen
 Gienkierlighed; Vi vare aleene i Forlegenhed, for
 at føre os vor Kierlighed til Nytte.

Calenderen.

Dette var ikke let, thi I ventede vel ingen
 Brevsbreve fra Balsora.

Det uventede Møde. B

Osmin.

Dsmin.

Ney; men i Steden for rede Penge, vare vi vel vorne, vi saae got ud, og havde et Snakketøj som en Papegeye; det er bedre end rede Penge.

Calenderen.

Jeg er ikke aldeles af Eders Meening; men videre.

Dsmin.

Sagerne gik hyperlig. Hos Sophi havde min Herre næsten giort sig ligesaa elsket, som hos hans Datter. Haabet om at faae hendes Haand tog til Dag fra Dag, da en forbandet Medbetyler fik i Sinde at jage paa vores Genemærker.

Calenderen.

Man finder disse Krybskrytter overalt.

Dsmin.

Vi vare næsten færdige, da Mogol i egen høye Person kom, for at begiere Prinsessen til ægte.

Calenderen.

Mogol! aa! aa! aa! man fandt da vel, at han saae bedre ud end Eders Herre.

Dsmin.

Ja Sophi; men hans Datter forstod sig bedre paa Ansigter. Altsaa, imedens Monarken med sine Ministre gjorde Anstalter til Prinsessens Bryllup, saa gjorde vi med hende Anstalter, at føre hende bort.

Calen-

Calenderen.

Eders Forehavende blev uden Tvivl for-
raadt.

Osmin.

Aldeles ikke. For at høre af Rezias Tvivl
begynte min Herre dermed, at han ægtede hende
hemmelig, (man kan jo ikke vægre sig ved at følge
sin Mand) og vi forlode Ormus i al Stilhed to
Dage ferend Mogols Bryllup skulde staae. Et
Skib, som vi havde hyret, biede efter os ved
Strandkanten. Men Sammenkomsten faldt uhyr-
kelig ud for os.

Calenderen.

Det er almindeligt i Romanerne.

Osmin.

Vi kom først til Samlingspladsen, vi ven-
tede i to stive Timer; men — — ingen Prin-
sesse: vi besluttede altsaa at vende tilbage til Byen,
for at skynde paa hende.

Calenderen.

Anslaget var forraadt, hun kunde ikke kom-
me bort, er det ikke saa.

Osmin.

Vist kunde hun komme bort; men imedens
vi søgte efter hende paa een Kandt, ankom hun fra
en anden. Hun sendte i en Hast en Slave, for
at kalde os tilbage, han fandt os, og vi skyndte
os igien til Strandbredden.

Calenderen.

Og saa renste J bort.

Osmin.

Langt fra — — Vi bleve tilbage, og her engang hvorledes. Neppe havde Prinsessen sat Foden i Skibet, førend Capitainen, der ikke var andet end en Skielm af en Sørøver, til hvilken min Herre havde været saa usorgtig at betro sig, gik til Seyls, saa at vi havde intet uden Møyn af denne Bortførelse: Kaperskielmen tog hele Fordelen.

Calenderen.

Det har aldrig været en Muselmand: det maae vist have været en Jøde.

Osmin.

Vi saae endnu Prinsessen, som ved Kahytten gjorde al den Modstand hun kunde; J vor Fortvivlelse havde vi gierne fulgt Skibet: men min Herre kan ikke svømme, og jeg ikke heller; Det var os ikke raadeligt at vende tilbage til Ormus. Vi søgte langs Strandkanten til den nærmeste Havn, hvor vi fandt et Skib, som skulde gaae til Egypten. Det kom os for, som Corsaren tog Coursen derhen: Vi gik om Bord, og saa: kør til Rudsf.

Calenderen.

Det er høy Tid, at J kommer hid. Man maae forlade Nysende, at de tale længe.

Osmin.

Osmin.

Da vi næsten i to Aar havde krydset langs Kysterne, uden at finde enten Prinsessen eller Kaperen, bleve vi kiedede deraf, og besluttede at for-
sege Lykken inde i Landet; men vi have endnu ikke fundet anden Lindring i vor Kummer, end af fuld Hals at forbande, jeg Kierlighed, og min Herre Kaperne. Vi ønske dem hundrede Gange om Dagen Fanden i Bold, og det trøster os.

Calenderen.

Hvilken rørende Fortælling!

Osmin.

Ja! jeg har altid havt Gaver til at bevæge. Nu ere vi endelig komne til Cairo, uden at have enten den Vid Brød, vi kan putte i Munden, eller det Sted, vi kan helde vort Hoved til. (Til Ali, der nærmer sig som i Adspredelse.) Frisk! min kiere Herre, i den yderste Elendighed maae man gribe til heftige Midler. Bliv ogsaa en Calender.

Ali.

Jeg en Calender!

Osmin.

Naar man døer af Sult, bliver man ikke mæt af Stoltshed.

Ali.

En! hvad skader Døden mig: jeg er alt for ulukkelig, at jeg skulde ønske at forlænge mine Dage.

B 3

Osmin.

Dsmin.

Romanmoral! og intet andet. (til Calenderen.)
Gaae kun og lad ham snakke, jeg vil bringe ham
med til jer i Aften: See til, I kan have en Dragt
færdig til ham.

Calenderen.

Det skal see.

Siette Scene.

Ali, Dsmin.

Ali.

Men hvad tænker Du, at Du vil bringe
mig i Selskab med Tiggere?

Dsmin.

O! distingo: Calendere ere ikke philoso-
phiske Tiggere, de ere tiggende Philosopher.

Syvende Scene.

Ali, Dsmin, Balkis og Banu.

Banu,

(bagerst paa Skuepladsen sagte til Balkis, i det han
viser hende Ali)

Det er ham, I der seer, hos Calenderen.

Balkis.

Balkis.

Got! Jeg vil tale til ham. (til Ali)

A r i a.

Du Fremmede!

Som Amor hid ledsager!

Du seherlig endog de Koldeste

Til ham hendirager.

Elstværdiske!

For solesløs en Skionhed nu maae see

Bed Dig sin Barm et Rov

For Elstværdiske Plager.

Osmiin.

O! hvilken lykkelig Hændelse!

Balkis.

Den Skionhed, som sukker for Dig,

Heldigste blant Mandspersoner!

Seer Sultan selv paa Kne for sig;

See! saadan Seer alting kroner.

Osmiin.

Lad os føre os dette til Nytte, Herre.

Balkis.

Hun giennem Sprinkelværket
 Sik Dig at see,
 Strax hun Dig havde mærket,
 Hun blegnede.
 Et forelsket Suk der opsteeg,
 Derefter hun skreeg:
 O! o! hvem seer jeg der,
 Ah! han selv, han selv det vist er.

Ali.

Du spøger, mit Barn. Om det end er
 sandt, hvad Du siger, saa hjælp det mig jo intet,
 at være elsket af et Fruentimmer, som er indslut-
 tet i Seraillet.

Balkis.

O denne nyder en stor Frihed. Sultanen
 holder hende i slet ingen Tvang. I Gaar op-
 holt I Eder under Sprinkelværket for hendes Vin-
 duer; Hun viste en af sine Slaver Eder, og be-
 falede ham at følge Eder. Paa samme Tid fik
 jeg Ordre at leje for Eder dette Huus, I der seer,
 og hvortil jeg her giver Eder Nøglerne; det er der
 Fruen vil, igiennem en hemmelig Port i Seraillets
 Have, komme hen at see Eder.

Damin.

Dæmin.

Troe mig, min Prins! sæt dem ikke imod
deres gode Lykke; gaae ind i dette Huus.

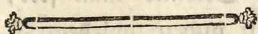
Ali.

Det er mig ikke mueligt.

Dæmin.

O! For Pokker! Da vil jeg gaae derind,
det vil jeg; giv mig Nøglerne, jeg er nysgierrig
efter at see, hvad man der tager sig for.

(Balkis giver ham Nøglerne.)

Attende Scene.

Ali, Balkis.

Balkis.

Nu vel, Herre, hvorfor følger I ikke med
ham? Skikker det sig vel for saadan en Cavaleer,
som I er, at afflaae saa høfligt et Tilbud, som
min Frues? Hør engang! Lad et egensindigt
Indfald ikke faae Tid at giøre Eder Glæde; maa-
ske man ikke saasnart forandrede sin Mening,
förend det vilde fortryde Eder.

Alli.

A r i a.

Din Frues Gunst foraarsager mig Smerte,
Jeg tilstod alt det, hun af mig begierte,
Men

En anden elsker mit Hierte,
Jeg ey kan forglemme den.

Balkis.

Forelsket tilbede
Den Skionne man seer,
En anden oplede
Naar hun er ey meer,
Det dagligdags jo skeer.

Alli.

Din Frues Gunst foraarsager mig Smerte,
Jeg tilstod alt det, hun af mig begierte,
Men

En anden elsker mit Hierte,
Jeg ey kan forglemme den.

Balkis.

See min Herskerinde:
En Smil, som kan blinde,

Allt

Alt hvad smukt er, Ven!
Bist Din Sorg jager hen;
Elst kun paa nye igjen.

Alti.

Ney, ney, jeg elsker ey fleer,
Man mig borttog min Prinsesse;
Ney, ney, jeg elsker ey fleer,
Det nytter ey, Du siger meer.

Tiende Scene.

De forrige, Osmin,

(Kommer med Munden fuld af Mad, en Spegepølse i den
eene Haand og et Stykke Brød i den anden.)

Osmin.

A r i a.

Kom snart at betragte
Det herlige Slot,
Hvor alt hvad jeg smagte
Var lækker og got.
Kom ind og bliv mættet,
Man alt har anrettet.

Bal.

Balkis. *daad mte*

Det er et Hums anlagt
For Dig, og hvor Pragt
Med Smag er anbragt.

Dsmin. *gaa mte*

Fuldt af Folk er der,
Wiin, som udsøgt er,
Posteier af Harer,
Kapuner, Pularer.

Alh: der man tilgavns en Mave kan glæde!

Alh.

Hvad Slughals, hvad Drog! Siig, kan
Du kun æde.

Dsmin. } Gaae ind.
Balkis. }

Alh. Ind jeg ey vil gaae.

Balkis. Ind han ey vil gaae.

Dsmin. Han derind vist maae,
Jeg vil ham tvinge.

Alh. Ind jeg ey vil gaae.

Balkis. Ind han ey vil gaae.

Dsmin. Han derind vist maae,
Jeg vil ham tvinge.

Balkis.

Balkis. Gaae ind paa mit Ord! ———

Osmiin. Ind skal han, jeg soer.

Ali. Min Galde opføres.

Balkis. Modstand ey maae giores.

Osmiin. Derind han maae føres,

Ali. Lad mig dog være.

Osmiin. Jeg, jeg skal ham bære.

Ali. Du Knegt holdt dog Fred.

Balkis. } Kun herind afsted!

Osmiin. }

(Osmiin trækker afsted med Ali, og endelig, utaalmelig over hans Modstand, tager ham paa sine Skuldre, og bærer ham ind.)

Anden

Anden Act.

Skuepladsen forandres, og forestiller en stor Sal i Indiansk Smag; adskillige Slaver, af begge Køn, komme ind dansende, af hvilke nogle bringe Forfriskninger, som de tilbyde Ali og Osmin.

Den sidste fylder sine Lommer og sin Mund dermed.

Første Scene.

Ali, Osmin.

Osmin.

Nu, Herre, hvad siger De? Skal saa høflig en Modtagelse finde Deres Hierte uden Erkiendtlighed?

Ali.

Naar jeg faaer Fruen at see, vil jeg takke hende for hendes Godhed.

Osmin.

De vil takke hende, siger De? En vist ikke, vist ikke: er det paa den Maade en Mand af Vre betaler sin Gield? Men, hvilken Skionhed seer jeg! see engang, der er hun uden Tvivl.

Anden

Anden Scene.

Ali, Dardane, Osmin.

Dardane styrter sig paa Slaver, og gaaer
langsom frem.

Osmin,

(Sagte til Ali, efterat Dardane har kastet sit
Svør tilbage.)

Herre! Hem — — nu — — hvad synes
Dem om vor Bertinde?

Ali.

Hun er meget indtagende.

Dardane.

A r i a.

En Drom, jeg havde, glæder mig.

Smukke Herre! hvad synes Dig?

Dig selv paa Kna, jeg for mig faae,

Ah! Du maae hver behage,

Om Du vil, kan Du i mig faae

En Dig troe Egtemage,

Lad mig ey reent forsage.

Besvar mig med

Oprigtighed

Om Du vil, kan Du i mig faae,

En Dig troe Egtemage.

Ali.

Alt.

Intet gjør mig meere Vre, end et Tilbud
af et Hierte, som Deres. Men intet kan bevæge
mig til Kiærlighed. Min Siel er forblindet af
en uovervindelig Tungsindighed, og kan ikke saa
vel, som mine Dyne, lade Dem vedersfare den
Ret, De fortjener.

A r i a.

Du ligner Roserne, nylig frembrøde,
Alt standse Zephir selv staaer i Din Magt;
Man troer Du er den yndig Morgenrøde,
Som ved hvert Trin glæder alt med sin Pragt.

Mit Bryst kan sig ey meer forbinde,
Det taer sig ey nye Lænker paa,
Men, om det lod sig overvinde,
Du den Sney vist da maatte faae.
Du ligner ic.

Dardane.

Bed De vel, min Prins! at De forstaaer
paa den høfligste Maade at fornærme et Fruen-
timmers Forsængelighed? Men jeg har et got
Hierte, og jeg vil hielspe Dem af Deres Bildfa-
relse. De troer, jeg er den, som elsker Dem;
men giv Dem tilfreds, jeg er ikkun en af hendes
Slavinder.

Dsmin.

Osmin.

Er det mueligt?

Ali.

De er meget skalkagtig; men hvortil denne
Forstillelse?

Dardane.

De skal faae det at vide; men hebrend mig
for Resten ikke min Skalkagtighed: De har til-
strækkelig straffet mig derfor.

A r t a.

Min Herskerinde

Har overdraget mig

List at opfinde

For at indtage Dig,

Dog Din Sorg at overvinde

Og faae den glemt

Er, som Du selv vil finde,

Af Amor kun bestemt

Min Herskerinde.

Hun vil snart indfinde sig her, og lære Dem at
tale af en anden Tone; Der kommer hun, jeg
forlader Dem.

Det uventede Møde.

C

Tre

Tredie Scene.

Amine, Ali, Osmin.

Osmin, (til Ali.)

Sandelig, Herre, jeg troer, hun har ret.
Der er et Fiæs, der i det mindste er ligesaa artig,
som det Corsarerne spillede Dem af Hænderne.

Ali.

Tolper! Det anstaaer Dig vel at giere saas-
danne Sammenligninger.

Amine.

En hvad! Prins Ali! et Fruentimmer
forekommer Dem, og De tager saa slet imod
hende; Det er at give mig et meget usorde-
ligt Begreb om Deres Høflighed. Hverken Kier-
lighed eller Troeskab frietager en artig Herre fra
den Erbødighed han skylder Kønnet.

Ali.

Ah! Forlad mig, min Frue! De skal
blive fornøjet, naar De ikke fordrer andet af mig
end Høflighed.

Amine.

Amine.

A r i a.

Jeg Ven vil Dig lære

Til Lykke og Røe,

Vil Du vel, min kiære

(Det blier hos os toe.),

Strax tilstaae mig her Din Troe?

Blier et Par af os toe?

Ali.

Aha!

Amine.

Vil Du, sig frit Din Mening,

Med mig slutte Forening?

Betragt min Skabning ret,

Er den ey smuk og net?

Man siger, Herre! at De indbilder sig, at intet i Verden kan erstatte Dem den Kiæreste, De har mistet. En saa besynderlig Grille fortiener min Nysgierrighed.

Ali.

De kan tilfredsstille den, Frue! men saa deylig som De er, synes mig ikke, min Troeskab bør forekomme Dem saa besynderlig.

Amine.

Jeg tilstaaer, det vilde fortryde mig, om en Troeløs forlod mig af Egenfindighed og Ubestandighed; men dersom nogen Hændelse skilte mig fra min Elsker, og han havde tabt alt Haab, at faae mig igien at see, saa vilde jeg ikke regne ham det til nogen Forbrydelse, at han oprettede mit Tab.

Alti.

De smigrer sig altsaa ikke med at giøre et meget levende Indtryk paa de Hierter, De hersker over? Hvad mig angaaer, da kan jeg ikke begribe, hvorledes man kan elske en anden, naar man først har elsket en ligesaa smuk, som agtbar Person. Sammenligningen er altid skadelig for dem, der frembyde sig til et Hierte, forud saa indtaget, som mit.

Amine.

Men denne Compliment er i det mindste ikke meget høflig.

Alti.

Det kan være; men de maae forlade mig den, saasom Vren indgav mig den.

Amine, (Rødt.)

Troer De det?

Alti.

Alli.

A r t a.

Min Kiæreste er fra mig bortdød,
Min Sorg ved dette Tab har ey Maal eller
Ende.

Den Magt, -- den Magt er ey i Amors Glød,
At den udi mit Bryst kan en nye Flamme
tænde.

J mit Hierte til andre Lænker,
Der ingen utroe Drift og Attraage yttre sig,
Ah! naar man mærker til et Suk af mig,
Da er det kun for den, hvis Tab saa haardt
mig krænker.

Amine.

Sandelig, Herre! jeg er saa opbygget af
Højheden i Deres Sukke, som man kan være.
Den forelskede Coridon har aldrig bedre besunget
Amarilles Yndigheder, han har aldrig blæst
Skalmeien bedre end De! Gaae da, troe Hyrde,
lad disse Skove give Gienlyd af Klagerne over
Deres Skiabnes Strengthed! De krone sig med
Myrther og Cypresser, og lad Patter og Kiedsom-
melighed dræbe alle dem, som har Taalmodighed
at høre paa Dem. Men, men en Elsker, som

De, er af Guld = Alderen! Det var altsaa et
Uhyre af Skionhed, Deres Rezia?

Alti.

Jeg tør ikke sige Dem, hvor tilbedelig hun
var; Det vilde være en Fornærmelse for Dem.

Dömin, (sagte.)

Man jager os vist paa Deren.

Amine.

Det vil sige, Herre, at De ikke kan elske
mig?

Dömin.

En! Frue, De forstaaer ham ikke ret:
Seer De ikke, at De i dette Øjeblik er i Strid
i hans Sial med hans første Kierlighed.

Amine.

Nu vel, jeg vil overlade den Seyeren.
Farvel da, lille Utafnemmelige, ha, ha, ha, ha!

A r i a.

Jeg omsonst mig har umaget,
Min Undighed Du har med Spot modtaget,
Den Tanke dog er trøstelig,

Ha, ha, ha,

Vist skal min Frue hegne mig

Ha, ha, ha,

Denne

Denne elskværdige Skionne
Hun skal for Din Grovhed at lønne,
Straffe Dig paa det selsomste,

Ha, ha, ha,

Og af os to paa Troe og Ere,

Skal jeg den sidste selv være,

Som skal lee,

Ha, ha, ha.

Osmin.

Hvem Diævelen skulle have formodet sig
denne Munterhed? J er da ikke heller andet end
en Slavinde?

Amine.

Det er upaatvivleligt.

Osmin.

Dette bliver paa min Ere ogsaa noget alse
for løyerligt: Siig mig engang, mit smukke Barn,
jeg for min Part er ingen saadan Helt, som min
Herre. Der er ikke et meere slet og ret Hierte
til, end mit. Dersom J søger saadant et, saa
behøver J kun at sige det.

Amine.

O! jeg troer, J er ligesaa gemeen, som
Eders Herre er selsom, og jeg elsker ikke disse to
Yderligheder. Prins Ali, lad os gjøre et lidet
Beddemaal.

Ali.

Og hvorum?

Amine.

Om Deres Eiegenhdighed. Jeg vedder, den ikke kan holde Stand imod min Frues Ndigheder.

Ali.

Jeg har alt for megen Levemaade, at vedde om en Sag, hvorpaa jeg er vis.

Amine.

Jeg er langt vissere paa min Sag end De paa Deres. Vi vil faae det at see, vi vil faae det at see. Imidlertid onsker jeg Dem en god Dag, (gaaer og kommer tilbage.) De har gjort meget vel deri, at De ikke veddede. (Hun gaaer.)

Fjerde Scene.

Osmin, Ali.

Osmin.

Sultaninden vil lee paa vor Bekostning; jeg troer, hun vil lade alle Seraillets Duffer mynstre for os.

Ali.

Alli.

Efter al Unseelse vil hun fornøye sig; men
vi paa vor Side kan see ad hende.

Dsmin.

Jeg begynder sandelig, at frygte for Al-
vor. Jeg har i Sinde, at tage min Calendar-
Dragt paa igien, som jeg havde hængt fra mig.

Alli.

Gier ligesom Du vil,

D u e t.

Dsmin,

(gaar til den Side af Scenepladsen, hvorfra Rezia
skal komme og løber tilbage med et stort Skrig.)

Aa, aa, aa!

Banden selv aa!

Alli.

Hvad fattes Dig?

Siig,

Hvi det Skriig?

Dsmin.

O! spar, Herr Diævel, dog mig!

Alli.

Du Prygl i tusind Tal skal faae.

Osmin.

Prøgl af Dem, Herr Patron, hoi saae?

Ali.

Saa sig strax, hvad det var Du saae?

Osmin.

Ach! den jeg saae var ey anden,
End just selv den bare Fanden
I en forstilt Indighed.

Ali.

Men hvad kan da Frygt i Dig sætte?
Du mig derom maae underrette.

Osmin.

Vil I hen til Døren kikke!
Salig Fruen døde ikke;
Snart kom med
Jeg flyer afsted.

Femte

Femte Scene.

Alli, Rezia, Balkis.

D u e t.

Alli.

Hvad seer jeg? O Gud! er det min Rezias
Eftygge.

Rezia.

Du rigtig igien

Seer mig, Alli, min Ven!

Alli.

Hvad? Rezia, hvad? jeg seer Dig da igien?
Hvad? Gud gav igien min Stal denne Lykke?

Rezia.

Du rigtig igien

Seer mig, Alli, min Ven!

Alli.

Hvad, Rezia, hvad? jeg seer Dig igien?

Rezia.

Mig seer Alli igien,

Hvor længselfuldt er ey mit Hierte?

Alli.

Ali.

Med Møye mit Syn og Hierte jeg troer
Doden har mig da en forbøldet denne Smerte!

Rezia.

Du elsker mig endnu, hvor er min Glæde
stor!

Ali,

(Kysser hendes Haand meget kierlig.)

Ah! min dyrebare Rezia, hvor har jeg be-
talt min Wildfarelse dyrt.

Rezia.

Min kiere Ali, jeg er fornøjet med Deres
Troeskab.

Ali, (smilende.)

De har, som mig synes, tilstrækkelig prø-
vet den.

Rezia.

Jeg tilstaaer, at jeg ikke har været alt for
billig i det jeg fordrede Bestandighed af Dem for
en Person, som De ikke troede at faae meere
at see.

A r i a.

Jeg veed den kielne Elskovs Glød
Hastig gager ud, naar den er død,
Som

Som vi for evig elſke vſlle;
Men om en anden Deylighed,
Var elſket af Dig i mit Sted,
See her mit Hiertes Grille,
Du ey maatte, jeg det ey leed,
Dig for mig meer fremſtille.

Alſi.

Da havde jeg fortient at miſte Dem for evig;
Men, jeg beder Dem, forneh min Nyſgierri-
ghed. Hvilken lykkelig Skiabne giver min Kier-
lighed Dem igien?

Regia.

Den meeſt uventede Hændelſe, og Gierri-
gheden hos den ſkiemiſke Søerøver, ſom ſilte os
fra hinanden.

Alſi.

Hvad udfod jeg ikke i det Øyeblik, da den-
ne gruſomme Skilsmiſſe ſkeede!

Balkis.

Ah! og vi! — Steene maatte ynkes over
os; men vi havde med Søerøvere at giøre. For at
hegne os, ſaa meget vi kunde, gave vi den ſkiemiſ-
ke Capitain tuſende Skieldsord. Veed De
hvad han ſvarede os? Han bed os ſin Tobaks-
pipe ſyngende:

Tier

Tier stille!

Børn lille!

Det skal jer ey ved Livet skille.

Gid han saa sandt ikke havde været Kaper, hvor skulle jeg forkradset hans Ansigt! Men disse Komler ere alt for grove, at de med Høflighed skulle lade sig rive af et Fruentimmer. Vi gjorde en Dyd af Nødvendigheden. Vi bevæbnede os med Foragt imod denne Kinagts Fornærmelser, og med Mod imod vores Ulykker.

Ali.

Men hvorledes ere De komne til Cairo?

Balkis.

Fordi vi ingen andensteds bleve solgte og fordi vi ikke kunde finde Lejlighed til, at give dem nogen Esterretning om os, eller at faae nogen fra dem. Vi ere visse paa, at vi ellers ikke i Dag havde været Slaver.

A r i a.

See dette for os var Frugten,
Deraf at I toge Flugten,
At der to hele Aar forgik,
Og vi ey nogen Lise fik.

At

At vi har maattet med hverandre
 Til Lands og Bands om Verden vandre,
 At man har solgt — som I nu seer,
 Os som Faar, Sultanen her.

Ali.

Kiereste Rezia! Skal jeg da have fundet
 Dem igien, aleene for paa nye at udstaae den For-
 tvivlelse at miste Dem! De er i Sultanens Bold,
 hvorledes kan jeg haabe, at føre Dem bort af
 hans Hænder.

Rezia.

Giv dem tilfreds, Ali; den Kierlighed han
 har for mig, holder ham i saadan en Tvang, at
 han mere er min Slave end min Herre. Han
 feyer sig i alting efter mine Griller, og jeg haaber
 at finde et Øyeblik, da jeg kan føre mig hans
 Høflighed til Rytte, og unddrage mig fra hans
 Forfølgelse. Vi vil ikke tale mere derom. For
 nærværende Tid vil mit Hierte aleene tænke paa
 den Fornøjelse, at have fundet dem stedse troe.

Aria.

Ach! hvilken Fryd at see en Ven,
 Vor Siæl saa lang Tid maatte savne!
 Helst naar alt Haab var svundet hen,
 At vi ham nogen Tid skulde mere omfavne.

Vores

Bores Følelse viser sig da ey i Ord.
 Bor Mund sig ved dens Magt maae luffe,
 Alt male rigtig en Enfsalighed saa stor,
 Steer ey ved Ord, men — kun ved Sukke.

Ali.

Jeg sofer alt for meget min Enffe, min
 fiere Rezia, at jeg ikke paa samme Tid skulde for-
 nemme min Uroelighed fordoble sig. Maaskee
 Sultanen snart bliver kied af Deres Modstand.

Rezia.

Dette maae man i Morgen forekomme ved
 Flugten. Vi have just en stien Enfsalighed. Ach-
 met drog i Gaar paa Jagt, og han kommer ikke
 igien før end om otte Dage.

Ali.

Deres Frimodighed opmuntrer mit Hierte.
 Jeg seer intet, uden min Enfsalighed.

Balkis.

Her ere de fremmede Dansere, som efter
 Deres Befalning have gjort sig færdige til den
 Enstighed, De vil give Prins Ali; Tillader De
 dem at komme ind, imidlertid jeg gaaer lidet om-
 fring i Scraillet, og seer hvad man der tager
 sig for?

Aria.

Aria.

Kom ind, kom ind, udvalgte Skare,
 Lad eders Kunst til Onskerne svare,
 Kom ind, for ved Sang og ved Dans
 Et trofast Par med os at are,
 Fletter for det den Blomster-Krands,
 Det til Ziir for Troeskab skal bære.

Siette Scene.

Ali, Rezia, Balkis, Dardane,
 Amine, Amin.

(Disse fire komme den eene efter den anden. Her danses
 en Ballet, som bliver afbrudt af Balkis, der
 meget hastig kommer ind.)

Balkis.

Ah! hvad skal jeg gjøre!

Lad al Dans ophøre!

Sultanen er nær;

Afsted: han er her.

Ali og Rezia.

Skal vi da forlade?

Det uventede Møde. D

Bal-

Balkis.

Strax! Flugten man tage!
Sultanen er nær;
Afsted: han er her.
Han kommen er tilbage.

Ali og Rezia.

Er jeg da skabt til Plage,
Vil Himlen da min Død!
Ah! hvilket grusomt Stød!

Balkis.

Jeg selv ham meget hastig saae
I Eders Kammer gaae.

Ali og Rezia.

Hvor stor er dog vor Plage!
Hvad skal vi foretage?
Ah! hvad maae vi udstaae.

Balkis.

Man i fnyssende Brede
Overalt seer ham lede.

Rezia.

Hvo kan os hielpe her?

Dar

Dardane, (aandeløs.)

Alt ude er!

Achmet er mod al vor Agt

Hjemkommen fra sin Jagt,

Og han raser som en Tiger,

Mord og Hevn er alt hvad han siger.

Ali.

Ah! Redning er ey her!

Amine, (aandeløs.)

Alt ude er!

Achmet er mod al vor Agt

Hjemkommen fra sin Jagt.

Han svar med harmfuld Klage

Han jer vil efterjage,

Seer I kan Flugten tage!

Rezia, Ali.

Hvordan skal man det mage,

Ah! hvor er Redning her.

Alle.

Alt ude er!

Dæmin,

(Kommer gandske roelig og stanger sine Tænder.)

Hvordan? man flæber her!

Hvad Marsag mon vel dertil er?

Alle Gruentimre.

Frygt bespender mit Hierte!

Jeg udstaaer Dødens Smerte!

Dæmin.

Hvi er man saa forskrekket?

Balkis.

Gid Din Hals snart var brækket!

Ali og Rezia.

Achmet er mod alles Agt

Hjemkommen fra sin Jagt.

Alle.

Alt ude er!

Dæmin.

Flygt snarlig, snarlig,

Al Ophold her er farlig.

Ali, Rezia, Balkis.

Hvordan? herfra bortflygte.

Du raser Mand!

Hvor gaaer det an?

Dæ.

Dæmin.

Hvor gaaer det an?

Kan Frygt jer saa forblinde?

Man her Veyen kan finde,

Alt ingen os skal see,

Hen til Calenderne.

Alle, (uden Dæmin.)

Han dog har Ret,

Jeg tilstaaer det,

Man haste da

Alle.

Herfra! herfra!

Tredie Act.

Skuepladsen forestiller et Magazin i Caravan-
Seraiet. Man seer en Deel Lastdragere, som
have at bestille med at giøre Pakker,
og at bære dem bort.

Første Scene.

Calenderen, Morachin, En
Caravan-Anfører.

Calenderen.

Denne Gang haster J meget med Eders
Bortreise! J pleyer ellers at opholde Eder her i
tre Uger; Men i de otte Dage, J nu have været
her, har J ikke tænkt paa andet, end at reise
bort igien. Frygter J ikke, der skal møde Eder
noget Ont i Ørken? Streifetiden er endnu ikke
forbie.

Caravan-Anføreren.

Caravanen er stærk og vel bevæbnet; der
er stødt en Hob Reysende til os, som ikke lettelig
lader sig skræmme og tager sin Mand vis. Lad
kun dette Reverspak komme; vi skal nok tage imod
dem.

dem. Nu, Broder! Hvad skylder jeg Eder for
Magazinet?

Calenderen.

Jeg erindrer alt for vel de tyve Flasker
Marasquin fra Corsu, som I forærede mig, da
I sidst renste her igiennem. Det kan gaae lige op.

Caravan-Anførerem.

O, o, saa mange Tak; Den har altsaa
smagt Eder?

Calenderen.

Om den har smagt mig! hvilken Skade
at Frankerne tør drikke den! saa kostelig en Drif
burde aleene være for Prophetens Børn.

Caravan-Anførerem.

Imidlertid vil jeg ikke slippe saa let fra min
Gjæld; (sagte) og jeg beder Eder at imodtage et
lidet Anker Tenedos-Viin, som ikke er slet.

Calenderen.

Sandelig, I er alt for god. Hvor er det?

Caravan-Anførerem.

Det er der henne i Krogen.

Calenderen.

Got, vi vil smage det.

Caravan-Anførerem.

Ney, ney, bræk ikke Hul derpaa. Jeg
har en Flaske deraf i mit Belte; Jeg vilde gjort

mig tilgode dermed paa det første Bedested; men nu vil vi, paa min Ere stikke den ud med hinanden.

Calenderen.

Vie, tag jer i Agt, at man ikke seer os.

Caravan-Anførerer,

(til Arbejdsfolkene.)

Nu! hvor gaaer det? Ere I snart færdige?

Morachin.

Det er den sidste Pakke, de der bære bort.

Caravan-Anførerer.

Got! Lægger paa Cameelerne, og gjør alting færdigt til Bortreisen inden en Time; Grist! Hurtig afsted!

Calenderen.

Hej, Morachin!

Morachin.

Hvad befaler Herren?

Calenderen.

Bær dette Anker ind i mit Kammer.

Morachin, (tager Ankeret.)

Ha, hvilken vederqvægende Lugt!

Calenderen.

Det troer i Sandhed jeg. Det er Vand, distileret af arabiske Krydserier, for at forskionne Sultanindernes Hud.

Mora-

Morachin.

O Herre! vil De da ikke give mig lidet der-
af, for ogsaa at forskionne min.

Calenderen.

Hør Skielm! dersom Du rører det, kan
Du være vis paa tusinde Stofkeprngl.

Morachin, (i det han gaar.)

Hille skam! hvor maae en Sultaninde være
lekker, endogsaa for Næsen! O! hvilken veder-
qvægende Lugt! hvilken vederqvægende Lugt!

Anden Scene.

Caravan-Anførerer, Calenderen,

(tager en Tumling frem af sit Belte.)

Calenderen.

Nu ere vi da aleene, lader os nu give os
i Færd med Glasfen.

Caravan-Anførerer,

(tager ogsaa sin Tumling frem og skænker.)

Skaal, Broder!

Calenderen.

Paa eders Sundhed. (efter at have druffet.)

Hum! Aldrig var Mahomet lykkeligere i sine
Syner.

Caravan-Anførereren.

Tilslaae mig, at ingen Samvittighed kan
holde Stand mod saadant.

Calenderen.

Sandelig, Propheten har sat al for høy
Priis paa sine Huris. Jeg betakker mig derfor.
Jeg gav ikke mit Anker for 30ve af de allerbeste.
Endnu et.

Caravan-Anførereren.

Ha, ha! Broder! I kommer alt igien?
See der.

Calenderen, (drifker.)

Paa en lykkelig Rejse.

Caravan-Anførereren, (drifker.)

Top.

A r i a.

Vor Prophet, saa berømt, saa æret,
Rigtig klog vist, en haver været,
Han forbed os jo Druens Saft!
Han holdt for, var det klogt af Manden?
At Viin forgiftede Forstander;
Viin dog Forstanden giver Kraft.
Er Pigen fræsen,
Kryller slaaer paa Næsen,

Dg

Dg meget stolt modtager jer,
 Saa tom kun manges Glaske,
 Byd Trods til den Lasse
 Dg gior Nar af den, som er sær,
 Drif, Ven! thi Vinen fryder,
 Forstand den altid indskyder,
 Det fulde Glas vil glæde Dig;
 Viin gior Dig riig og lyffelig!
 Drif Dig da riig
 Dg lyffelig!

Calenderen.

Paa min Tre, Broder! alle Sandheder
 staae ikke i Alcoranen; man burde ogsaa sætte
 denne Buse deri.

Caravan-Anfører.

Ah! Jeg har noget vigtigt at befale mine
 Folf; Jeg tager endnu ikke Afsked med Eder.
 Vi see hinanden igien. (Han gaaer.)

Tredie Scene.

Calenderen, (Alene.)

En Velgierning er aldrig spildt; Vel sandt!
 min Gæmildhed beriger ikke mine Calendere;
 men

men jeg er deres Hoved, og min Fordeel bør have Fortrinnet for Deres. Hvad nyttede det, at have at byde over Folk, dersom man ikke gjorde meer for sig selv end for andre? — Hvad hører jeg?

Fjerde Scene.

Calenderen, Ali, Rezia, Dardane,
Umine, Balkis og Folge, komme
ind med største Til.

Ali.

Ven! Din Prins beder Dig om Hielp;
Red vores Liv, beskyt den ømmeste Kierlighed.
Jeg har igien fundet min kiære Rezia; men i det
Øyeblik, da Lykken foreener os igien, tilintetgør
den sin Gunst ved en grusom Hændelse.

Rezia.

Sultan kommer just nu gandske uventet fra
Tagten. Vi søge et Fristed imod hans Forbit-
relse, og hans Skindshge.

Calenderen.

Troer De, at nogen har seet dem gaae
herind?

Ali.

Ali.

Neh. Vi have med al Glid taget Omvege igiennem affides Gader, og da vi ere gaaet ud af et privat Huus, som ligger langt fra Serraillet, saa er det at formode, at ingen af Sultanens Følk veed, til hvilken Side vi have vendt os.

Calenderen.

Hum, Sagen er betænkelig, og jeg underkaster mig gandske vist en stor Fare ved at tage Dem i Beskyttelse.

Rezia.

Tag imod denne Diamant, som det første Beviis paa vores Erkiendtlighed.

Calenderen, (tager Ringen.)

Hvo kan imodstaae ædelmodige Siæle? Man bør tiene sin Næste.

Ali.

Vær vis paa en langt større Belønning, naar vi ere i Sikkerhed.

Rezia.

Men skulde Sultanen ikke lade søge efter os i dette Huus?

Calenderen.

Neh, neh, det er noget han aldrig tænker paa. For Resten, dersom det skulde falde ham ind, at sende hid, saa lod man sig nøye med et Vidnesbyrd af saadan en Mand, som jeg er, og De kan let forestille sig, hvad Svar jeg vilde give.

Men

Men da et alt for langt Ophold kunde tilsidst have bedrøvelige Følger for Dem, saa benyt Dem af Caravanens Bortreise. Den er allerede forsamlet, og Anføreren er min Ven. De kan overlegge med hinanden de fornødne Anstalter til at reise mageligen; jeg gaaer paa Øjeblikket hen at tale med ham derom.

Balkis.

Men, min Ven! ere vi ogsaa ret sikre her? Er I ikke en Mand, som kan lade sig forføre? — — Det er fordi — — Seer I — — Naar man frygter — — saa veed man ikke, hvad man skal tænke.

Calenderen.

Ah! ah! betænker De, hvad De siger? En Calender! ah! ah! hvilken Tanke!

U r i a.

Dersom jeg til saadan Svig
Kunde mægtig være,
Burde Jorden ikke mig
Mere paa sig bære.

Mig burde man da at slaae,
Som Stokfisk dygtig at slaae,
Til jeg blev Gri, Gri,
Til jeg blev Li, Li,

Til

Til jeg blev Grillade,

Sa en Marmelade.

Rezia.

Vi overlade os til Eders Forsigtighed, og
til Eders Redelighed.

Calenderen.

De lade mig vederfares Ret! (Han gaaer.)

Femte Scene.

Rezia, Ali, Balkis, Amine, Dardane.

Ali.

Den Fortroelighed, hans Iver indskyder
mig, gjør at jeg ikke seer den Fare, hvori vi endnu
ere. Jeg kan ikke tænke paa andet, end den Lykke
at see mig hos Dem.

Rezia.

Den Fornøielse, jeg søger, giver min Siæl
den samme Roelighed. Den Lyksalighed at see
Dem igien, kan ikke spaae mig andet, end en
lykkelig Skæbne.

Alia.

A r i a.

Kom Elfskovs Gud! Dit Værk snart at
fuldføre,

Lad mit Slaverie ophøre!

Youngne Lænker Skam Dig giøre;

Al Frihedens Væld

Man faaer det største Held.

Amor, skynd dig, trost mit Hjerte!

Mit Bryst mener i sin Smerte,

Lit at høre,

Du mig vil giøre

lykkelig,

Det bør Du og giøre mig.

Ah! intet Held jeg større kiender,

Naar den har os kjær, for hvem man
brænder,

Mig Kronens Glands og Pragt ikke blender.

Jeg det alt anseer med Foragt,

Har, Ali, jeg kun over Dig Magt,

En Verden, jeg troer mig underlagt.

Siette

Siette Scene.

Calenderen, de forrige.

Calenderen.

Herre! skynd Dem, Caravan-Anføreren
venter Dem i et eenligt Kammer. Der kunde af
en Hændelse nogle ubeleiligen komme hid, og for-
styrre Dem.

Alti.

Kom! denligste Nexia; Kierlighed give
Lykke til en Rejse, som foretages under dens Be-
skyttelse!

(De gaae.)

Syvende Scene.

Calenderen, Balkis, Osmin,

(som kommer til.)

Balkis.

Paa den Maade I indretter Sagerne,
kan man haabe, at vi slippe med den blotte Frygt.
Ah! Osmin, er du der? Nu! har vi intet at
frygte?

Det uventede Møde. E

Osmin.

Dømin.

Nezias Flugt gier en Fandens Allarm. I
 skulle kun høre Biseframmernes Skrig paa Ga-
 den. (Han skriger.) Her er Sultanens nye Be-
 falning om et Fruentimmer, som er flygtet ud af
 Seraillet, for en Skilling, for en Skilling.
 (med en anden Tone.) Kiebet den sidste jeg har.
 „Ti Tusinde Guld Zechiner for en Skilling, de
 „ere alle vel talte. „ Med faae Ord: Degiere
 en Allarm, som bare Fanden.

Calenderen.

„Af Nysgierrighed havde I dog skullet
 kiebe een.

Dømin.

Det har jeg sandelig ogsaa giort. Her har
 jeg en, see der. (Calenderen læser sagte.) Af denne
 uhyrlige Sum kan man slutte, hvor forfærdelig
 opbragt han maae være.

Calenderen.

Jeg forlader Eder for et Øyeblik. Jeg vil
 see om man laver Aftensmad til Eder.

(Han gaaer.)

Dømin.

Meget vel!

Bal-

Balkis.

Hvordan! Sultan lover ti tusind Zechiner
for at faae at vide, hvor vi ere? Denne Sum-
ma er meget forseriff. Troer Du, at Calende-
ren er uegennyttig nok til at foragte saadan en
Fangst?

Osmin.

Han! Det er det bedste Menneffe, jeg kien-
der: Du kan ikke forestille Dig, hvor ædelmodig
han tilbød mig sin Hielp, uden nogen Tid at have
seet mig.

Balkis.

Du sætter mit Sind igien i Noelighed.
Men hvad er det for en selsom Figur, jeg seer?
Skulde det ikke være en af Sultanens Stø-
vere?

Osmin.

Ach nej! Det er Herr Vertigo, den
Maler, om hvilken jeg for nyelig talede med
Dig, da vi spiste.

Balkis.

Hvem? Denne latterlige Nar?

E 2

Osmin.

Osmin.

Han selv. Han kan fordrive os Liden,
til vi skal reyse. (Han kalder.) St! St! Herr
Vertigo!

Ottende Scene.

Vertigo, de forrige.

Vertigo.

Ha! ha! Skielmsmester, er I her under
fire Dyne med et Fruentimmer? Men, men kan
I efter alt det, jeg har sagt Eder om dette Kion,
være daarlig nok, til at — —

Balkis.

Vær ikke bange, Herr Vertigo, jeg vil ikke
giøre nogen forvirret i Hovedet.

Vertigo.

Alvorlig! I saa Fald, er De et Fruentim-
mer til at male. Hvorfor tiener De ikke til Mon-
ster for alle de andre!

Uria.

A r i a.

Tillad mig Eders Ben at være,
Balkis og Osmin.

Ah! I mig gjør for stor en Ære!
Vertigo til Balkis.

Hvor er I skion og stær,
Hvert Hierte hylder jer.

(til Osmin.)

I saa strunk Jer, som Sultan selv bær.
Balkis og Osmin.

Ah! I mig gjør for stor en Ære.
Alle tre.

Tillad mig Eders Ben at være.

Vertigo til Balkis.

I er saa indtagende,
Kan saa sielmsk artig lee,
Som vi see

Hist den Gudinde paa Cythere.

Balkis og Dsmin.

Jeg kan det see af Straalerne,
Som Eder gaae fra Dynene,
At ingen Maler man kan see,
Som Eder liig i Konst kan være.

Alle tre.

Vi os da vil
Foreene til
Hvad kjerligt er,
Omfaanelser
Og Forlystelser,
Som Galninger.

Balkis og Dsmin.

Ah! I gjør mig for stor en Ære,
Alle tre.

Lillad mig Eders Ben at være.

Vertigo.

Ah! min Dronning, hvor ønsker jeg, at
De havde seet det Skilderie, jeg nyeligen har for-
færdiget for Sultanen! Hvilken blød og smeltende
Pensel. Det forestiller et kostbart Giestebud,
hvor tyve Personer [giøre sig lystige.

Balkis.

Formodentlig er det en Bryllupsfest?

Bertigo,

(med en frampagtig Bevægelse.)

Uf! uf! uf!

Dæmin,

(sagte til Balkis.)

Hvad Pokker tænker I, at tale med ham om Bryllup? For at stille ham tilfreds, saa snak for ham om hans Kunst!

T r i o.

Bertigo.

Balkis, Dæmin.

Uf!

O! o!

Uf!

Min Herr Bertigo!

Man tage

Punctere,

Den Drage

Radere,

Uf Dage!

Gravere

Hid Ild, hid Glød,

I haardt, i blødt,

Hid Flamme og Død,

Med sort, med rødt,

Hid Phlegethons

Med graat og med

Band

Carmin

Og Brand!

Og Ultramarin!

Ildbrand,	O! o!
Stor Brand,	Min Herr Vertigo!
Helved Brand,	Med Ultramarin
Luft, Afgrund og	Og med Indigo,
Jord,	Med Circles og Prikker
Og Mord.	Min Herr Vertigo!
Sværd, Dolk, hugger,	Med Indigo.
stikker,	
Uf! uf!	
Uf! uf!	

Balkis.

Giv sig tilfreds: Et saa lystigt Giestebud
kan ikke anrettes uden i Anledning af en Skilsmis-
sedom.

Vertigo.

Ah! jeg kommer mig igjen.

Dömin.

I Eders Malerie var et kostbart Skienke-
bord anbragt, ikke sandt!

Vertigo.

Et Skienkebord — — Ja — — Men
hvad jeg gjør, meest af er en Gruppe Simphoni-
ster, som jeg har forestillet bag i Salen. Jeg
har

har malet Dem saa konstig, at man let kan giette,
det er Italiensk Musik de spille.

Baskis.

Er det et Adagio?

Bertigo.

Signora, no.

Domin.

Et Allegro

Bertigo.

No, Signor, no.

Baskis.

En Andante?

Bertigo.

No.

Domin.

Et Cantabile?

Bertigo.

No.

Baskis.

Spiritoso? Amoroso?

Bertigo.

No, no, no, no,

Domin.

Allegretto?

Stacato?

Pizzicato?

Bertigo.

No, no, no, no, no,

Et un presto,

Prestissimo,

Cosi, cosi, cosi,

Cosi, cosi, cosi,

Tri, tri, tri,

Tri, tran, tri,

Pri, pri, pri,

Pri, pran, pri,

Tour, tour, tour,

relan,

Pran, pran, pran,

Larela, larela, larela,

Lerele, lerele, lerele,

Lireli, lireli, lireli,

Lorelo, lorelo, lorelo,	Ræ, lu,
Lurelu, lurelu, lurelu	Lo, lu, re, lu,
La, le, li, lo, lu,	Re lu,
Li, lo, lu,	Re lu.

Balkis.

Og hvorledes har de baaret sig ad med at male dette Lurelula? Hvor mange Penselsstrøg! — —

Oömin.

Det er ikke alt. Jeg vilde ønske, at I saae et Landskab af Herr Vertigos Arbejde! hvor adelt! hvor majestætisk! I seer der unge Kæer, hvide som Snee — — som græsse hos unge Tyre — — sorte som Ugat — — en Udsigt som — — bringer Tegemer Tingene nærmere, og trykker dem ud af Maleriet — — forfaldne Bønderhuse — — som udgiøre Pilleordener af en høn Smag. Kort, man kan sige — — at — — Har De ikke ogsaa gjort en Mage til Deres Giestebud?

Vertigo.

Tvivler De derpaa? Det forestiller et Feltflag!

Aria.

A r i a.

Jeg af Slag har malet Træk,
 Som kan sætte En i Skræk.
 Her seer man først Cavallerier
 Med Sablen ud,
 Flin, Flik, Flak, Flu,
 Dernæst staar Infanterier
 Opstilt til Skud,
 Pi, pin, pan, puf, pis, pin, pan, pan.
 Trommen slaer plan, plan, ratapatapan
 Og Trompeter tran, tran, tranredan, tran, tran
 Høres overalt,
 Som og Paukers Skrald,
 Blon, blon, rondon, blon.
 Jeg taer en af nogen Kopier,
 Her spilles ud af Batterier,
 Pon, pon, pon, pon, ponpon, pon.
 Her hører man Musqvetterier,
 Pis, pin, pan, puf, pan, pan,
 Ja Knald er malt af hver Kanon.

Bal-

Balkis.

Hvilket skæffeligt Malerie? Gik De ikke
Hovedpine, da de havde forestillet al den Allarm?
Men da vi ere i Færd dermed, saa lad os besee
Deres hele Gallerie. Ganske vist har De endnu
andre Malerier.

Bertigo.

Ja, men i Henseende til Styrke ligner
intet det sidste Arbejde, som er kommen herfra.
(Han staaer sig Vandden.)

A r i a.

Man seer en Strøm, som heftig sig
Ned fra de høje Bierge velter,
Og hører den rasende Flod skæffelig
Al Markens Pragt omelter
Træerne her,
Frugterne der.
Den kuldkafter Dæmning og Bolde.
Der Bonden gaaer,
Han Nød sig spaaer,
Sædens Tab ham nedslaaer,
Hvormed skal han sit Liv opholde?
Her

Her seer man ret Odeleggelsens Skræk,
Alt bugner, brister knalder,
Alt gaaer under og falder,

(Han støder Osmin omkuld.)

Her seer man ret Odeleggelsens Skræk,
Osmin.

En, en, en, Herr Vertigo! der mang-
ler noget ved Deres Strøm.

Vertigo.

Hvorledes? hvorledes! Hvad da?

Osmin.

Der mangler en Dæmning.

Vertigo.

Ha! ha! ha! Her vil jeg igien gøre
Dem roelig. Paa det samme Malerie har jeg
forestillet — —

A r i a.

Med yndig Fart
Og Vand soloflart,
En Bæk, som Eggen pryder,
I Bugter flyder.

Bed

Ved den græskledte Bred
 Har Flora selv sit Sted,
 Gudinden ynderig
 I dens Vand speiler sig.
 Sig der paa gylden Sand dens Bølge bruser
 Den saa sødt, og ret med Behag
 hensesuser,
 Og dens Svalpen med dyssende Slag
 Til roelig Søvn, som fryder
 Os indbyder.

Her engang dens kli, kla, klo, kluk,
 Man kan en føle meer selv ved en Amors Suk.
 Man hører denne Susen med Dynene.

Dæmin.

Er det ikke noget forunderligt, at De med
 en Smule hvidt, sort, graae og guul Farve kan
 frembringe saa store Under!

Vertigo.

O, o, det kommer her an paa, at man
 veed den Konst ret at blande Farverne.

Balkis.

Ja den Konst maae sandelig være ægte.

Vertigo, (som en Haseende.)

Ægte! ach! ach! ach!

Os=

Osmín, (til Balthis.)
Hvilken Ubetænksomhed!

Bertigo.

Hvad Uhyre, mægtige Zeus! er det mit Syn
hist opdager?

Den grufulde Hymen det er! — ach! jeg mig
ikke bedrager!

Uf hans udmarved Gestalt enhver nok kan see
hvem han er.

Hvad Furie fører Dig hid? hvad vil Du
Svigagtige her?

Han flyer — — hie Feige! — — jeg selv! —
en Bertigo vil Dig afmale

Saa levende, grusom, at hver, som elsker, skal
høre Dig tale.

Om Din udøvede Vold, om Din Affkyl-
lighed.

Og forbittret iler da hen og slaaer Dine
Altere ned.

(Han løber efter Osmín, som har taget Flugten
for at undgaae hans Maserie, og nævnet ad-
skilligt til Malerie henhørende, imidlertid Ber-
tigo talede. Osmín kommer ganske aandeløs
tilbage.)

Nien=

Niende Scene.

Balkis, Osmin,

(i det han kommer ind.)

Osmin.

Jeg troede paa min Ære, han vilde quæle mig.

Balkis.

Jeg paa min Side var ikke mindre for-
fækket. Man maag tilstaae, at denne Mands
Kone har havt en stor Gave til at bringe en Hjerne
i Vorden; Men gaac ud og see om Calenderen.
Jeg er ikke roelig, førend han er kommen til-
bage.

Osmin.

Jeg skal strax gaac.

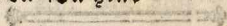

Tiende Scene.

Alli, Rezia, Osmin, Balkis.

Alli.

Hvor vil Du hen?

Dæmin.

Jeg vil see efter, hvad Calenderen tager sig for, om han er kommen tilbage, saa og faae at vide om Prinsessens Palankin er færdig.

(Han gaaer.)

Ali.

Gaae. Ah! allerkiereſte Rezia! hvor ſmigrende er det for min Kierlighed, at jeg kan tilſvære Dem, at jeg heller tusinde gange vil døe, end endnu engang ſkilles fra Dem!

Rezia.

Dersom det gjør Dem ſaa ſtor Fornøjelſe, at igientage det, ſaa fornøyer det mig hundrede gange meere at høre det.

D u e t.

Ah! hvor ſødt, at tage Deel i Plager

Med den, ſom er vort Hiertes Lyſt.

Hvo, Amor, vel over Dig klager;

Da Du ſaa kan glæde vort Bryſt.

Det uventede Møde. 8

Ellev.

Ellevte Scene.

Dardane, Amine, Osmin, de forrige.

Dardane, Amine, Osmin,
(tilløbende paa engang.)

Det er ude med os!

Osmin.

Caravan-Seraillet er omringet.

Ali.

Omringet!

Rezia.

O Himmel! — —

Osmin.

Ah! der sidde vi allesammen paa Stager.

Ali.

Vi ere forraadte.

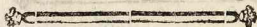
Rezia.

Der er Sultan!

Balkis.

Calenderen er med ham. Den Forræder!

Jeg tænkte det nok.

Solvte

Løbte Scene.

De forrige, Sultan, hans Følge,
Calenderen.

Sultan.

Da man mig saa bestemmer,

Jeg ey min Brede tæmmer,

Jeg dem opofrer her.

Hvor er hun den Forrader?

Hvor er han den Misdæder?

Hvor er De?

Calenderen.

See dem der!

Sultan.

Troeløse Du maag vide,

Du min Siæl Afstøje er!

En skændig Dod Du lide!

Ali.

Spar kun Bessiemesser!

Ali, Rezia.

Nye Qual Du kan optænke,

Du Magten har dertil,

Os Deden ey skal frænke;

Men vi ey spottes vil.

Sultan.

Hvor Fræk! mig selv man skiænder!

I spotte tør min Harm!

Det Raserie, som brænder

Saa til Hevn i min Barm?

Ali, Rezia.

Nye Qual Du kan optænke,

Du Magten har dertil,

Os Deden ey skal frænke

Men vi ey spottes vil.

Sul-

Sultan.

Hid Bagt! kast Dem i Lænker

Og ingen Vinsler spar!

En Død jeg Dem tiltænker,

Som før ey var.

Amine.

Er Persernes Fyrstinde

Ey bedre Skæbne værd?

Dardane.

Skal Prins Ali's Blod da rinde

Udøst ved Boddel-Sverd!

Sultan.

Vil man mig vel forblinde?

Mon det et Paafund er?

Du Prins? Hun en Fyrstinde?

Ler I saa kalde jer?

Osmin,

(paa Knae.)

Jeg svær Du skal finde

Det Sandhed er.

Amine, Dardane, Balkis og Osmin

(paa Knae.)

Lad Din Gunst her regiere!

Lad Din Harm svinde hen!

Ufskyldige de ere,

Formild Dit Sind igien!

Ali, Rezia.

Døden vi af Dig bede;

Men stil os ikke ad.

Ali.

Og enhver af os er glad,

Om Du den Gunst vil tilstede.

Rezia.

Rezia.

Alt doe vi ere rede,

Naar vi ey skilles ad.

Amine, Dardane, Balsis,
Osmin.

O Prins! Dem naadig vær

Ali, Rezia.

O Prins!

Sultan.

Reyser jer, reyser jer!

Ah! Rezia, hvor Sultanen af Egypten er ulyk-
kelig! I ser Maaneder har han forgieves anvendt
alt, for at behage Dem, og en ringe Prins af
Balsora behøver kun at lade sig see, for at op-
vække den heftigste Tilbøielighed hos dem.

Rezia.

Ah! Herre, værdiges at høre mig: Jeg
elsker denne Prins. Han har i lang Tid viist
mig

mig den heftigste Gienkierlighed. I to Aar have vi været skilte fra hinanden, og for to Timer siden have Skiebnen og Kierlighed igien foreenet os. Dette er det, som i Dag gior os strafværdige i Deres Øyne.

Sultan.

Ah! Rezia! hvilken Tilstaaelse! men Himlen synes alt for tydelig at beskytte Eders Kierlighed, at jeg ikke skulle fordomme min Forbitrelse. Giv Eder tilfreds: det Heltmodige i Eders Tænkemaade har formildet min Brede.

Dsmin.

Hvilket got Stykke Karl af en Sultan!

Balkis.

Hvilken Glæde!

Alli.

Herre! med et saa høymodigt Hierte for-tiener man den højest Rang.

Rezia.

Rezia.

Vores Erkiendilighed skal — —

Sultan.

Ah! denne skænker jeg Eder, saasom
Eders Hierte aldrig vilde tilstaae mig det eeneste
Beviis, som kunde behage mig. Fader os ikke
tale meere derom — — I veed, at jeg er rets-
færdig; Jeg maae altsaa lade enhver vederfares
Ret. Kom nærmere, Calender!

Calenderen.

Fader for de sande Troende! hvad fordrer
Du af Din Slave?

Sultan.

Har Du ikke sagt mig, at Du var
fra Balsora?

Calenderen.

Jo mægtige Sultan. — —

Sultan.

Du kiender altsaa denne Prins?

Calenderen.

Jeg har kiendt ham fra hans Barndom.

Sultan.

Man give ham den udlovede Summa,
fordi han har givet mig Efterretning om Rezia,
og derefter spidde man ham, fordi han har for-
raadt sin Konges Broder.

Calenderen,

(paa Knæe.)

Ah! Herre! Herre! Naade! Jeg fras-
figer mig Summen, lad mig beholde Livet.

Sultan.

Ney, ney, Forræder, Du skal døe.

Calen=

Calenderen.

Ach, Herre! jeg troede at giøre Dan
en Tieneste.

Oömin, Baskis.

Ney, ney, paa Spid! paa Spid!

Calenderen,

(til Rezia.)

Min Prinsesse! ah! beed for mig.

Ali.

(til Sultanen.)

Herre, han fortryder, hvad han har giort.

Rezia.

Værdige ham Forladelse!

Sultan.

Jeg forlader ham, siden I saa vil have det;
men han skal strax rømme Cairo.

Calen.

Calenderen.

Ufsynbarlig. Dette var en Lærdom om
Nedelighed, som jeg behøvede.

Sultan.

Nyder, lykkelige Elskende! den Enfsalighed, Skæbnen har berøvet mig: Men lader mig i det mindste være et Vidne dertil. J søge begge et Sted, hvor J kunne være i Sikkerhed. Man holde Eders Formæling med tilberlig Pragt, derefter kunne J for Resten nedlade Eder ved mit Hof.

Ali.

Man finder Enfsalighed overalt, hvor en heymodig og rejsfærdig Fyrste hersker.

(De gaae.)

(Skue.)

(Skuepladsen forandres, og forestiller det fornemteste Værelse i Serraillet; Sultanen sætter sig paa en ophøvet Throne. Ali og Rezia tage plads ved hans Fødder. Sultanen's hele Hof og Serraillets Fruentimre tage Deel i Festen, som endes ved følgende Chor:)

Chor.

Ali, Rezia.

Vor Graad nu ey meere skal flyde,

De andre.

Jer Graad nu ey meere bør flyde.

Ali, Rezia.

Al vor Sorg være glemt!

De andre.

Al jer Sorg være glemt!

Ali,

Ali, Rezia.

Skiebnen nu vil os fryde,

De andre.

Skiebnen nu vil jer fryde,

Ali, Rezia.

Dg os Held har bestemt.

De andre.

Dg jer Held har bestemt.

Ali, Rezia.

Vi for over den have flaget

De andre.

I for over den have flaget.

Ali, Rezia.

Nu opfylder den vor Attraae.

De andre.

Nu opfylder den jer Attraae.

Ali,

Ali, Rezia.

Fordi den os har plaget,

De andre.

Fordi den jer har plaget,

Ali, Rezia.

Vi nu Fryd af den faae.

De andre.

I nu Fryd af den faae.

Sultan.

I, troefaste Elskendes Ære!

Fuldfør med al Held Eders Pagt!

Ali, Rezia.

Herre! Din Lyksalighed være,

Fuldkommen, som Din Gunst og Magt.

Suf.

Sultan.

O Amor! som Seyer lod dem vinde,
Giv Dem alt, hvad De attraae.

Ali, Rezia.

Lad Himmel, i arefuldt Minde
Hans Navn for evig staae!

E h o r.

Vdr	}	Graad nu ey meer skal finde ic.
Ser		

Vennen af Huuset.

En

Lyrist Comedie i 3 Handlinger,

af

Marmontel;

og Musiken dertil af Gretri;

Til samme Musik oversat

af

Niels Krogh Bredal.

Personerne i Stykket:

- 1) Celicour.
- 2) Agathe.
- 3) Orfise, en Moder af Agathe.
- 4) Oronte, en Broder af Orfise og Fader af Celicour.
- 5) Cliton, Orfises Fortrolige og Ven af Huset.
- 6) En Vertient.

(Tildragelsen skeer paa et Lyst-Sted paa Landet, Orfise tilhørende, og Skuepladsen forestiller en rummelig Sahl).

Bennen af Huuset.

En Iyrisk Comedie.

Første Handling.

Første Scene.

Agathe. Celicour.

Celicour.

Men min smukke Frænke! hvordan? stødse
vil De unddrage mig Deres Nærværelse!
Jeg har ikke opholdt mig her paa Stedet længer
end fiorten Dage, og De er allerede kied af min
Omgang. Ere ikke de saa lykkelige Dieblis,
som jeg her nyder, desuden korte nok?

A r i a.

Jeg ei med Dem tilfreds kan være,
 Ei vel tilfreds, forstaaer De mig?

Jeg tænkte, De var fœielig;
 Men jeg maae langt andet lære.
 Jeg ei med Dem tilfreds kan være,
 Ei vel tilfreds, forstaaer De mig?

Jeg Fod ei flytter,
 De jo gaaer med;

Jeg er af Bink og Hvidsken kied,
 Og denne Smil, som intet nytter,
 Hvor siint det seer, jeg sligt ei flytter;
 Troe kun, man det at mærke veed.

Opbragt over alt,
 De seer og hører;

Alting er Dem galt,
 Og Dem i Harnisk fører.

Hvor jeg staaer og gaaer,
 De Deres Frygt ei dølger,
 Men som min Skygge følger,
 Og stedse ved min Side staaer.

Kan

Kan jeg tilfreds med Dem vel være?
Nei, slet tilfreds, forstaaer De mig!

Cellicour.

Jeg beder tusinde Gange om Forladelse. Jeg tilstaaer, at jeg er noget for emfindelig: Jeg burde fordølge disse Hjertets første Bevægelser. Men hvem er vel Mester over sig selv til alle Tider? I det mindste koster det mig alt for megen Møie; og jeg troer, at den Nidkærhed, som jeg viser, naar jeg er hos Dem, ikke behøver saa stor Undskyldning. Men hvad sig angaaer min opløbne Hæstighed, som jeg veed at man beskylder mig for, da veed jeg intet, som meere fortienet at sees igiennem Fingre med; Jeg mærker dog, at den heele Verden omgaaes mig uden Omstændighed, og der er ingen i Huuset, som jo synes at have Rettrighed til at hovmestere min Opførsel.

Alsathe.

Det er uden Tvivl en liden Stræng til mig.

Cellicour.

Nei, det veed De meget bedre. Der er intet Ydmygende i en Bøns velmeente Erindring. Men fra den Første til den Ringeste her i Huuset, lige indtil den smukke Hr. Eliton selv, er der ingen, som jo bruger al muelig Frihed mod mig, og vil foreskrive mig Regler.

A 3

Alsa-

Algate.

Ja, hvad Eliten angaaer, da vil jeg ind-
stændig bede Dem, at De vil skaane ham.

Cellicour.

Jeg skaane ham?

Algate.

Ja just De selv, og jeg vil kortelig sige
Dem Aarsagen: Han er Ben af Huset.

Cellicour.

Rigtig nok; Deres Frue Moder er for-
gabt i ham; enhver følger hendes Exempel, og
troer ham paa hans Ord, at være en sprænglærd
og viis Mand, ja vore Tidens Cato.

Algate.

Nu vel; er der da saa stor Ulykke i, at
Folk troer det?

Cellicour.

Ja vist; jeg kan ærgre mig til Døde
derover.

Algate.

Men min lille gode Fætter! jeg kan ikke
vide, hvorfor?

Cellicour.

For Exempels Skyld; sig mig, er det
forsvarlig gjort, at Deres Moder lader Dem være
under fire Dine allene med ham, heele Klokke-
Timer?

Aga-

Agathe.

Han finder sin Regning derved, den gode Mand.

Cellicour.

Det takker jeg ham for.

Agathe.

Sæt Deres Sind i Rolighed: En viis Mand er frie for alle Skrøbeligheder.

Cellicour.

Den lumpne Hylker, den myndige Karl, som vil menstre alle Ting, der er falden ned her i Huuset som fra Skjerne, hvis Dpførsel og Sæder ere ubekiendte, og som maaſkee er af den Stand — at han er af ſlet ingen; Saadan en er det man kalder en viis Mand.

Agathe.

Jo, det maae han dog vel være; thi han ſiger det ſelv.

Cellicour.

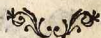
Ja, hvem kan tvivle derpaa efter ſaa Soleklart Beviis?

Agathe.

For det forſte tænker han altid tvertimod hvad den almindelige Hob tænker.

Cellicour.

Det er tidt et Beviis paa, at man ei har almindelig ſund Forſtand.

Agathe.

End meere: han seer alle andre Menneſker
over Skuldrene.

Celicour.

Dg alle andre Menneſker, troer jeg, betaler
ham med lige Mynt.

Agathe.

Han ſerer Ordet i alle Samtaler.

Celicour.

Dg ſerer dog kun Snak.

Agathe.

Han forſtaaer ſin Hiſtorie, ſit Landkort, ja
ſelv Heraldiken paa ſine Fingre.

Celicour.

En herlig Kundſkab, at giøre Vaſen af!

Agathe.

Men ſom dog er nødvendig. Jeg kan paa
en Globus, med ham reiſe heele Verden om; Jeg
fordyber mig med ham i de ældſte Tider. Kort
ſagt: det er ham jeg har at takke for at jeg veed
noget, og har ſaaet Indſigter; han har i Sinde
at giøre mig Profeſſor-lærd.

Celicour.

Men jeg, jeg tør vædde paa, at han spin-
der paa noget, ſom er meere dumdriftigt.

Agathe.

Og hvad skulde det vel være?

Cellicour.

Intet andet, — — end at han vil vinde
Deres Hierte.

Duet

af

Agathe og Cellicour.

Agathe.

De har troffet det paa et Haar.

Jeg det en fin Udgranskning kalder,
Naar saa rigtig i alt man spaaer.

Cellicour.

Det uden Konst i Diet falder,

Jeg heel rigtig om Sagen spaaer.

Han Dem en kjær Discipel kalder;

Men dette Navn mig slet kun spaaer.

Agathe.

Han mig en kjær Discipel kalder;

Han intet ondt derved forstaaer.

Celicour.

Han Dem en kjær Discipel kalder ;
Sigt mig ei ganske vel anstaaer.

Agathe.

De heel rigtig om Sagen spaaer.

Agathe.

Celicour.

Han videre vist ikke | Han videre med Tiden
gaaer. | gaaer.

Celicour.

Hans Dine har mig sagt det sneese Gange.

Agathe.

Ia Dine = Sprog bedrager mange.

Celicour.

Men mig det Sprog ei vel anstaaer.

Agathe.

De Diets Sprog kun slet forstaaer.

Celicour.

Man seer at han langes, og er bange — —

Agathe.

Han bange?

Agathe.

Agathe.

Cellicour.

Han videre vist ikke | Han videre med Tiden
gaaer. | gaaer.

Cellicour.

Men, end om han har tiltænkt sig selv en
Belenning, som alene jeg bør gjøre mig Haab
om, der elsker Dem saa hæftig?

Agathe.

De overlægger ikke vel hvad De siger, Ce-
licour! Er der noget om, at De elsker mig?

Cellicour.

For alt hvad som helligt er! om jeg elsker
Dem? Og det tvivler De paa? Agathe!

Agathe.

Hvem skulde vel have fortalt mig det?

Cellicour.

Hvem? Det maatte De dog have mærket
af min Henrykkelse, min Urolighed, min Forvir-
ring; at mit Hierte er et Rov for Glæde og Be-
kymring, Uroe og Fortræd. Alting burde have
sagt Dem saadant, lige indtil min Stiltienhed.

Agathe.

Ei da! Nei saa klog er jeg ikke, at jeg for-
staaer Folk, som ikke lukke Munden op.

Celi-

Cellicour.

Men end min stedsevarende Omhyggelighed, mine Sukke, mine Diekast, som stedse har talet i mit Sted.

Agathe.

Alt dette har jeg ikke mærket det allermindste til.

Cellicour.

Nu forundrer jeg mig ikke over at see Dem saa ligegyldig. De har anseet mig for et affindigt Menneske, og det kunde ikke andet være, da Deres Hierte har været sølestøst ved alle de Bevægelser, som mit har følt. Dog nei; Det er ganske umueligt — — Som for Exempel: har jeg ikke hundrede Gange, naar jeg har ledsaget Dem, trykket Deres Haand paa den smukkeste Maade af Verden?

Agathe.

Det har jeg ikke engang følt noget til, som jeg erindrer.

Cellicour.

Og endnu meere: forleden Dag, i Hagen, da jeg gjorde saa stort Bæsen af en vis nyudsprungen Rosenknop, som saae saa nydelig og frisk ud.

Agathe

Alt saadant forstaaer jeg mig ikke paa.
Man maae tale tydelig, naar man vil jeg skal
begribe det.

Cellicour, (med Hæstighed.)

Saa vil jeg da sige Dem tydelig, at jeg
er forelsket i Dem, at jeg skal og vil være Deres
Mand; og at jeg ikke uden til min allerførste
Fortrød kan staae ud at see paa, hvorledes en
Fremmed tør giøre sig de forvorne Tanker, at ville
vinde Deres Hierte. Forstaaer De mig nu? Nu
taler jeg dog tydelig.

Agathe.

Jo, jeg forstaaer Dem; De er jaloux;
det er en Pest, som har voldet meget Ondt i
Verden.

Cellicour.

Men det beroer jo kun paa Dem, at hel-
brede mig for denne Sygdom, og at sætte mit
Sind i Rolighed.

Agathe.

Hvorved skulde det lade sig giøre?

Cellicour.

Ved at elske mig igien.

Agathe.

Elske Dem? Alt dette er vel nok; men
jeg sætter, at vi to elskede hinanden, troer De da
vel,

vel, at Bedkommende vilde give Deres Minde til en saadan Forening? og at De, med Deres knap tyve Aars Alder, blev den Brudgom, som man bestemmer mig?

Cellicour.

Hvilket Tordenstog er dette i mit Ore! Jeg vil gaae hen og ende mit ulukfsalige Liv; men seerend jeg deer, saa beviis mig den eeneste Godhed at sige mig: Jeg elsker Dem; meere forlanger jeg ikke.

Agathe.

Nu da; jeg elsker Dem; Er det nu vel? Men nu ingen Utaalmodighed meere, eller jeg bliver vreed.

Cellicour, (hæftig)

O! nei; jeg skal tvinge mig. Nu skal det herefter ei falde mig tungt — — dersom alle ne ikke Hr. Eliton skulde komme Galden til at løbe over hos mig — —

Agathe.

Hvad saa? hvad smukt vilde De tage Dem for?

Cellicour.

Jeg — —

Agathe.

Hvordan?

Cellicour.

Cellicour.

Jeg skal styre mig. Jeg er elsket, og vil
flaae mit Sind til Rolighed. Min Lykke skal
være indsluttet i det inderste af min Siæl, og skal
aldrig give sig tilkiende.

Anden Scene.

Dronte. Agathe. Cellicour.

Dronte.

Ei! min Søn! er Du her? saa meget
desbedre; Jeg søgte just efter Dig. Vær nu
ved frisk Mod: Min Søster — — Nu hvilket
Exempel af en kjær Søster! hvilket Menster af en
Kone! — — Og Du, Agathe! som vidste alt
dette, og holdt det skjult for os!

Agathe.

Jeg? Nei jeg veed ei af nogen Ting.

Dronte, (til Cellicour.)

Din Fæster har læst inden i Dit inderste
Hierte; hun opfylder paa eengang alle Dine Øn-
sker.

Cellicour.

Hvorledes? Min Fader!

Dronte.

Dronte.

Ja vist, min Søn! Du kan, om Du vil, holde Dig reiseferdig til i Morgen den Dag.

Cellicour.

Hvordan? — —

Dronte.

Din kiære Fæster har saaet Nys om, at jeg vilde anvende den halve Deel af min Formue paa Din Befordring; hun har forekommet mig; og af det alleruegenmyttigste Venſkab gier hun Dig strax en Foræring af den Bestalning, som er Dit første Trin til at giøre Lykke. Nu er der intet meere som staaer i Veien for den store Lyſt, som Du altid har haat for Krigsstanden; Lykken vinker ad Dig, og Vren venter Dig; Du er bleven Kapitain.

Cellicour.

O! Himmel!

Dronte.

Nu er Du vel hierteglad?

Cellicour, (forvirret.)

Min Fasters Godhed mod mig rører mig meer end jeg kan ſige; Men De, min Fæder — —

Dronte.

Hvad? Jeg?

Cellicour.

Cellicour.

De, som har at befale over mig, raader De mig til at give mit Minde til at modtage denne vigtige Foræring? Er det ikke at giøre et anseeligt Indgreb i den Formue, som Agathe bør vente efter hendes Moder? Det er allene hende, som det gaar ud over — —

Agathe.

Fættter! har De lyst at jeg aldrig skal see Dem meere? Kommer De engang igien med slige Talemaader, er det ude mellem os for Livstid.

Cellicour.

Jeg har ikke et Ord at sige.

Dronte.

Ja lad nu alt dette staae for sit Værd. Du, min Sen! har nu intet meere, som holder Dig tilbage. Min Utaalmodighed er ligesaa stor som Din. Nu ingen Omsvøb meere; men først og fremst opfyld den angennemteste af alle Pligter; gaae hen og tak Din Fættter, som Du bør, for hendes store Godhed.

Cellicour, (holdende paa Agathe, der vil gaae bort.)

Et Diebligs Taalmodighed, min kiære Agathe! — — Min Fæder! før vi forlade hinanden, har jeg et Par Ord at sige Dem.

Vennen af Zunftet.

B

Dronte.

Dronte.

Hvad nu? Er det en Hemmelighed af Be-
tydning?

Cellicour.

Min Fader! — —

Dronte.

El Sagen.

Cellicour.

I den heele Tid vi har opholdt os her, har
jeg steds været i en Agathe — —

Dronte.

Du har en pien Skægtning i hende.

Cellicour.

Hun er indtagende.

Dronte.

Hun er beleven, har Opdragelse. Jeg
elsker hende heit.

Cellicour, (sættende.)

Al! jeg elsker hende ogsaa.

Dronte.

Der har jeg godt ved at troes. Velan da,
min Son! Kærlighed er just Grens rene Be-
lenning; den har alt banet jer begge Veien; seg
at giere Dig Agathe værdig, og fortien hendes
Haand.

Acta.

Aria.

En Krigsmand, som er klæk og mandig,
 Det smukke Kion er altid klar;
 Naar han har Mod, og er bestandig,
 For deres Smag jeg Borgen er,
 Den er bestandig.

Befrandsat Elsker pleier

Hos de Skionne see sig vis paa Seier.
 I Feldt og Slag, saasnart Trompeten høres,
 Hver tænker saa: grib Prisen fat,
 Af Elskov sat;

I dens Haand Seiers-Kronen føres.

Elskov med Vre

Den skal bestiare.

Helte-Siæl!

Staae dig kun vel,

Grib Prisen fat,

Af Elskov sat.

I dens Haand Seiers-Kronen føres.

Den er en Skat,

For Elskov sat.

En Krigsmand, som er klæk og mandig,
 Det smukke Kion er altid kjær;
 Naar han har Mod, og er bestandig,
 For Kionnets Gunst jeg Borgen er.
 Bekrandsat Elsker pleier
 Hos de Skionne see sig vis paa Seier.

Cellicour, (heftig.)

Ja, jeg skal stræbe paa at opfylde mine
 Pligter; jeg haaber at blive baade min Kiærestes
 og min Faders Gunst værdig. Jeg brænder af
 Bængsel efter at tienem min Konge og mit Fædreland;
 og min Fader skal vist faae Ære for mig.

Dronte.

Nu vel da, det spaaer jeg mig ogsaa.

Cellicour.

Ja min Fader kan forlade sig derpaa, og
 mit Hjerte er Dem Borgen derfor; Man skal see
 mig flyve afsted fra Kiærlighed, derhen hvor Æren
 kalder. Alt hvad jeg har at bede om, ser min
 Afreise, er allene, at jeg maae komme i Besid-
 delse af den, jeg elsker.

Dronte.

Hvorledes? min Søn! paa Din Alder!

Celi-

Cellicour.

O! min Fader! En som driver Soldater-
Haandværket, har som oftest Hastværk med at le-
ve; og De veed af egen Erfaring, at naar et
Feldtslag gaaer an, er der ingen som er for ung.
Doer jeg som Agathes Mand, maae min Død selv
misundes mig. Kiære Fader! lad mig allene
med hende henleve to lykkelige Dage af mit Liv;
de øvrige skal alle være Staten opofrede.

Agathe, (til Cellicour.)

De kommer mig til at skielve.

(til Dronte.)

Nei, min Herre! min Moder giver aldrig
hendes Samtykke dertil. Hun har nu engang
sat sig det i Hovedet, at han skal herfra; og han
vil vist gjøre hende imod, om han opsætter Reisen.
Jeg er forsikret derpaa, og i det mindste vil jeg
spare Dem fra at faae et Afslag, som vil være et
vist Kiendetegn paa hendes Brede.

Dronte.

Min Son! Agathe har meere Overlæg
end Du.

Cellicour.

O! men hvorfor elsker hun ikke tillige saa
hæftig, som jeg?

Dronte.

Men har det da saa stor Hast? See mig engang, hvilken overdreven Galskab, i sit tyvende Aar at ville gifte sig med et ungt og deiligt Fruentimmer, for strax derpaa at lade hende sidde allene!

Cellicour.

Min Fader! De veed selv, hvor mange Anstøds-Steene et ungt Menneske er udsat for, der kommer ud i den store Verden. De har saa tidt formanet mig til at opføre mig fornuftig; Gier nu alt Deres til, at jeg kan blive det; det staaer i Deres Magt. Mon der vel er for den rasende Ungdoms Hidsighed et meere tilførladeligt Middel, end et løvligt Egtteskab, som ved et ærbørdigt og kiært Baand gier Elskov og Vren til vore Hovedpligter.

Dronte.

Ja jeg finder meget vel, at en Siæl, som tænker vel, lader sig holde inden for Grændserne af sine Pligter; og gid kun min Søster vilde sige ja dertil; jeg for min Part vil ansee Din Bryllupsdag for en af mine lykkeligste Dage.

Agathe.

Min kiære Morbroder! det er forgiaves at haabe.

Terz

Lærjet

af

Dronte, Celicour og Agathe.

Dronte.

Jeg er saa from en Fader;

Jeg hende med det gode sige vil,

Ret ærlig

Og kiærlig:

Nu hor, min Søster! til;

Jeg Riv og Trætte haver;

Bore Born have Ret,

De tænke ei saa slet;

Med dem vi bor samtykke det.

Celicour.

Ja hvor klogt gjør ei min Fader?

Han hende med det gode sige vil

Ret ærlig

Og kiærlig:

Nu hør, min Søster! til,
 Jeg Riv og Trætte hader;
 Stakkels Børn! de have Ret,
 De tænke ikke slet;
 Med dem vi bør samtykke det.

Agathe.

Sligt min Moder ei tillader;
 Hun er vel god, men varlig handles vil;
 Hun svarer vist, den strænge Moder:
 Nei, nei, min Broder!
 Du har Uret,
 De tænke slet;
 Nei, nei, min Broder!
 Min Datter er tosset og tænker slet.

Dronte.

Jeg siger: De har sluttet det.

Agathe.

Hun svarer, at jeg har Uret.

Cellicour.

Maaskee hun finder, vi har ret.

Dronte.

Dronte.

Rigdom inden Dørre

Manges Onske var.

Celicour.

Kun Kiærlighed kan giøre

Et lykfsaligt Par.

Agathe.

Ei Moden vil høre,

Hvad billigt var.

Celicour.

Mon de, som elske, handle flet?

Dronte.

Har de, som elske, da Uret?

Agathe.

Hun svare vil: de tænke flet.

Dronte.

Jeg er saa from en Fader;

Jeg alting med det gode sige vil,

Saa ærlig,

Saa kiærlig.

Agathe.

Det min Moder ei tillader;
Hun er vel god, men varlig handles vil,
Hun sige vil — —

Cellicour.

Nei, hvor fløgt gjør ei min Fader!
Han hende det med gode sige vil,
Ret ærlig,
Men kjærlig.

Dronte.

Nu hør, min Søster! til,
Jeg Riv og Trætte hader;
Vore Born have Ret,
De tænke ei saa slet;
Med dem vi bør samtykke det.

Cellicour.

Lad kun den Sag bestyres af min Fader.

Agathe.

Det gavner ei, men skader;
Hun aldrig det tillader.

Dronte.

Dronte.

Jeg siger, vi har saa besluttet det.

Agathe.

Jeg dette veed tillige,

Hun lader sig ei sige;

Hun svarer, at jeg har Uret.

Celiconr.

Hun vist vil finde vi har Ret.

Agathe.

Hun svarer, at vi tænke slet,

Og har Uret.

Ende paa første Handling.

Anden

Anden Handling.

Første Scene.

Dronte, Agathe, og derefter Celicour.

Dronte.
Kan jeg da ikke faae hende i Tale?

Agathe.
 Nei, dette er just Rase-Timen.

Dronte.
 Min arme Sen er i en Urolighed,
 saa — —

Agathe.
 Beviiis mig den Gunst at sætte Grændser
 for hans Hidsighed. Vilde han alene blive for-
 nuftig, og lade mig sørge for Resten. Eliton
 trøder, at jeg er eensoldig, og at han kan have
 mig i hvad Haand han vil; men jeg har et An-
 læg, som gaaer ud paa intet mindre, end at han
 selv skal nødes til at gaae os til Haande; lad det
 altsammen beroe paa mig.

Aria.

A r t a.

Stille, som det dybe Vand,
Mærker jeg, og alting hører,
Lader som mig intet rører,
Og min Baad i Havnen fører.

Vær kun taus, det skal gaae an;

Stille! st! det gaaer an.

Jeg seer hans Røde-Stræger,

Og deraf i Hiertet leer;

Katten paa sit Kov saa seer;

Men i Snaren, han mig lægger,

Vist hans egen Fælde er.

Stille, som det dybe Vand;

Alting mærkes, alting høres,

Men vær taus, saa gaaer det an.

Snart min Baad i Havnen føres,

Gaaer det tyst, saa gaaer det an;

Vær ikkun taus, det lykkes kan.

Cellicour.

U! min deilige Agathe! hvor sætter De
ikke Mod i mig igien. Jeg vil være Dem alene
mit Livs Lyksalighed pligtig; De alene kan gøre
det.

Agathe

Algate.

Og den Fortrød, som møder os, skal jeg ærlig deele med Dem.

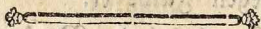
Oronte, (for sig selv.)

Jeg maae tilstaae, at jeg knap har seet et snildere Fruentimmer af hendes Alder.

Algate.

Jeg horer min Moder komme; Vi maae ikke lade os see af hende. Jeg gaar til denne Side, gaar I to til den anden. Dersom hun saae os tilsammen, kunde hun maaskee mærke Uraad.

(De gaar alle tre.)

Anden Scene.

Orfise. Eliton.

Orfise.

Hvad den Sag angaar, ved vi ikke; Han kan ikke aflaae det. Jeg vil endogsaa, at han, saasnart som mueligt, skal reise herfra, og saa vil han snart glemme hende. Resfardige Himmel! hvad Galsskab havde jeg nær givet Anledning til, uden at det kunde falde mig ind!

Aria.

Man onsker tidt, at man maae Moder blive,
Man veed ei selv, hvad Følger det vil give,
Og hvor man det fortryde maae.
Naar Himlen man vil Love foreskrive,
Dens Gunst os kommer dyrt at staae.

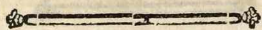
Man Dag og Nat er i Frygt og Fare,
Skjalvende til Sengs man gaaer;
Og mangen Moder, som opstaaer,
Kan for Graad sig ikke bære.

Man ingen Ting tør troe;
Man ei kan hiemme sikker boe,
Og man faaer aldrig Roe;
Og naar sit omme Hjerter Roe?

Man onsker tidt, at man maae Moder blive;
Man veed ei selv, hvad Følger det vil give,
Og hvor man sælger egen Roe.

Man ei kan hiemme sikker boe
I Roe.

Hvem skal man, ja hvem skal man troe?
Og naar sit omme Hjerter Roe?

Tredie Scene.

Dronte. Celicour. Drfise. Cliton.

Dronte.

Min Søster! her er min Sen, som vil
aflægge sin ydmygsste Taksigelse.

Drfise.

Min kiære Broder-Søn! Deres Fader har
rient sin Konge som en ærefiær Mand; det staaer
nu til Dem at følge hans Godspor.

Celicour.

Hans Exempel, og det, som jeg er en kiær
Faster pligtig, skal altid staae mig for Dinene,
og jeg skal ikke tænke paa andet.

Drfise.

Naar tænker De paa at tiltræde Deres
Reise?

Celicour.

Med det første.

Drfise.

Lad det skee saa hastig som mueligt; følg
mine Raad.

Cliton, (med Myndighed.)

Det er just ved Ørkesløshed at saa mange
unge Menneſker ere forfaldne.

Celi-

Celicour, (med afbrudt Stemme.)
Hvorledes, min Herre!

Orfise.

Det kalder jeg at have Indsigt i Verdens
Leb. Nu min Broder! ingen Blødhjertighed
meere; Saasnart hans Sager ere færdige, maae
han usfortøvet affied. Fætter! Fornuft, Pligt
og det eene med det andet udkræver, at De i det
mindste maae toe Nar være borte.

Celicour.

Toe heele Nar? min Fæster!

Orfise.

Som jeg siger, og det i det allermindste.

Celicour.

Min Fader! = = =

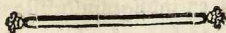
Oronte.

Min Kiære Søster! • = =

Orfise.

Jeg seer nok at det er ham ikke med; men
denne er Maaden, og ingen anden, til at for-
tiene min Godhed.

(Oronte tager sin Søn bort med sig.)

Vennen af Suset.

C

Fierde

Fjerde Scene.

Orsife, Eliton.

Eliton.

Jeguen har fært sig op som en Engel.

Orsife.

Jeg har intet andet gjort, end fulgt Deres Raad.

Eliton.

Aa! Frue! De kommer mine Raad i Forveien. Naar De tænker, er det altid det bedste som er mueligt at tænke. Nu hvilken høi Siæl! hvilken Siæl, værd at tilbedes! Verden kiender Dem ikke tilgavns, Frue! Jeg vilde give meget godt til, at man vidste at sætte den rette Priis paa Dem! Man pleier siige at Styrke er falden i Mandfolkkenes, men de fine Følelser i Fruentimmerets Lod. Alt hvad jeg har tænket paa, det er De med eet kommet efter; og den smule Fornuft, som vi Mandfolk gjøre os saa til af, er dog kun en ydmyg Tienerinde af den lykkelige Drift, som er det smukke Kien medfødt.

Orsife.

Nu Eliton! hvad man dog har for Fordeel af at omgaaes en indsigtsfuld Mand! Jeg mærker Dag for Dag hvor jeg bliver stor i mine egne Dine.

Dine. Jeg veed just ikke, om jeg er meere værd,
men dette veed jeg, at jeg agter mig selv høiere.

Eliton.

Men, naadige Frue! langt fra ikke nok;
De yttre endnu alt for ringe Tanker om Dem
selv.

Orfise.

Og det meener De?

Eliton.

De er en Engel og ikke et Menneske.

Orfise.

Men maaskee De selv kan være forblindet
og ikke seer mig an med de rette Dine?

Eliton.

Nei vist ikke, Frue! jeg voldgiver Sagen
til Dem selv.

Orfise.

Berømmelse maae dog være en ret sød Gist.
Heele Verden er bange for den, og heele Verden
holder af den. Jeg mærker nok, at jeg ikke burde
troe Dem saa vel som jeg gjør; De smigrer for
mig, min Ven! det siger jeg mig daglig selv; og
dog er den Magt, De har over mig, og min egen
Svagthed saa stor, at jeg fæster Troe til Dem,
til Dem aleene, meere end til mit eget Herte,
meere end til heele Verden. Men det maae nu
være som det vil; kan det vel være mueligt, at

jeg har bragt det saa vidt som De siger? Er da det Venſkab, ſom en viis Mand fatter, en Daarlighed? Gjør ſaadant Venſkab ſig en Pligt af at ſkiule alle de Feil, ſom kan vanzire et Skilderie? eller har maaskee Venſkab ſom Kiærlighed tilbundne Dine?

Eliton.

Hvorfor ikke det? Frue! det kan være, at De har Skrebeligheder og Feil, ſom jeg ikke kan komme efter, ſom De maaskee ſelv ſøger at forbedre, og ſom maaskee hos Dem ved Konſten blive behagelige.

Orſiſe.

Ved Konſten? Jeg? Eliton! Denne Bebreidſe ſkier mig i Hiertet; jeg veed ikke af Konſtgreb at ſige.

Eliton.

Paa min Vre! ſaa maae det være et Koglerie, en Fortrellſe, ſom er ubegribelig.

Orſiſe.

Ja nu ſætter De igien Mod i mig; men, om dette Koglerie ſkulde ſeent eller tidlig ophøre, vil De da oprigtig ſige mig det?

Eliton.

Ja for alting, Frue! troe aldrig, at jeg er i Stand til at hykle for Dem. For Exempel: jeg vil tage Bladet reent fra Munden og ſige Dem, at de gode naturlige Egenſkaber, ſom jeg
ſaa

saa tidt har beundret hos Dem, ere temmelig
udartede hos den gode Agathe; Hun er vel mun-
ter, og fatter en Ting hastig, ja man opdager
vel en og anden gang hos hende en Gnist af Fø-
lelser; men dette fine Begreb, denne høie For-
stand, denne himmelske Jld, som besjæler Mo-
deren; hold mig det til gode, den troer jeg ikke
er gaaet i Arv til Datteren. Jeg mærker nok at
jeg demmer lidt strængt; jeg burde forskaane en
om Moder; men jeg kan aldrig give Sandhed
til Priis; det er ikke min Maade.

Orsife.

Men et Hierte, som De paatager Dem at
danne, maae dog i det mindste lære Verbarhed
og Skikkelighed.

Eliton.

Upaatvivlelig. Jeg er Borgen for hen-
des Hierte. Men jeg nægter ikke for at jeg jo
begyndte at frygte for, at hendes lille Hr. Fættel
kunde giøre hende Hovedsvimlet.

Mria.

Naar paa en Sommer-Dag
Aften-Luften kjoeler stille,
Og man seer med stor Behag
Aun en liden Damp paa Horizonten spille;

Den som en Glimt først kom,
Dg i Lusten dreves om.

Men snart en Skye sig fremdrager,
Som bliver tyk og breed:

Lorden knager,

Dg for man veed,

Det fæle Uvæir brager,

Det rævner, styrter, knager.

I Kiærlighed det saa gaaer,

Den mindste Glimt Følger drager,

Dg saa er en Dag et Aar.

Orsife.

Ja just derfor har min Datter i hendes
Alder saa heit nødig at have om sig en paalidelig
Ledfager, af Forstand og Indsigter. Dg, uden
at tale om at min Broder-Søn har kun lidet til
Beste, har jeg mine andre Aarsager, hvorfor den
Kiærlighed mellem Agathe og ham aldrig bliver
efter mit Hoved.

Eliton.

Hvilken Moder!

Orsife.

Men læg dertil: hvilken Ven har hun ikke?
En Ven, hvis Omhyggelighed estertænker alting,

eg

og seer alting forud! Bores Kion har dog ey
uræt: En Mandsperson er altid for os en troe-
fastere Ven end en af vort eget Kion. Der er
ingen Eigning imellem dem. Finder toe Fruen-
timmer Smag i hinandens Omgang saa er denne
Smag dog kun et løst Indfald; Forsængelighed,
Misundelse forgifter snart den oprigtigste Foree-
ning; man seer uophørlig sin Rival i sin Venin-
de; gjør man hende Fortrinnet stridigt, mishæ-
ger man hende; man kan ikke fordrage hende,
naar man i det mindste ikke er hendes Liige; og
viger man Pladsen, saa Farvel Vensskab. Derimod
er en Mandsperson stolt af hver Seier, som hans
Veninde indlægger sig; han misunder hende al-
drig, da han aldrig er hendes Medbeiler. En
vis utydelig Røst opkommer i begge deres Hjer-
ter, som siger dem: De ere begge halv om Ge-
vinsten. Det er ikke Kiærlighed, man er langt
fra at tænke derpaa, men det er endnu en finere
Overeenstemmelse, meere om, meere levende, end
det blotte Vensskab.

Eliton.

Uforlignelig i Sandhed! Dette Skilderie
viser os det menneskelige Hjerter saa livagtig som
man saae det for sine Dine. Man skulde let
falde paa at det har været Dem tilladt at fige ind
i det meest forborgne af Naturen.

Orfise, (til en Betient.)

Er der nogen af mine Folk tilstæde? = = =
Kald paa min Datter = = = Det er høi Tid at
hun kommer og tager mod Underviisning. De
skal være alene med hende, paa det De desbedre
kan komme efter hvad der boer i hende.

Eliton.

O! jeg kender alt hendes Hierte bedre
end mit eget.

Femte Scene.

Orfise, Eliton, Agathe.

Orfise.

Min Datter! der er alt gaaet alt for man-
ge Dage bort i Spilde, uden at Du har lært det
allermindste.

Agathe.

Ja desto værre!

Eliton.

Herefter skal hvert Dieblis blive bedre an-
vendt.

Orfise.

Nu vel da, lad mig nu see at Du igien
opretter hvad Du har forsømt, og lægger Dig
med Glid efter Dine Ting.

Agathe

Algate.

Jeg for min Part seer intet heller. Men min flygtige Fætter vil altid, at jeg skal være i Selskab med ham; han er nu saa meget for at spørge og slendre Tiden bort, den Fætter, og jeg kan for Høfligheds Skyld ikke sige ham nei.

Orsice.

Men hvad kan vel I to have saa meget at tale sammen?

Algate.

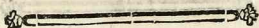
Jo men; hvad veed jeg hvad det er altsammen? Saa væver han mig for om et og andet Skalle-Stykke, som han gjorde, da han gik i Skole, om Drenges-Dwelfer, om at sidde vel til Hest, om hvorledes det gaaer til i Krig, og hvorledes han vil bære sig ad for at indlægge sig Vre, naar han gaaer mod Fienden. Alt dette kiedes jeg ved, som De let kan tænke; og stod det til mig, saa ønskede jeg at sidde over min Historie og Geographie; See! det er Eager, som jeg har Lyst til.

Eliton.

Hun forklarer heel tydelig hvad hun tænker.

Orsice.

I det mindste tænker hun utvungen og uskyldig. Jeg vil lade jer være alene. Nu, Eliton! hvor bør jeg ikke være erkiendelig for al den Umage, som De paatager Dem! (hun gaaer).

Siette Scene.

Eliton. Agathe.

Eliton.

Saa Frosken! De maae lave det saa, at
De kan fortjene at have en saa fuldkommen Moder.

Agathe.

Al! ja, det vil jeg gierne?

Eliton.

Det kalder jeg en ypperlig Lærvillighed! De
vil gierne? Meget godt. Hvor er Deres Land-
kort? Deres Globus?

Agathe.

Dem har jeg saamen forglemt at tage med
mig. Men jeg vil strax løbe — —

Eliton.

Nei, bliv De kun. Det kommer mig
til — —

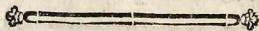
Agathe.

De er nu altid saa hestig at umage Dem
for min Skyld.

Eliton.

Naar min Umage finder Deres Yndest, er
det alt nok for mig.

(han gaaer.)

Sl=

Syvende Scene.

(Inde) Agathe (alene.)

Men jeg vil være Dig god for, at Du kommer ingen Vei dermed.

A r t a.

Om nogentid Du snedig var,
O! Elskov! lær mig at bedrage;
Du paa mig skal aldrig klage,
At denne Konst jeg misbrugt har.

Mod min Elsker aldrig tør
Af mig bruges Svig og Rænker;
Han alt hvad mit Hierte tænker,
Bed Din Flamme lase bør.

Om nogentid Du snedig var,
O! Elskov! lær mig at bedrage;
Du paa mig skal aldrig klage,
At denne Konst jeg misbrugt har.

St:

Ottende Scene.

Agathe. Eliton (med Landkort og Globus).
(De sætte sig ned ved et Bord).

Eliton.

Nu, hvad Landskab var det vi sidst løb igiennem?

Agathe.

Vi slap ved Italien.

Eliton.

Hvorledes? og dette erindrer De saa grandt?

Agathe.

Jo men; frygt aldrig for, at jeg skulde glemme noget af alt, hvad jeg lærer af Deres Mund.

Eliton.

Nu maae vi da see os lidet om i Grækenland, denne var en Samlingsplads for Konstnere, lærde Mænd, Skønheder og fortrøllende Digtere.

Agathe.

Aa! hvor jeg gierne vilde have seet det Land!

Eliton.

Ja, deilige Agathe! De fortjener at have været fød der. Havde man der seet Dem med disse yndige og ukonstlede Ansigts-Træk paa en Høitids-Dag, enten for Hebe, Flora eller Venus! —

Alga-

Agathe.

Flora, Venus, Hebe; jeg synes, jeg skulde
kende alle disse Navne.

Eliton.

Vist nok burde De kende dem.

Agathe.

Lad mig see — — Flora, Gudinde for
Blomsterne; Hebe, Gudinde for Ungdommen;
men nu Venus — —

Eliton.

Hun var Hierternes Herskerinde; denne
elskverdige Gudinde for Lyst og Glæde.

Agathe.

Rigtig nok; Moder til Cupido, hvis Hof-
stat var Bellysterne, og som stedse blev ledsaget af
Spøgene; alt dette læste jeg forleden Dag i en
Bog.

Eliton.

Men Agathe glemmer sine Søstre.

Agathe.

Jeg glemmer mine Søstre! hvorledes?

Eliton.

Ja jeg meener Gratierne.

Agathe.

Eliton! Eliton! hvor De spøger! kalder
de Gratierne mine Søstre?

Eli-

Eliton.

Ja, naar jeg kalder dem Agathes Søstre,
er det vist ikke Agathe jeg hykler for.

Agathe.

De blander nu altid ufortient Smiger ind
iblant Deres Underviisninger. Men disse Høi-
tider for Hebe, Venus og Flora, maae have væ-
ret meget smukke at ansee.

Eliton.

Ja saa overmaade smukke, at endnu Erin-
dringen deraf er som et fortrollet Malerie.

A r i a.

Den Høitids-Vre

Her skulde være;

Man Dem da vist saae

Krandsen naae.

Grækenlands Helte

Dommen vist fældte,

At De den var,

Som i Skionhed Prisen bar.

Vist var sagt: hun er der, den Smukke,

„ Som Venus kun kan overgaae;

„ Giv Prisen til den Engle-Dukke;

„ Hun

„ Hun er der, hun er der, den Smukke;

„ For hvilken alle Hierter sukke;

„ Hun vinde naae.

De havde Been i Panden;

Men for Algate vist

De havde tabt Forstanden,

Og dyrket Dem tilsidst,

Ta Dem, og ingen anden;

Hæder med Dyringer vist Dem var bleven
bevist.

Slig Høitids-Ere

Her skulde være;

Man Dem vist saae

Krandsen naae.

Grækenlands Helte

Dommen vist fældte,

Alt De den var,

Som i Skønhed Prisen bar.

Algate.

I Sandhed, De gier mig forvirret — —
om jeg var forsængelig nok til at troe, hvad De
siger — — men er dette en Tale, som anstaaer en
viis Mand?

Eller

Eliton.

Deilige Agathe! en viis Mand er af Ried
og Blod, som andre Menneſker. Wiisdom be-
ſtaaer ikke i at være følesløs?

Agathe.

Hvorledes? Er De da ikke følesløs?

Eliton.

Følesløs, naar man er hos Dem? Troer
De det er mueligt?

Agathe.

Saa, lad os nu komme til Grækenland
igien.

Eliton.

O! nei; lidt Taalmodighed — —

Agathe.

Ei! saa lad mine Hænder være i Ro.

Eliton.

Jeg maae give efter for en Drift, som jeg
ikke er Meſter af.

Agathe, (reisende ſig.)

De eſtærtænker ikke, hvad De gjør; lad der
nu være Ende paa alt dette.

Duet.

D u e t

af

Agathe og Eliton.

Eliton.

Min Drift jeg følger ;

Ei Omsvøb meer.

Nei Kiærlighed sig slet kun dølger ;

Man er bedaaaret ,

Naar man er saaret

Af Elskovs-Gud, som selv ei seer.

Agathe.

Hvad lønlig Harm er det, De dølger?

Der i vor Læsning Ophold skeer.

Eliton.

(Vegende paa sit Bryst).

En hæftig Ild her jeg finder.

Agathe.

Jo men ; saadan Spøg mig ei blinder.

Eliton.

Ret en Ild, alvorlig sagt.

Agathe.

Denne Spøg for vidt er bragt.

Vennen af Guusset.

D

Eliton.

Eliton.

Iden er her, alvorlig sagt.

Agathe.

Er ei den Spøg til Ende bragt?

Eliton.

Lad Dem dog af Sukke vindes.

Agathe.

(Vegende paa Landfortet).

Her jo Grækenland skal findes.

Læsningen

Staaer jo hen.

Eliton.

Læsningen

Maae staae hen.

Agathe.

Eliton.

Vi om Grækenland

Jeg min Elskov maae

ber tale;

asmale;

Læsningen

Læsningen

Staaer jo hen;

Maae staae hen;

Vi om Grækenland

Jeg min Elskov maae

ber tale;

asmale;

Alga-

Men see! hvad jeg vel maae liide!
Jeg vist derfor Skylden faaer,
Om man skulde faae at viide,
At De fra Forstanden gaaer.

Eliton.

Tag Mod; det staaer jeg inde for;
De derved skal ikke lide;
De kan mit Hierte troe;
Det kommer jo
An paa os to.

Agathe.

Min Frygt er stor;
Ja vist, jeg troer,
At jeg tilsidst derved vil liide;
Jeg vist derfor Skylden faaer.

Agathe.

Eliton.

Jeg derfor vist Skylden faaer,
Om man skulde faae
at viide,
At De fra Forstanden
gaaer.

Derfor mit Hierte inde
staaer;
Slet ingen det at viide
faaer.
Min Kiærlighed
At tie veed;
Slet ingen det at viide
faaer.

Men Tiden gaaer til ingen Nytte; — —

Wil De Dem ei skytte?

Lad mig gaae,

Skaan min Ere,

Lad mig være,

Lad mig gaae.

Eliton.

Alf Tiden vi ei faaer Nytte;

Lad Dem føres,

Lad Dem rores.

Hør mig, lad mig Svar kun faae;

Hør mig — — saa kan jeg trøstet gaae;

Jeg doer, kan jeg den Gunst ei naae.

Agathe.

Alf Skræk jeg doer.

Eliton.

Jeg veed knap, hvad jeg siger eller gior.

En hæftig Jld her jeg finder.

Agathe.

To men; saadan Spog mig ei blinder.

Agathe.

Eli-

Eliton.

Het en Ild, alvorlig sagt.

Agathe.

Denne Spøg for vidt er bragt.

Eliton.

Ilden er stærk, alvorlig sagt.

Agathe.

Er nu den Spøg til Ende bragt?

Eliton.

Lad Dem dog af Sukke vindes.

Agathe.

Her jo Grækenland skal findes; — —

Læsningen

Staaer jo hen.

Eliton.

Læsningen

Maae staae hen.

Agathe. Vi om Elskov ei bør tale ; Vi om Grækenland bør tale ; Læsningen Staaer jo hen. Vi om Grækenland bør tale.	Eliton. Jeg min Elskov maate afmale ; Læsningen Maae staae hen ; Jeg min Elskov maae afmale.
---	--

Eliton.

Hvorledes? De vil ikke høre mig! Hvordan gaaer det til? Deres sande Ven, den allerømmeste Elsker maae ikke et Dieblis tale til Dem i Fortrolighed! Og dog er vor Læsnings-Time den eeneste Tid, som man under os at tale sammen. —

Agathe.

Min Moder holder altid Die med os; —
Saa slip mig — jeg maae gaae min Vej.

Eliton.

Torde jeg i det mindste fordrifte mig at skrive Dem til?

Agathe.

Skrive mig til! hvad skulde der komme af?
og hvad haver De at skrive mig til om?

Eli-

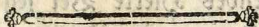
Eliton.

Hvor ligger der mig meget paa Hiertet, som
jeg burde sige Dem?

Agathe.

Jeg er ikke eens med mig selv — — Nei,
jeg tør ikke — — og jeg begriber ikke selv, hvor-
for jeg ikke tør — — Dog — — jeg bør lære
meget af et Brev fra Deres Haand; jeg formee-
rer mine Indsigter ved at læse, hvad De har
skrevet.

(Hun gaaer.)

Niende Scene.

Eliton. (alene).

A r i a.

Til Hendes Hierte Bei jeg fandt,
Jeg elsket er, jeg Seier vandt.

Hvor usforkalkte Dunder!

Hvor Hun er redelig!

Det Attraae er, som Blomster skyder;

Det Bellyst er, som knopper sig.

Til Hendes Hierte Bei jeg fandt,

Jeg elsket er, jeg Seier vandt.

Alf min Pen skal nu flyde
 Kiærligheds søde Gift;
 Mit Brev skal udtryde
 Den lange skjulte Drift.
 Hun læser mig,
 Og føler sig.
 I Hendes Hierte
 En kiælen Smerte
 Indsniger sig.

Til Hendes Hierte Bei jeg fandt;
 Jeg elsket er, jeg Seier vandt.

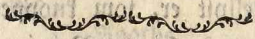
Hvor uforsfalte Dyder!

Hvor Hun er redelig!

Det Ultraae er, som Blomster skyder;
 Det Bellyst er, som knopper sig.

(han gaar).

Ende paa anden Handling.

Tredie

Tredie Handling.

Første Scene.

Agathe, (alene, med et Brev i Haanden, som hun gaar og læser paa.)

Det fik jeg rigtig nok; Dette skaffer os Troen i Hænderne. Nu, det kalder jeg en Ven af Huuset! — — Men den hei-oplyste Mand, som man gier saa meget af, jeg troer han har en Skrue løs i Hovedet — — Jeg maae læse hans Brev endnu engang for Leiers Skyld — — han ferer saamen en smuk Stiil.

A r i a.

Godt! alt for godt! — — nu har man ham;
En herlig Mentor, hvilken Skam!
Men den Stakkel! — det er Skade,
Han Blund i Diet ei kan faae.

Man maae lade,

Det er Skade,

Alt i Sovne min Gestalt ham plager saa —

D 5

Smukt

Smukt — alt for smukt! — der har vi ham;
En herlig Mentor, hvilken Skam!

Man maae lade,

Det er Skade,

Alt i Soone min Gestalt forfølger ham.
For den Stakkelt det er Skade,
Alt hver Nat han Blund i Diet ei kan faae.

Jeg min Moder seer at læse

Dette lækre Elfskøds-Brev!

Alt slaae Rykker paa sin Næse,

Over Haanden, som det skrev.

Hendes Ben er høit anskrevet;

Han mig det selv tidt haver sagt,

(Men dog kun til hun læser Brever)

Nu er hans Siæl for Dagen lagt.

Han sikker er og uforfærd — —

(hun læser).

Seddelen mig ret Guld er værd.

(hun kysker Brevet.)

Anden

Anden Scene.

Agathe. Celicour.

Celicour.

Hvad seer jeg? hvad er det vel for et lyk-
keligt Brev, som De staar og kysser med saa stor
Henrykkelse?

Agathe.

Ha! det er ikke noget.

Celicour.

Ikke noget! Vil De vel tillade mig —

Agathe.

Nei, jeg vil saamen ikke, min Herre!

Celicour.

Siger De nei?

Agathe.

Det er ingen Ting, siger jeg Dem.

Celicour.

Agathe!

Agathe.

Det er ikke andet end en Smule Feier, som
ikke fortjener at legges Mærke til.

Celicour.

Agathe!

Aga-

Algate.

Som jeg siger Dem; det er tilforladelig
kun Spøg.

Cellicour.

Lad mig see. Kom an, jeg vædder, at
dette Brev er sendt Dem fra Klosteret.

Algate.

Fra Klosteret? Nei.

Cellicour.

En liden skielmsk Spille-Søster har skrevet
Dem til; hvad skal det gælde?

Algate.

Nei.

Cellicour.

Nei!

Algate.

Som jeg siger: nei; Brevet er fra en
Mandsperson; Er De nu klogere?

Cellicour.

Fra en Mandsperson!

Algate.

Ja, ja vist, ret fra en Mandsperson.

Cellicour.

Og De staaer her og kysser hans Brev!

Algate.

Ja, om De saa vil tillade.

Celi-

Cellicour.

Formodentlig En af Deres Slægt?

Agathe.

Nei.

Cellicour, (opbragt).

Nei! Jeg maae vide hvad det er.

Agathe.

Saa? De kan faae det at vide, om jeg har Lyst.

Cellicour.

Lad mig alene see, hvad Stiil han serer.

Agathe.

Cellicour! De har engang for alle lovet mig, at om jeg vilde have Godhed for Dem, saa vilde De føre Dem høflig, roelig, sindig, søielig og artig op.

Cellicour.

Det seer De jo ogsaa at jeg er. Men —

Agathe.

Ingen Utaalmodighed. Elskende Personer, ligesaa vel som Venner, skyldes hinanden Tillid.

Cellicour.

Ja, den har jeg ogsaa. Men —

Agathe.

Troer De, eller troer De ikke, at jeg elsker Dem?

Celi-

Cellicour, (Kjælvende.)

Jo, for alt, som helligt er, det troer jeg.

Agathe.

Ret alvorlig?

Cellicour, (med en frygtfuld Røst).

Ja, ret alvorlig.

Agathe.

Troer De ogsaa, at man ikke forraader den, som man elsker.

Cellicour, (hæftig)

Nei; men man pleier ikke at holde noget dult for den man elsker.

Agathe, (med en mundig Tone).

Jeg troer ordentlig, at De giver Dem vreed?

Cellicour, (frygtagtig).

Jeg! Nei.

Agathe.

Jeg kan godt lide, at man ikke er fremskyndende. Hvordan? Om jeg nu paa det samme var Deres Kone, saa skulde De vel faae i Sinde hver Morgen at randsage alle mine Giemmer, for at opdage den mindste Seddel, som var skrevet til Fruen.

Cellicour.

Nei, intet mindre. Det var jo at fornærme — —

(med

(med Hæftighed).

Men for at sige min Meening, jeg saae Dem jo
at kysse det af Hjertens Grund.

Agathe.

Rigtig nok; havde jeg paa det samme revet
det i tusinde Stykker, saa De havde seet derpaa,
ja saa havde maaskee Nysgjærrigheden været for-
bie. En herlig Fortieneste! Naar man troede
mig vel, burde man, uden at tage sig det nær,
have seet mig læse det, og kysse det, uden engang
at fritte mig ud, hvem det var kommen fra.

Cellicour.

Hvor kan De nu forlange det? Jeg vil gi-
ve Dem det selv at betænke.

Agathe.

Jo, min Herre! Saaledes bær man sig
ad, naar man elsker retskaffen; da troer man Golt
paa deres Ord.

D u e t

af

Agathe og Cellicour.

Cellicour.

For mig er alting ret.

Men mig det Afslag støder.

Alga-

Agathe.

Som De behager det;
Men mig Mistanke stoder.

Celicour.

Om Svagheds = Anstod moder,
Undskylder Elskov det.

Agathe.

Naar Svagheds = Anstod moder,
Helbreder Elskov let.

Celicour.

Den man har kjær, man ynker jo.

Agathe.

Den mig har kjær, til mig har Troe.

Agathe.

Som De behager det;
Men mig Mistanke
stoder.

Celicour.

For mig er alting ret;
Men mig det Afslag
stoder.

Agathe.

Som De behager det.

Celicour.

For mig er alting ret.

Agathe.

Agathe.

Som De behager det;
Men mig Mistanke
stoder.

Naar Svagheds-An-
stod moder,
Helbreder Elskov let.

Cellicour.

For mig er alting ret;
Men mig det Afslag
stoder.

Naar Svagheds-An-
stod moder,
Undskylder Elskov det.

Cellicour.

Vil man min Frygt betage,
Ringe Ting er behov.

Agathe.

Ehyggen selv af Frygt forjage
For en Elsker er en Lov.

Cellicour.

Jeg gyser alt af Skræk;
Det lader, som De giver
Selv her Mistanke Sted.

Agathe.

Naar De Dem sikker veed,
Og jeg bestandig bliver,
Saa jag den Gysen væk.

Vemmen af Suset.

E

Celi-

Celicour.

For mig er alting ret;
Men mig det Afslag stoder.

Agathe.

Som De behager det;
Men mig Mistanke stoder.

Agathe.

Naar Svagheds-An-
stød møder,
Helbreder Elskov let.

Celicour.

Naar Svagheds-An-
stød møder,
Undskylder Elskov det.

Celicour.

Den man har kjær, man ynker jo.

Agathe.

Den mig har kjær, til mig har Troe.

Celicour.

Nu vel, tryk jeg er;
Jeg blot stoler her
Paa Troe og Løbe.

Agathe

Agathe.

Nok det for mig er;
Man saa stort ei her
Derved skal vove.

Celicour.

Jeg nu intet frygte tør.

Agathe.

(leverende ham Brevet.)

Jeg nu intet dølge bør.

Agathe.

Nok det for miger;
Naar man Frygt ei
bør,
Man meget ei ved mig
skal vove.
Jeg nu har
Intet, som forfølges
bør.

Celicour.

Nu vel, fryg jeg er;
Jeg blot stoler her
Paa Troe og Love.
Hvad det var,
Jeg nu slet intet frygte
tør.

Agathe.

See der! læs.

Celicour.

Nei, jeg vil slet intet læse. Agathe elsker mig; det stoler jeg paa; det bør være mig alt nok.

Agathe.

O! nei, læs kun et Par Ord deraf.

Celicour.

Ja, skal det endelig saa være, saa vil jeg ikke være ulydig — — Hvordan; — — det er fra Eliton!

Agathe.

Fra ham selv, som De seer.

Celicour.

Hvad seer jeg? han skriver med reene Ord, at han elsker Dem!

Agathe.

Der er Syn for Sagen.

Celicour.

Og dette næserise Brev staaer De og kysser?

Agathe, (med Utaalmødighed).

Vær saa god og læs videre.

Celicour, (læsende).

„Ja vist, deilige Agathe! jeg elsker Dem,
„Deres Billede forfølger mig uophørlig, hvor
„jeg gaaer og staaer.

Agathe

Det er endda kun Smaating; men nu kommer det beste.

Celieour, (læsende.)

„ Jeg kiender mig ikke selv igien. Hver
 „ Dag drukner min Siæl i den Vellyst at betragte
 „ Dem. Naar jeg er hos Dem, fortæres jeg af
 „ en Jid, som oppustes i min Barm; Fornustien
 „ vil dæmpe den, men Kiærlighed tænder den an
 „ igien ved Haabets svage Straaler. For Him-
 „ lens Skyld lad mit Hierte, der brænder i Eys-Lue,
 „ vederqvæge sig med dette Haab. Overgiv Dem
 „ til den Vellyst, at elske og være elsket; og troe,
 „ at der under Solen er intet saa behageligt, og
 „ som meere stemmer overeens med den sunde
 „ Fornuft. Betragt hvilke uskatterlige Dieblif
 „ den godgiørende Elskov tilbereder os. O! hvor
 „ vilde de ikke være indtagende, naar vi lagde os
 „ efter at anvende dem, som de burde anvendes!

Alsathe.

Læs kun videre.

Celieour.

Den dumdriftige Karl! hvor han forglemmer sig! han maae være affindig.

Alsathe.

Nei, Slutningen af Brevet er især opbyggelig.

Cellicour, (læser).

„Tviol ikke paa, at jo Egteffabs-Gud
„underskriver en Forbindelse, som Elskov har
„lagt Grundvolden til. Lad saadant ikke bekymre
„Dem. Det koster mig ei megen Konst at faae
„Deres Moder til at tænke som jeg vil i alle Til-
„fælde. Hvorfor er De ikke ligesaa beielig! saa
„var der intet, som manglede i mine Ønsker.

Agathe.

Nu, hvad siger De om alt dette?

Cellicour.

Hvilken Nærværelse! — — Dette smukke
Brev maae for alting Deres Moder læse.

Agathe.

Ikke saa hidfig.

Cellicour.

Jeg skulde bære noget over med saadan
Karl! Nei, aldrig skal nogen tvinge mig til at
tie.

Agathe.

De gaaer en Smule for hastig tilværks.

(sagte for sig selv.)

Jeg maae dog see, hvad Gemyt der boer
i ham.

(høit).

(hvit).

Ja vist, De skal faae Hævn, om De endelig har
lyst dertil. Naar min Moder lærer ret at kiende
ham — —

Cellicour.

Da bliver han vist jaget paa Dørren, troer
De ikke det?

Agathe.

Paa staaende Fod.

Cellicour.

Men uden at give Opsigt?

Agathe.

Maaskee, og maaskee ikke. Den fionne
Historie kommer i alle Folke-Munde, og man vil
overvælde ham med de smukke Ere-Rævne af
Skiehm, Forræder — — og saa er han ulykkelig
for sin Livstid.

Cellicour.

Hvordan? ulykkelig for sin Livstid, og det
for at have begaaet en Daarlighed? Nei, det er
at behandle Sagen alt for alvorlig.

Agathe.

Er det, synes Dem?

Cellicour.

Paa min Ere, jeg saae heller, at Sagen
aldrig kom videre. Sandt at sige: Karlen har

gode Dine; han seer Dem Dag fra Dag at blive smukkere og smukkere; og man kan vel uden Forbrydelse troe om Dem, at De er elskværdig.

Agathe.

Nu er mit Sind roeligt. Denne Prøve, som jeg satte Deres Gemyt paa, faldd ud efter mine Ønsker; Nu kiender jeg Dem ret.

Cellicour.

Var jeg vel værdig at behage Dem, værdig at elske Dem, dersom jeg fandt Fornøielse i at giøre Ondt?

(han vil rive Brevet i Stykker).

Agathe.

Nei, riv det ikke i tu.

Cellicour.

Nei; men hvorfor ikke?

Agathe.

Jeg har Lyst af at giøre ham kun ganske lidet Ondt, men derimod forskrække ham desmeere; det troer jeg dog ikke er for haardt, naar man vil straffe en Bedrager.

Cellicour.

Nei, det kan man ei sige.

Agathe.

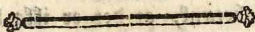
Agathe.

Stil Dem an, som De snjser af Brede;
Eliton tør da, for at faae Dem tilfredsstillet, ikke
nægte Dem nogen Ting; og saa er han nødsaget
til, selv hos min Moder at arbeide paa at faae
Samthkke til vor Forening.

Cellicour.

Hyperligt! dette Brev skal udrette alting
— — Ja, jeg indseer det, deilige Agathe! og jeg
feler, hvor høit jeg er Dem forbunden.

(Cellicour kaster sig paa Knæ, og kysser hendes
Haand).

Tredie Scene.

Eliton. Cellicour. Agathe.

Agathe, (som mærker Eliton komme).

(sagte til Cellicour).

See, der kommer han.

(høit).

Hvilken Galskab! En Kapitain paa Knæ for
mig! Er det vel en Kapitains-Post?

E 5

Celi-

Cellicour.

For mig har den sine store Behagelige
heder.

Ugathe.

End om Deres Oberst saae Dem i denne
Stilling !

Cellicour.

Ja, saa maaskee han aldrig sin Livstid
har misundt nogen saa heit som mig.

Ugathe.

Saa, gjør en Ende herpaa. Reis Dem
op igien.

Cellicour.

Men betænk, at det er ikke længe, til jeg
skal forlade Dem.

Ugathe.

De har jo alt sagt mig Deres Farvel? jeg
veed ikke, hvad De kan have meere at fortælle
mig. Reis nu kun, jo længere herfra, jo bedre,
og forglem mig saa hastig som mueligt.

Elison, (for sig selv.)

Det gaaer skient; See hvor han staaer
forblessket.

(til Cellicour).

Fortræffelig! lille Forsøger! Jeg griber Dem paa
friske Gierninger. Er det saa De bruger den
Frie:

Friede, som man under Dem her paa Stedet?
Det glæder mig, at jeg har lært at kende
Dem.

Cellicour.

Ei! hvad har jeg vel gjort?

Eliton.

Troer De ikke jeg har Dine at see med? I
rhggesløse Menneske!

Agathe.

Det er ret, skæld ham Huden fuld; han
er alt for overgiven.

Eliton.

A r i a.

Skælv, unge Galning! skælv;

Naar Moderen i Tide

Den smukke Stræg faaer vide,

Det gælde vil Dem selv.

I Morgen, ret i Tide,

De Dem forføle maae,

Derpaa De kun kan liide,

I Morgen, ret i Tide,

De

De Dem forsoie maae;
 Agathe vil det saa.

(til Agathe).

See! hvor han bliver rød!
 Hvor han bister sig anstiller!
 Deiligste! giv Dem tilfreds, ingen Griller!

(for sig selv).

Al! hvor er min Hævn ei sød!
 (til Celicour).

Skæls, unge Galning! skæls;

Naar Moderen i Tide

Den smukke Stræg faaer vide,
 Det giæbde vil Dem selv.

I Morgen, ret i Tide,

De Dem forsoie maae,

Derpaa De kun kan liide,

I Morgen, ret i Tide,

De Dem forsoie maae;

Agathe vil det saa.

Celicour.

Befaler Agathe det, saa er det en Lov for mig. Men jeg maae tilstaae, at det klæder Dem godt, Dem, at De tør her bruge Trudsler — —
 Agter De at jage mig paa Dørren? Men end om det er mig, som jager jer bort, god Karl!

(han viser ham Brevet).

See, her er jeres Reisepas, om I saa vil, og ikke mit.

Eliton, (til Agathe).

Hvad er det for et Reisepas, han taler om?

Agathe.

Aa! det er just ikke noget. Det er den Seddel, det Smule Spøg, som De nylig skrev mig til.

Eliton.

Har han læst det?

Celicour, (for sig selv).

Hans Mod begynder at sagtnes.

Eliton.

Himmel og Jord!

Agathe

Agathe.

Regn mig det ikke til Onde. Det er jo min kiædelige Fætter; Jeg holder intet dulgt for ham.

Eliton.

Jeg er forraad, det er ude med mig.

Cellicour.

Jeg opbygges ret ved at see den Stiil, som en viis Mand bruger, naar han skriver sin skienne Børling til. Knyggesløse Forfører!

Eliton.

Jeg var forrøft, jeg bekiender det reent ud. Men for Himlens Skyld giv mig Seddelen igien tilbage.

Cellicour.

Nei, det bliver intet af.

Eliton.

Vær saa gunstig.

Cellicour.

Al Deres Uimage derfor er spildt.

Eliton.

Agathe!

Agathe

Agathe.

Ei! saa giv Dem tilfreds; hvad er det saa
meere? i det høieste viiser han kun Brevet til
min Moder.

(hun gaar).

Fjerde Scene.

Cellicour. Eliton.

Eliton.

Nu, den Basilisk!

(for sig selv).

Hvad vil der blive af mig, om dette kommer ud
blandt Folk!

D u e t

af

Eliton og Cellicour.

Eliton.

Jeg her med Liimstangen løber,

Jeg toffet var.

Cellicour.

Det saae man her.

Eli.

Eliton.

Selv den Viise sig forløber;
For mig ei Rædning er.

Celicour.

Tidt en Skinhellig selv sig rober.
Som Verlighedens Maske bær.

Eliton.

Selv den Viise sig forløber,

Celicour.

Og ofte Ræven selv sig rober.

Eliton.

Jeg her med Liumstangen løber.

Eliton.

Jeg min egen Dum-
hed rober,

For mig ingen Ræd-
ning er.

Desværre! jeg selv
drillet er.

Celicour.

Tidt en Skinhellig sig
forløber,

Som Verlighedens Ma-
ske bær;

Det saae man her.

Eli-

Eliton.

Jeg havde derom Anseer; — —

Men Agathe hver behager.

Cellicour.

Hun mig indtager,

Det Sandhed er.

Eliton.

Køb mig dog ei, jeg venlig beder,

Saa ingen her faaer Nys derom.

Cellicour.

Nei, om De vil, De det tilstedes,

Alt denne Bøn forgiæves kom.

Eliton.

Køb mig dog ei, jeg

derom beder;

Lad ingen her faae

Nys derom.

Cellicour.

Nei, om De vil, De

mig tilstedes,

Alt denne Bøn forgiæ-

ves kom.

Vennen af Sunset.

§

Celi-

Cellicour.

— Lad os giøre en Ende paa alt dette. De er heit anskreven hos min Faster; det staaer i Deres Magt at forbinde mig til at holde reen Mund, om De vil.

Eliton.

Om jeg vil.

Cellicour.

Jeg kan endnu spare Dem. Jeg vil sige Dem kort og godt: Jeg elsker Agathe. Naar hendes Moder samtykker mine Onsker, skal alting være glemt.

Eliton.

Ja gid jeg kun havde saa meget at sige hos Deres Faster, som De behager at smigre mig med! men — —

Cellicour.

Nu ingen men meere. Eet Ord saa godt som hundrede: Agathes Haand; hvis ikke, gaaer jeg paa staaende Fod hen og udbasuner alting.

(han gaaer.)

Femte

Femte Scene.

Eliton. (alene).

A r i a.

Under hvad Mafke

Bidste den Taske

Mig at forraske!

Mindst drømte jeg

Om flig en Stræge

Jeg var flagen

Og indtagen,

Det var Sagen.

Hvor var jeg blind!

Mit Haab blev Bind.

I min Skam det kun feiler,

Alt jeg selv skal straffe mig,

Og min elskede Medbeiler

Selv giøre lykkelig.

Men da mit Skib mod Strømmen seiler,
 Jeg Eren frelst her faae.
 Jeg Dem — ak! — tiene maae.

Under hoed Maske
 Bidste den Taske
 Mig at forraske!
 Mindst dromte jeg
 Om sli en Stræg.
 Jeg var slagen
 Og indtagen,
 Det var Sagen.
 Hvor var jeg blind!
 Mit Haab blev Bind.

Siette Scene.

Drfise, Cliton.

Drfise.

(i største Oprirelse).

Der staaer De, Cliton! saa rolig og vel
til Mode; medens jeg maae døie den allerstørste
Fortrød — — Tænk engang: min Datter — —

Cliton,

Nu da?

Drfise.

Jo men, det er en Discipel af Dem — —
De har selv spaaet mig min Banhæld. Hun er
paa hendes Alder forelsket i den Tusentast, jeg har
til Brodersen; og oven i Kiøbet kommer min hei-
viise Broder anstigende, og forlanger mit Sam-
tykke til denne allerkiæreste Forening.

A r t a.

Det var vel Tid mig og at høre;
Man vil, min Ven! til Null mig giøre;

F 3

Det

Det krænker mig til Marv og Blod.
 Til min Fortræd de begge stemme,
 En Fæster, Søster gior imod;
 Min Ven! det gaaer til Marv og Blod.
 Forføre først en Datter sig at glemme!
 Og sige mig saa lige frem:
 Det er omsonst, at ville skille dem;
 Nei, man det maae i Tide hemme.
 Nei, den Omgang er for slem,
 Jeg ei søier dem.

Er Flyve-Kiærlighed en Lov?
 At lystre den, er ei behov.
 Løse af Moder! jeg er for ærlig,
 Og for kiærlig;
 Min Feil er, at troe Folk for godt;
 Det var min Skyld, jeg blev bedragen.

(til Eliton).

Paa Deres Siæl jeg lægger Sagen,
 Trofaste Ven! ræd mig fra Spot.

Det

Det var vel Tid mig og at høre;
 Man mig vil umyndig giøre!

Man har mig gjort imod;
 Det frænker mig til Marv og Blod.

Eliton.

Ja, Frue! man veed, at De er saa iegod
 af Dem.

Orfise.

Ja, det er jeg, uden at rose mig selv; men
 jeg er dog ikke saadant et godt Faar, at jeg gaaer
 hen og giver mit Minde til denne ravgale Foree-
 ning. Vær ikke bange for, at jeg skulde sætte
 min Datter blot for Virkningerne af en ravgal
 Kiærlighed? og, for at giøre et Slag i Sagen
 paa eengang, vil jeg lade hende vide den Brud-
 gom, som hun skal tage imod af min Haand.

Eliton.

De har altsaa allerede gjort et Val?

Orfise.

Ja, jeg har udseet hende en Brudgom,
 som er elskværdig, dydig, fornuftig, klog, og
 af et sat Væsen, af en grundærlig Karakter, og en
 moden Forstand; Denne skal være hendes Ven,

Raadgiver og Ledsager; Jeg kiender kun eet saadant Menneſke under Solen, og det er Dem selv.

Eliton.

Mig naadige Frue!

Orſiſe.

Ja juſt Dem selv.

Eliton, (for ſig selv.)

Forbandede Ubeſindighed!

Orſiſe.

Der har ingen noget at ſige over min Datter, uden jeg selv. Hun ſkal give ſin Haand til den mig behager. Og hvad ſig min Broderſen angaaer, ja, han ſkal ikke i Morgen gaae os i Veien.

Eliton, (for ſig selv.)

Hvor har jeg baaret mig galt ad!

Sh

Syvende og sidste Scene.

Eliton. Drfise. Dronte. Agathe.
Celicour.

Drfise.

Ja, i Morgen, min Broder! maae vi tage Afsked fra hverandre.

Dronte.

J Sandhed, min Søster! Jeg veed ikke, hvad Orm der stikker Dem, at De gjør Dem vreed, fordi vore Børn bære Godhed for hverandre; jeg seer dog hverken Forbrydelse eller nogen stor Ulykke i dette. De meene hinanden det ærlig, og ere desuden i den Alder at behage. Det er sandt, min Søster! De er meere riig end jeg, og dette er ogsaa alt.

Drfise.

Ja, min Herre! hvilken nedrig Tanke! Enten jeg nu er riig eller fattig, saa er Deres Søn en ung Spradebasse, og min Datter en ung ubesindig Tøs, som ikke veed hendes eget beste. Jeg derimod, min Herre! jeg er Moder, og jeg har Marsag til at være fortørnet. De skal aldrig see hinanden meere; Det er mig, som siger det.

Dronte.

Min Søster vil dog vel lade Fornuften raade? Lad os tage en Voldgiftsmand an i denne

Tvilsighed, der kan domme os imellem; som for
Exempel: Eliton; vel er han deres Ven; men
det gier intet. Jeg voldgiver Sagen til ham,
og dommer han mig imod, vil jeg have tabt.

Orfise.

Er det Alvor, at De tager Eliton til vo-
res Dommer?

Dronte.

Ja vist, min Søster! Er det ikke en klog
og oplyst Mand?

Orfise.

Der er ingen Tvivl paa.

Dronte.

Nu vel, saa tilkommer det ham paa den
Grund, at sigte Dommen af imellem os.

Orfise.

Hiertelig gierne. Jeg underskriver hans
Dom i Forveien.

Dronte.

Uden videre Paaanke?

Orfise.

Det forstaaer sig. Det er en ringe Sag,
at soie Dem derudi.

Dronte.

Dronté.

Jeg forlanger intet videre. Saa kom da,
Hr. Voldgiftsmand! og siig Dommen af uden
Omsvøb.

Eliton, (for sig selv).

Hvad skal jeg vel siige?

Cellicour, (sagte til Eliton).

Tal, ellers taler jeg.

Eliton.

Naadige Frue! De har over Agathe, som
Deres Datter, en uindskrænket Magt; og Deres
Willie ber være hendes Lov.

Orfise, (til Dronté).

Hvad siger De nu?

Eliton. (*)

Men paa den anden Side er aldrig en
Moders Myndighed alt for streng imod Børn,
som hun har Kierlighed til, og bruger hun sin mo-
derlige Magt, skeer det altid med den sømme-
ste Mildhed.

Dr-

(*) For hver Gang Eliton i hans Tale synes at holde
med Orfise, maae Cellicour faae Brevet frem, og
vise ham det, for at faae ham til at sadle om.

Orfise.

Men har De da ikke selv hundrede Gange sagt mig, hvor ufornuftigt det var at lade de to unge Personer komme sammen?

Eliton.

Ja vist har jeg — — men — — nu foreskommer det mig endnu langt farligere, om De vilde bruge alle Deres Kettigheder mod Dem.

Orfise.

Min Herre! ingen Skrobelighed, og ingen Partisthed.

(Sagte til Eliton).

De vil dog vel ikke give ham Fortrinnet for Dem selv?

Eliton.

Erne! jeg føler, hvor høit jeg er Dem forbunden.

Orfise.

Saa fæld Dommen.

Eliton.

Jeg er tvivlsraadig, og jeg har Aarsag dertil. Jeg tilstaaer, at en daarlig Elskov sætter blot for de hæftigste Fortrydelser — — Men Agathe har gjort et Val — — og det lader jeg mig nøie med.

Orfise.

Orfise.

Men, min Herre! det er Dem selv, som har det ældste Løfte paa min Datter; og det er mig, som hun skal adlyde.

Oronte og Celicour.

Han, han! skal være Agethes Mand!

Eliton.

Min naadige Frue! plag ikke længer to Hierter, som begge ere saarede af den inderligste Kierlighed.

Orfise.

Er det Dem selv? Eliton! Er det Dem, som raader mig til at overgive min Datter i dette unge Menneskes Hænder?

Eliton.

Ja, Frue! lader os lægge Grundvoften til to Personers Lykke. Lad Dem leve tilsammen under Deres moderlige Opsigt; og saa kan min naadige Frue være flog for dem alle tre.

Orfise.

Nei! dette er mig ubegribeligt! Hvem kan blive flog paa dette Menneske?

Oronte.

Lad os giøre det af, min Søster!

Orfise.

Orfise.

Jeg maae tilstaae, han har giort mig forvirret.

Dronte.

Nu er det ikke langer Tid at bruge Om-
svøb; giv efter, min Søster!

Orfise.

Tov! jeg giver efter.

Cellicour.

Naadige Frue! — —

Agathe.

Min Moder! — —

Orfise.

Taf ham, og ikke mig.

Dronte.

Nu vel; havde jeg saa stor Uret?

Cellicour, (Gaate til Eliton, i det han leve-
rer ham Brevet tilbage).

See der, min ærlige Mand! jeg lukker ikke
min Mund op; men jeg formoder, at De herefter
ikke langer er en Ven af Huuset.

Chor af Alle.

Orfise.

Her et Monster man os giver
Af redelig Venskabss-Tver;
Den ret Kloge seer man her.

Celi-

Cellicour, (spotvits).

Der et Monster man os giver
 Af ædelt Sind og af Iver;
 Den ret Kloge seer man der.

Eliton, (for sig selv).

Her et Monster fremsat bliver
 Af Ondskabs-fuld Qvinde-Iver;
 Den, det undgaldt, seer man her.

Alle.

Her et Monster man os giver.
 Af den sande Benskrabs-Iver;
 See kun her.

Agathe og Cellicour.

à. 2.

Her et Monster fremsat bliver
 Af ædelt Sind og af Nøisomhed.

Orfise, Dronte,
 Agathe, Cellicour.

Her et Monster man
 os giver

Af ædelt Sind og af
 Nøisomhed.

Eliton.

Her et Monster frem-
 sat bliver

Af Kionnets List og
 Snedighed.

Orfise.

Drise.

Gid, at det, som hendtes her,
Nogen os i Pennen giver!
Det vijt rart i Tiden bliver.

Dronke.

Skriftet kostbart blive maae.

Agathe.

Hoem, som det læser, siger saa:
Her et Monster man opgiver
Alf redelig Benskaabs-Iver;
Her et Monster fremsat bliver
Alf de Tiders Verlighed.

4.

Eliton.

Her et Monster man
os giver

Jeg af hende drillet
bliver,

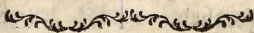
Alf de Tiders Verlig-
hed,

Og at svare intet veed;
Som en Giæf staaer

Som var der.

jeg her.

Ende paa Synge-spillet.

Zemire og Azor,

en lyrisk Comedie

i

fire Handlinger,

af Marmontel.

Musiken af Grevi;

til samme Musik oversat

af

Niels Krogh Bredal.

Personerne i Stykket:

- 1) Azor, en Persisk Prins, Konge af Kamir, under en fortrollet Skikkelse.
- 2) Sander, en Persisk Kiøbmand fra Den Ormus.
- 3) Ali, hans Slave.
- 4) Zemire,]
- 5) Satme,] Døttre af Sander.
- 6) Lisbe,]
- 7) En See.
- 8) En Mængde Genier og Feer.

Skuepladsen er i Persien; verelviis paa et fortrollet Slot, som er Seens Bolig, og i Sanders Huus.

Zemire og Azor,

en lyrisk Comedie.

Første Handling.

Første Scene.

Sander, Ali.

Sander.

Det maae jeg kalde en besynderlig Tildragelse:
Et Slot opklaret ved Faller, med de her-
ligste Bequemmeligheder forsynet, rigelig udjiret
overalt; og ikke en levende Siel at see!

Ali, (Skælvende af Frygt.)

Min gode Herre! Lad os i al Forsigtighed
skynde os herfra. Det kommer mig for, som her
ikke staaer alt for vel til — —

Sander.

Hvad meener Du?

Ali.

Alt alt dette er kun Koglerie.

Sander.

Koglerie? Lad saa være. Naar man midt
under det forskrækkeligste Uveir ved Natte-Tider

befinder sig i en vildsom Skov, er man da ikke
lykkelig, naar man kan træffe saa godt et Tilflugts-
Sted, som dette?

Alti.

Ikke har Herren den Dristighed, at han
tør blive her Natten over?

Sander.

Hvorfor ikke?

Alti.

Min kære Herre! betænk hvad De gier.

Sander.

Ei hvad! Hvorfor er Du bange? Der-
som der nogen beboer dette Slot, da synes mig,
at han tager imod os paa den artigste Maade af
Verden.

Alti.

Men, end om det var en Geist?

Sander.

Ja, hvad saa?

Alti.

Troe mig, lad os skynde os herfra.

Aria.

Udeiret over er,
Den fæle Storm ei brager,
Hør kun, hvor den aftager;
Vi maae ei nøle her.

Det

Det Smaaeting er:
 En Regn-Skye brister,
 Og lidt Vand Lusten mister;
 Det staaer ei længe paa,
 Vi snart vil Sol-Skin faae.

Den fæle Storm ei brager, (*)
 Her kun, hvor den aftager,
 Vi maae ei nøle her;
 Al Ophold os til Skade er.

Og Ederis Døttre nu
 En vaagen Nat maae holde;
 Det dem Skræk vil forvolde;
 Kom dog de stakkels Børn ihu,
 Al! ellers de saa kiære
 For Herren altid pleie være,
 Og de skal sidde eene nu!
 Uveiret over er.

Den fæle Storm ei brager;
 Her kun, hvor den aftager.
 Vi maae ei nøle her.

Det Smaaeting er:
 A 3 En

(*) I denne heele Aria er med Flid Udtrykket af Musiken sat tvertimod Udtrykket af Ordene.

En Regn-Skye brister,
Og lidt Vand Luftten mister.

Det staaer ei længe paa,

Vi snart vil Soelstin faae. —

Nei — Stormen ikke brager,

Hør kun, hvor den aftager.

Vi maae ei nøle her,

Al Ophold os til Skade er.

Sander.

Hvor staaer Du og snakker hen i Taaget?
Uveiret tager jo til.

Alti.

(for sig selv.)

Han har ikke saa megen Uret.

Sander.

Men hvordan skal vi komme paa Veien
igien?

Alti.

(med Hestighed.)

O! jeg skal føre Herren ved Haanden.

Sander.

Jeg synes, vi ere her ret vel. Lad os i
al Magelighed tilbringe Natten her.

Alti.

Ali.

(forbrækket.)

Jal Magelighed?

Sander.

J Morgen, ved Dagbrækningen kan vi begive os herfra.

Aria.

Mig min Vanhæld Mod indskyder;

Jeg har tabt alt, jeg Frygt ei bær.

Jeg nu Trods til Skiebnen byder;

Mon Livet mig til Fordeel er?

Min Velstand sig sorgelig endte,

Jeg er forladt og trængende,

Og det Skib, som var mig i Bente,

Blev opslugt af Bolgerne.

Mig min Vanhæld Mod indskyder,

Jeg har tabt alt, jeg Frygt ei bær.

Jeg nu Trods til Skiebnen byder;

Mon Livet mig til Fordeel er?

Ali.

Ja, men jeg, som har aldrig vidst af
andet Godt at sige, end Livet, jeg er ingen El-
sker af at sætte det i Bove.

A 4

San-

Sander.

Saa, ingen Modsigelse; lad mig nyde
lidt Rolighed; og see selv til at faae Dig en god
Søvn.

Ali.

Nei, jeg er saa men intet mindre end søv-
nig. Bevar os vel! at sove blant Geister, og
det paa fastende Mave!

(Et veldækket Bord kommer frem inde paa
Gulvet.)

Hielp Himmel!

Sander.

Hvad er paa Færde?

Ali.

Herre! — — et Bord med fuld Anret-
ning!

Sander.

Deraf kan Du see, at der er een, som ta-
ger sig paa at bevarte os.

Ali.

(Stiælvende.)

Ja — det er nok en — —

Sander.

Sæt Dig til Bords.

Ali.

Hoordan Herre! ikke vil De spise af dette?

San-

Sander.

Jo det forstaaer sig. Bores Bert veed at leve; han er ikke paaholden, som Du seer. Her er alting fuldt op.

Ali.

(med hoi Røst.)

Denne Herre er ingen Ting for kostbart.

(saatere.)

Jeg faaer vel tale vel om ham; thi maaskee han staaer her nær ved og hører os.

Sander.

See her! hvilke nydelige Rætter!

Ali.

O! om jeg torde; hvilke Lækkerbidskener!

Sander.

Paa mine Ord, Du tør gierne.

Ali.

Jeg maae forsøge.

(han giver sig til at spise.)

Sander.

Hvad seer jeg? her er ogsaa Viin.

Ali.

(med Glæde.)

Viin!

Sander.

Smag paa den.

Ali.

Ja hvad det angaaer, lader jeg mig ikke bede to Gange.

A 5

San-

Sander.

Jeg synes, Du skælver paa Haanden.

Ali.

O! min Herre! denne Saft, som seer saa nydelig ud, er maaskee ikke andet end en Gift, som dræber langsom. Men det maae nu være hvad det vil —

(han drikker.)

Den smager fortræffelig. Jeg skal have min Glaske til Livs, om jeg skal ligge død paa Stedet.

Sander.

Nu vel Ali! hvad synes Du nu?

Ali.

Denne hjerTESTYRKENDE Bædske har en forunderlig Virkning paa mig; jeg bliver efterhaanden lattet om Hiertet. Jeg var nyelig saa smægtig, at jeg for Mæthed og Skræk neppe kunde staae paa mine Been; men nu saaer jeg baade Kræfter og Mod igien.

(han drikker.)

Endnu et Glas — — hvilken udvalgt Bædske-Drik!

A r t a.

Man paa Geister kun sætter Klif;
Det er jo godt Folk uden Liige;
Hvem har paa sliig Anrætning vel at sige?
Nydelig Mad, en udvalgt Drik!

Alvind

Almind har de Fabler digtet;
Hver sin Troe, jeg vil have min.
Mig har de meget høit forpligtet,
Jeg leve vil og døe med dem,
Deres Omgang er ei saa slem,
Har de hver Dag saa lækker Viin.

(han stanker og drikker.)

Man paa Geister kun sætter Klif;
Det er jo godt Folk uden Liige.

Sander.

Nu seer jeg, at Ali er brav Karl. Hvad
kan den gode Viin ikke udrette? nu er han ikke
meere bange.

Ali.

Nei nu er jeg ikke bange for nogen Ting —
— Nu vil jeg see at faae mig en liden Blund.
(han slænger sig paa en Laidank.)

Sander.

Lad os see efter, hvordan Veiret nu er.

Ali, (stumrende.)

Jeg er paa Veien at sove ind.

Dnet.

D u e t

af

Sander og Ali.

Sander.

Det er godt Veir.

Ali.

Det maae jeg lide.

Sander.

Ali!

Ali.

Først Sønn.

Sander.

Vi reise maae.

Ali.

Naar jeg har druffet, bor De vide
Jeg Sønn bor faae.

Sander.

Ali!

Ali.

Først Sønn.

San-

Sander.

Din Sønn vil blive meere rolig,
Naar Du hos mig Din Hvile har.

Ali.

Jeg paa en Loibank sover trolig;
Man er her, som man hiemme var.

Sander.

Det er godt Veir.

Ali.

Det maae jeg lide.

Sander.

Din Sønn vil blive mere	Jeg paa en Loibank sover
rolig,	trolig;
Naar Du hos mig Din	Man er her, som man
Hvile har.	hiemme var.

Sander.

Du sover dog —

Ali.

Jeg sover.

Sander.

Lidt meere rolig.

Ali.

Paa en Loibank trolig.

San

Sander. | Ali.
 Naar hiemme Du Din | Man er her, som man
 Soile har. | hiemme var.

Sander.

Nu opstaaer Solen —

Ali.

Lad den sove. — —

Sander.

Jeg reiser, og forlader Dig.

Ali.

Reis kun afsted, og vent paa mig.

(han suorfer og sover ganske ind.)

Sander.

Vil Du da Dig eene sove

Blant vilde Dyr? — —

— Ali.

Min Frygt er væk.

Sander.

Ja den Viin har gjort Dig kiæk.

Ali.

Saa god Viin kan vel gjøre kiæk.

Sander.

Sander.

Alli.

Din Søn vil blive meere	Jeg paa en Loibænk sover
rolig,	trolig,
Naar hiemme Du Din	Man er her, som man
hvide har.	hiemme var.

Sander.

Du sover dog — —

Alli.

Jeg sover.

Sander.

Lidt meere rolig — —

Alli.

Paa en Loibænk trolig,

Sander.

Alli.

Naar hiemme Du Din	Man er her, som man
hvide har.	hiemme var.

Sander, (med Brede.)

Alli!

Alli, (gispende.)

A — a — a — —

(han vaagner op.)

San:

Sander.

Du sover dog lidt meere
rolig,
Naar hiemme Du Din
Svile har.

Ali.

Man sover paa sliq Løi:
bænk trolig;
Man er her, som man
hiemme var.

Sander.

Saa afsted. Mine Børn vente mig. Reis
Dig, jeg befaler det. Vi vil strax give os paa
Veien.

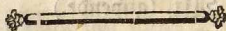
Ali.

Na! lad mig dog i det mindste først endnu
tage mig en Hjertestyrkning for Stød og Fald.
(han drikker.)

Sander.

Jeg maae dog, førend jeg forlader dette
smukke Sted, have med mig en Erindring om
denne forunderlige Hændelse. Min lille Stakkels
Zemire, da hun tog Afsked med mig, bad mig
bringe hende en Rose — der seer jeg et Rosen-
Træ; deraf vil jeg plukke en, for at bringe den
med mig.

(Han plukker en Rose af et Træ, som staaer
paa en Konsol.)

Anden

Anden Scene.

Azor, Sander, Ali.

Azor, (i en græffelig Skikkelse.)

Hold inde.

Ali, (Gittrende af Frygt.)

Himmel og Jord!

Sander.

Hvad er det jeg seer?

Azor.

Hvad har Du der at bestille? Hvad har
Du med at plukke mine Roser?

Sander.

Forlad mig; jeg tænkte ikke, at derudi var
noget ondt. Og, da alle andre Ting vidne om
Din Edelmodighed, kunde jeg ei troe, at et
Blomster laae Dig saa om Hjertet.

Azor.

Dumdriftige! Utafnemmelige! Jeg tillæ-
der Dig Humske, jeg bevarter Dig med et godt
Aftensmaaltid, og med min allerbeste Vin; og
endda vil Du, at jeg skal koldfindig see paa, at
Du berøver mig mine Roser? Nei, jeg maae hæ-
ve Hævn; du maae bøde derfor med Livet.

Sander.

Mit Liv er i Din Haand. Jeg vil ikke
sætte mig til Modværg; saa uheldige Dage, som
Jemire og Azor. B mine,

mine, fortiene ikke, at man bekymrer sig om dem.
Jeg beklager allene mine Børn.

Mor.

Jeg troer, Du er saa lykkelig, at være Fader til tre elskværdige Døtre?

Sander.

Desværre! det er just det, som gaaer mig nær, at de skal forlades og savne mit Forsvar.

Ali.

Na! De skulde vist have Medhynk med ham, naar De vidste, hvor deilige disse hans Døtre ere.

Sander.

Jeg kommer fra Drusus. Jeg var reist derhen for at hente Efterretning om et Stib, som jeg havde paa Seen, hvorudi min sidste Belfærd bestod. Mine Døtre formodede vist at see mig komme tilbage med overflodig Rigdom; hvorfor den eene bad mig bringe hende smukke Baand hjem, den anden Kniplinger; men den yngste Stakkel overlod dem gierne deres prægtige Smaa- Ting, og sagde mig med en om og kielen Miine, i det hun til Afsked omfavnede mig: "Jeg for min Part, min Fader! jeg begiærer kun en Rose, den skal være mig meere kiærligkommen, end den allerprægtigste Gave; thi da vil jeg sige for mig selv, at det just var paa mig min Fader tænkte, da han plukkede den.

Alia.

Aria.

Den stakkels Glut ei tænkte paa,
At det hun onskte saa,
Hun ved min Død kun skulde faae.

(til Ali.)

Siig hende ei at Rosen bliver

Det som giver

Mig sidste Stød.

(for sig selv.)

Kiære Datter!

Gid jeg atter

Kunde Dig trykke til mit B bryst!

Kom ei ihu

Dit Onske nu.

Ik! stakkels Glut! Du saldt ei paa
At i Din Bon min Døds-Dom laae.

(til Ali.)

Siig hende ei at Rosen bliver

Det som giver

Mig Hierte = Stød.

(for sig selv.)

Ik! Stakkels! Du ei tænkte saa.

(til Ali.)

Siig hende ei hvad Følgen bliver.

(for sig selv.)

Al! stakkels Barn! Du faldt ei paa
 Alt i Din Bøn min Døds-Dom laae.
 Hvor skal hun Trost og Lindring faae?

(til Ali.)

Siig hende ei at Rosen bliver

Det som giver

Mig Hjerte-Stød,

Og forvolder min sidste Nød.

Nor.

Jeg er af Naturen medlidende; jeg kan
 let lade mig formilde; men til at opnaae dette
 staaer kun for Dig een Vilkaar tilbage, nemlig,
 at een af Dine Døttre beqvemmer sig at komme
 hid, og overgiver sin Skiabne i min Haand.

Sander.

Jeg! jeg skulde overlevere Dig min Datter!

Nor.

Det maae Du love mig, eller paa Ti-
 men —

Ali, (sagte til Sander.)

Han har Magten paa sin Side, og vi ere
 derfor; vi maae give efter.

San-

Sander.

Tyran! og det for en Rose?

Ajor.

Men veed Du, om ikke min Skiebne hænger i en af disse Blomster, som ved Fortrollelse ere frembragte?

Sander, (for sig selv.)

Nei, jeg vil heller døe, end sætte dem i Fare; men jeg vil dog nok endnu engang see dem, og omfavne dem.

Ajor.

Nu vel?

Ali, (sagte til Sander.)

De kan jo sagtens love ham alting.

Sander.

Naagtet den mig overhængende Uheld, giver jeg Dig mit Ord, som jeg ubredelig skal holde: En af mine Døttre skal komme her i Steden for mig, eller og jeg skal selv indfinde mig igien.

Ajor.

Godt; dermed ere vi enige. Tag og behold Rosen.

Sander.

Jeg?

Ajor.

Tag den; jeg vil saa have det; den skal være imellem os toe til Pandt paa hvad vi har indgaaet indbyrdes.

Arta.

Men tænk nu ei paa Svig;
 Du undskylder ikke mig.
 Min Magt Du skal erkiende
 Paa Hav og Land.
 Min Hævn til Verdens Ende,
 Dig vist ramme kan.

Vær vis paa mine Gaver
 Om Du fornoier mig;
 Det skal forskyldes Dig
 Over, hvad jeg lovet haver,
 Og den Rigdom Du skal naae,
 Skal ingen Grændse faae.
 Fra mig Du Skienk og Gaver
 Kan giøre Regning paa.

Men — — —

Tænk ei paa mindste Svig;
 Du undskylder ikke mig.
 Min Magt Du skal erkiende
 Paa Hav og Land.
 Min Hævn, til Verdens Ende,
 Dig vist ramme kan.

Du

Du kan altsaa vælge hvad Dig lyster, enten min Brede, eller min Erkendtlighed.

Sander.

Jeg frygter ikke saa meget for Din Magt, som jeg holder mit givne Løfte helligt.

Axor.

Tag Dig og vel vaere. — — Saa kom og følg med mig; jeg skal giøre Din Reise kort og magelig, og i eet Dieblis skal en Skye bringe Dig hersfra til Dit Huus.

— Ali, (Kælvende.)

En Skye! D! nei, tillad mig heller. —

Axor.

Hvorledes?

Ali.

Jeg har større Lyst at gaae til Guds.

Axor.

Uf hvad Aarsag?

Ali.

Det er ikke min Maade at fare afsted paa en Skye.

Axor.

Maaskee Du heller vil reise paa en Drage?

Ali, (endnu mere forstræffet.)

Nei, det var endnu galnere — Nei min stakkels Hieme er alt for svag, til at holde ud saadan en Reise.

Alor.
Nu vel da; Du kan blive her og oppebie
Din Herres Tilbagekomst.

Alli.
Nei for alting. Jeg var nok lidt bange
for Skyen, men det faaer nu gaae som det kan.
Naar min Herre vil vove derpaa, tør jeg vel og
giøre ham Selskab.

Alor.
Saa kom da.

Alli.
Men om imidlertid — —

Alor.
Nu intet men mere.

Alli.
Vi maae vel afsted, om og Fanden skal
føre os. Sagen er kun at komme langt herfra.

(Her spilles en Sinfonie, som udtrykker Sky-
ernes Fart.)

(Imidlertid forandres Skue-Pladsen, og man seer en
Stue i Sanders Huus.)

Ende paa første Handling.

An=

Anden Handling.

Første Scene.

Zemire, Fatme, Lisbe, (som ved en Lampe sidde og arbeide med deres Hums: Gjerninger.)

Terzet.

Alle 3.

Med vaagen Sorg vi Søstre! drages;

Den Nat

Gik bradt;

See kuns det dages.

Fatme.

Jeg skinter alt til Dagningen;

Den Nat gik vel nok hen.

Alle 3.

Dag! Du bliver

Kier, Du giver

Os vor Fader hjem igien.

Fatme.

Han Kniplinger mig hjembringer.

B 5.

Lis.

Lisbe.

Mig de beste Modens : Baand.

Satme.

Kniplinger fra konstig Finger.

Lisbe.

Baand fra beste Mesters Haand.

Satme.

Lisbe.

Kniplinger fra konstig	Baand fra beste Mesters
Finger.	Haand.

Zemire.

Han mig lovede en Rose;

Den slags Blomster er mig kjær.

Satme.

Kun en Rose?

En Skiank at rose!

Lisbe.

Kun en Rose?

En Skiank at rose!

Zemire.

Alf hans Haand den kostbar er.

Alle

Alle 3.

Med vaagen Sorg vi Søstre! drages;

Den Nat

Gik bradt;

See kuns, det dages.

Fatme.

Jeg skimter alt til Dagningen;

Den Nat gik vel nok hen.

Alle 3.

Dag! Du bliver

Kiær, Du giver

Os vor Fader hjem igien.

Anden Scene.

Sander, Ali, Zemire, Fatme, Lisbe.

Zemire, Fatme og Lisbe.

Ali! der er min Fader!

Sander.

God Morgen mine Børn!

Se

Zemire.

Nu hvilken Glæde forårsager os ikke Deres lykkelige Hiemkomst!

Fatme.

Himmelen selv har ledsaget Dem hiem, for at tage Deel i vores Omhøve og Kiærlighed.

Sander.

Ja den har jeg at takke for, at jeg kan see mine Børn igien.

Ali, (for sig selv.)

Endelig er jeg da her; jeg har fast tabt Sands og Mæle. Man maae tilstaae at Binde-
ne ere et stolt Forspand; men den som har Hierte
nok, maae gierne i min Sted fare paa Skyerne.

Zemire, (til Sander.)

Har min kiære Fader gjort en lykkelig
Reise?

Fatme.

De bringer vel en anseelig Rigdom hiem?

Sander.

Nei desværre! alting er gaaet til Grunde.

Lisbe og Fatme.

Er alting gaaet til Grunde.

Sander.

Ja vist, mine Børn! Vi see ikke andet end
yderlig Armod for os.

Ze=

Zemire.

Min beste Fader! det skal ingen Hinder
giøre, at vi jo skal elske Dem endnu høiere.

Sander, (til Visbe og Fatme.)

J græde? Mine Børn!

(til Zemire.)

Og Du, Du lindrer min Hierte-Sorg.

Zemire.

Det er jo min Fader, som altid har gjort
saa lidet Væsen af et forføngeligt Haab. De
maa selv tilstaae os, at vi endnu har nok til nød-
tersting Underholdning. Der vil ikke saa meget
til, for at leve lykkelig. En stakkels Fugl i Sko-
ven er jo, ligesaa vel som vi, uden Formue, og
dog synger den hele Dagen, og nyder Hvile om
Natten. Alt hvad den eier er et Næde; og
hvad fattes den? Intet. Jeg har ofte ude paa
Marken seet den fattige men glade Bonde spøge
og giøre sig lystig med hans Ægte-Mage, og i
en minuter Sang synge om sin Lykke. Ja min
Fader! Vi maae ikke tabe Modet; Bondens
Exempel bør være vor Lærdom. Ali kan gierne
alene dyrke vor Ager, og mine Søstre og jeg kan
forrette Høste-Arbeidet. Er det ikke sandt mine
Søstre! at en Fader, som har os saa kjær, er os
bedre end al Rigdom, og opfylder alle vore Øn-
sker.

Lis.

Lisbe.

Gandske viist min Søster!

Fatme, (sukkende.)

O! ja viist.

Zemire.

Vi tænke alle tre paa eens Maade; troe Dem derfor ikke længere uhykkelig.

Sander, (for sig selv.)

Det kiære Barn! hvor hun rører mit Hjerte! Hendes Vittighed, gode Gemme og Kiærlighed for mig sætter mig uden for mig selv.

(til Zemire.)

Jeg har ogsaa erindret Dig min Datter!

(til Fatme og Lisbe)

For jer begge har det været umueligt — ja I vide selv Marsagen.

Fatme og Lisbe.

Vor Fader er alt for god.

Sander, (til Fatme og Lisbe.)

Beklager mig.

(til Zemire.)

Du Zemire! Du har kun begiært en Kose der er den.

Zemire.

Jeg er uden for mig selv af Glæde.

Sander.

Lad denne Gave være Dig kiærkommen.

(sagte for sig selv.)

Den kommer mig dyrt nok at staae.

Se-

Zemire.

Aria.

Rose! min Glæde!

Min Diens=Enst!

Kom, og tag Sæde

Her paa mit Bryst.

Hvor den er ziiret,

Hvor vel udspiret!

See Søster! her,

Hvor smuk den er!

Du er min Glæde;

Kom og tag Sæde

Her paa mit Bryst;

Kom, luf Dine Blæde paa mit Bryst.

Sander.

Mine kiære Børn! I have vaaget den hele
Nat over; jeg har selv Hvile nodig. Kommer,
og lader mig indslutte Jer i mine Arme.

(for sig selv)

Himmel! hvilken Yderlighed er jeg bragt udi!

(Fatme og Lisbe gaae ind, men Zemire bliver tilbage og
har Die med hendes Fader, der kaster sig i en Stol,
overvaldet af Sorg.)

Fre

Tredie Scene.

Sander, Ali, Zemire.

Zemire, (for sig selv.)

Bevar os! hvor han er nedslagen!

Sander, (som bliver hende vaer.)

Nu, gaae Du ogsaa.

Zemire.

Nei jeg elsker min Fader høiere end mit eget Liv; jeg kan ikke bære det over mit Hjerte — —

Sander.

Gaae, som jeg siger Dig; i den Tilstand, som jeg befinder mig — — lad mig være alene.

Zemire.

Men hvoraf reiser sig denne hæftige Hjertesorg?

Sander, (for sig selv.)

Hvad skal jeg vel svare hende?

(til Zemire.)

O! det er ingen Ting.

Zemire.

Ingen Ting? Nei min Faders Hjerte kan aldrig delge sig for mig. Førend De fik Haab om, at Skibet skulde komme i Behold hiem, var De endda roelig, endskjønt De troede at det var

for-

forulshffet; men nu, hvilken Forffial! De er be-
drevet, nedslagen og mismodig. Min allerbeste
Fader! Deres Tilstand maae være som den vil,
saa giv mig deelagtig i den Sorg, som nager Dem,
og det vil forffaffe Dem Lindring i Deres Kum-
mer. Er det for Deres lille stakkels Datter, som
har Dem saa inderlig kjær, at Deres faderlige
Hierte kun eet Øyeblik burde skiule den Qual, som
nager det? (Hun gaar længere ind.)

Sander.

Lad mig være i Roe — — Men jeg er og-
saa alt for haard imod hende; jeg maae troste
hende igien — — Saa kom mit Barn! omfavn
mig førend Du gaar.

Zemire.

Min Fader!

Sander.

Saa gaae nu. Slaae Dig til Rolighed,
som jeg siger. (Han gaar.)

Zemire, (for sig selv.)

Men jeg vil følge ham hvor han gaar.
Jeg maae have at vüide, hvad det er for Beæng-
stelse, som qvæler ham. Det gysrer i mig, naar
jeg tænker paa at han vil fortie det.

(Hun gaar.)

Zemire og Azor.

E

Fierz

Fjerde Scene.

Ali, (alene.)

Jeg er endnu gandske desig i Hovedet. Min Hierne er ligesom forrøbt; og den Skræk, jeg fik i Blodet, er ikke endnu forbi. Nu min stakels Herre! Løftet har han giort; hvordan kommer han vel derfra? Der kan man endelig see, uden at umage sig med at gruble nøyere derover, hvad Fordeelen er af at giøre de lange Kæmper.

A r i a.

Kæmper; Kæmper skal mig ey forføre;
Jeg vil gammel døe, gaaer det an.
Jeg vil mig selv til Plante giøre,
og jeg fæster Rod hvor jeg kan.

Vel til Lands, for eengang, at fare;
Er Været godt, det kan gaae an;
Ja til Rod Søen ployes kan,
Skiont jeg den Lyst vil gierne spare.

Men tumles om paa Skyens Ringer,
hvor Væir og Vind om Dret svinger,
og see der ned, der ned, der ned,
hvor Jorden hvirvler sig afsted;

Sligt

Sligt Ulyst vist til Nenser bringer,
 Ved Tanken Hiernen swimle maae;
 Næy jeg mig sligt ey tager paa.

Femte Scene.

Ali, Zemire.

Zemire.

Ali! min kiære Ali! sig mig dog hvordan
 det er fat med min Fader. Jeg er utaalmodig
 over hans Tilbageholdenhed. Naar han omarm-
 mer mig, fornemmer jeg tydelig at han sukker; og
 dette opfylder min Siæl med den allerhæftigste
 Angest.

Ali, (for sig selv.)

Det er nok best for mig at gaae.

Zemire.

Hvordan? Du styr for mig?

Ali.

Det kommer deraf, at jeg ey kan taale at
 see Folk græde.

Zemire.

O kiære Ali! hav Medhul med den Til-
 stand, som Du seer mig udi. Værdiges dog at
 betroe mig hvad det er, som ansægter Din Herre.

Maaskee jeg kan forlindre hans Qual; Er jeg i Stand dertil, skal jeg vist ikke spare noget for at sætte hans Sind i Rolighed.

Ali, (for sig selv.)

Hvilken elskværdig Glut! det skulde dog være Skade, at hun paa hendes Alder skulde blive til Offer for hans graadige Tand: hun vil knap forslaae til eet Maaltid.

Zemire.

Hvad er det Du siger?

Ali, (for sig selv.)

Dog jeg tør vædde paa, at han ikke kan sere det over sit Hierte, at spiise hende.

(til Zemire.)

Her engang Jomfrue! saa meget er sandt, at uden De vil lægge Dem derimellem, er det reent ude med Deres uheldige Fader.

Zemire.

Med min Fader?

Ali.

Vel har han strangelig forbudet mig, at betroe Dem det allermindste deraf; men her er nu ikke Tid at være tilbageholden eller at forstille sig — — i denne Nat — — i en Skov — —

Sander, (uden for.)

Ali!

Ali.

Ali.

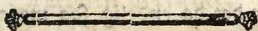
Jeg troer, jeg hører hans Stemme — —
ja vist, det er ham selv. Gaae lidt til Side og
vent paa mig, til jeg kommer tilbage.

Zemire.

Ach! Du har sagt mig alt for meget, til
en at blive ved.

Ali.

Gaae kun. Jeg skal strax søge Dem op.
(Zemire gaaer.)

Siette Scene.

Sander, Ali.

Sander, (for sig selv.)

Nu for mig er ingen Rolighed meere at
tænke paa. Den Ansøgtelse, som min Siæl
trykkes af — —

(til Ali.)

Du er ikke gaaet til Sengs?

Ali.

Jeg? nej.

Sander.

Og de stakkels Børn?

Ali.

De ligge og sove allesammen.

Sander.

— — Deres Omhed for mig formeerer min Uheld
— — Jeg forbyder Dig endnu engang at sige
dem eet Ord, om hvor jeg agter mig hen, eller
om den Ulykke som staaer mig for.

Alti.

Saa Herren har i Sinde at tage derhen.

Sander.

Endnu denne Aften.

Alti.

Haster det da endelig saa meget?

Sander.

Bring mig et Bord, jeg vil skrive, og lad
mig saa være aleene.

(Alti bringer et Bord med Skriver-Tøj
og gaaer derefter.)

Syvende Scene.

Sander, (aleene.)

Jeg er saa beangstet — — jeg kan knap
sandse mig selv, saa stærkt trykker min Smerte
mig.

(han sætter sig til at skrive.)

Obli.

Obligat Recitativ.

Jeg endnu en Rejse maae giøre,
maafkes langvarig — — og I, som nu savne
min Hielp,

i en saa slibrig Alder,
haaber til Himlens Hielp — — fører paa
dette Sted

et ærbart Liv, i en ringe Stand,
som Skiæbnen udkræver.

Holder Fred, elsker mig, jeg Afskæd tager,
farvel.

Nu er jeg lidt meere set om Hiertet. Dette
Brev maae jeg nu levere i en paalidelig Haand
— — Ali! — — men — — han sovet vel
alt. Det kan være nok, naar jeg lader Brevet
ligge efter mig i Aften, før jeg rejser. Jeg er
saa udmattet, at jeg knap kan drage Aande; og
hvor meget jeg stræber derimod, blive mine Dyne-
tunge af Søvn.

(han gaar.)

Ottende Scene.

Zemire og Ali.

D u e t.

Zemire.

Jeg vil ham see og ham forklare,
at skal een doe, da maae det være mig.

Ali.

Ach! Zemire! hvortil det Skrig?
han hører Dem; hvortil det Skrig;

(for sig selv.)

Hvi tog jeg paa min Mund en vare?
See! hvor det med mig Stymper gaaer!

Jeg tie vil, og en formaaer.

Zemire.

Staaer min Faders Liv i Fare?

Ali.

Han hører Dem — —

Zemire.

At taale det, en sommer sig.

Ali.

Endnu med Skrig?

Zemire.

Zemire.

At taale det ey anstaaer mig.

Ali.

Hvortil det Skrig?

Zemire.

Jeg vil ham see, og ham forklare,
at skal een doe, da maae det være mig.

Ali.

Ach! Zemire! ey saadan Skrig,
han reyse vil, men skiult vil holde — —

Zemire.

Nyssen skiult vil holde?

Ali.

for ey at holde — —

Zemire.

Og reyse skal?

Ali.

Dem saadan Qval.

Zemire.

Ney det bør aldrig see

Ali.

tal sagtere.

Zemire.

Ney det skal aldrig see.

Ali.

Han horer os, tal sagtere.

Zemire.

Jeg vil ham uden Ophold see.

Ali.

Hans Siæl derved vil føle nye Angester.

Zemire.

Jeg vil ham see; min Pligt det er.

Zemire.

Jeg vil ham see;

min Pligt det er

Ali.

De ham maa see

vil bringe nye Angester.

Zemire.

Nu vel, jeg til Dig mig forlader,
Leedsag mig hen til Sløttet, hvor han var i Nat.

Ali.

Og De blev i Livs-Fare sat!

Og jeg bedrog den beste Fader!

Ney, ney det gaaer ey an.

Zemire

2 2

Zemire.

Zemire.

Hvordan? Du vide maae,
i hans Sted jeg til min Dod vil gaae.

Alli.

Ney fligt jeg en samtykke kan,
det gaaer en an.

Zemire.

Hvordan?

Du vide maae
for ham til min Dod jeg bør gaae.

Alli.

Ney fligt jeg en samtykke kan,
det gaaer en an.

Zemire.

Du da din Herres Liv saa bover?

Alli, (for sig selv.)

Jeg lidt godt mig deraf lover.

Zemire.

Riære Ven! min Fader jo sover.

Det er hoy Tid,

ledsag mig did.

Alli.

Alti.

Ney jeg en tør, jeg derved alt for meget hover.

Zemire.

For min Skyld kom ham den Uheld over.

Jeg ham fra Døden frelse bør og kan.

Alti.

Ney, ney, det gaaer dog aldrig an.

Zemire, (Klædende for ham.)

Han hører os, tal sagtere.

Alti.

Ney ney, det kan dog aldrig fsee.

Zemire.

Din Herre Dig lidt kjær maage være.

Alti.

Sligt tvivler han dog aldrig om.

Zemire.

Saa lad denne Prøve det lære.

Men Tiden gaaer — — saa kom!

Alti.

Ney.

Zemire.

Kom!

Alti.

Ali.

See om jeg kom.

Zemire, (faldende paa Knæ.)

Kære Ven!

viis mig Naade.

Ali.

Hold dog Naade,

staae op igien.

Zemire.

Ved min Graad jeg vist dig vinder.

Ali.

Hold dog Naade.

(for sig selv.)

Jeg er rørt, jeg svag mig finder;

Hvad nytter det at sige nej?

Zemire.

Men tøve vi, det hjælper ey.

Zemire.

Ali.

Kom; thi tøve Vi, det
hjelper ey.

Det nytter ey at sige
nej.

(De gaae begge bort.)

Ende paa anden Handling.

(Skue-Pladsen forandres og man sees
en Sahl paa Azors Slot.)

Tre

Tredie Handling.

Første Scene.

Nor, (alene.)

Steenhaarde Fec! forført enten mit Liv,
eller min Videlse. Du lod mig sedes med en den-
lig Skabning; det er sandt: jeg gjorde mig alt
for meget til af denne Fordeel. Men Himmel!
Er det da en Forbrydelse at fortjene Dit Had?
Hvad fordrer din strænge Beslutning meere af
mig? Du forlanger at man skal fatte Kærlighed
for mig, under denne fæle Skikkelse; og Fortrol-
lessen ophæver, om et ungt Fruentimmer, uanseet
min Hæslighed, lader sig bevæge til at elske mig.
Men kan Du selv vel haabe det? Vel haver Du
givet mig den samme Magt, som Du selv haver,
over Elementerne; men Kærlighed er langt over
alle Fortrollelser.

A r t a.

Ach! hvilken Qual, naar man befinder
sit Hierte skabt til omme Følelser,
og Skæbnes Magt deri gjør Hinder,
saa den Drift forgiæves er!

En

En Skrak, naar man seer mig, opvækkes,
min Skabning er forfærdelig.

Smukke Kion! Du let kan forskrækkes;
Hvad Under, man ræddes og løber for mig?

Og den gode gamle Fader, som jeg forbandt
til at overlevere mig sin Datter, skulde han vel
være haardhertet nok til at fyldestgøre min Villie?
Dette er for mig en nye Vanhæld: Gjør han det
som jeg forlangede af ham, vil jeg vist blive for-
elsket i hende; men hvorledes kan jeg ved Tvang
haabe at vinde hendes Gienkiærlighed? Had svarer
mod Frygt, og Elskov lader sig ikke tvinge,
uden ved Elskov. — — Men hvad seer jeg? Et
ungt Fruentimmer, som træder her ind paa Slottet!

(med Fryghed.)

Ja jeg kiender hendes Ledfager; ja vist, det er
ham selv. Om jeg vel skulde gaae hende i Møde?
— — dog nej — — jeg føler en Lue i mit
Hierte, men jeg jitrer. Jeg maae skiule mig;
jeg maae see at komme efter, hvilke Fornøielsen
hun finder best Smag i; saa at hendes Hierte,
om det er mueligt, kan fatte Mod, seerend jeg
lader mig see af hende.

(Han gaaer ind.)

Anden

Anden Scene.

Ali, Zemire.

Ali.

Nu ere vi der; jeg vil skynde mig herfra.
Farvel!

Zemire.

Hvad staaer paa?

Ali, (som finder Dørrene tillukte.)

O! jeg elendige Menneſke! Det er ude
med mig; Alle Dørrer ere lukte i Laas.

Zemire.

Ali! hvorfor ſaa forvirret?

Ali, (med en ſtærk Stemme.)

Saa, lader os ſtræbe paa at vinde vor elſk-
værdige Verts Ndeſt, ſom tager ſaa vel imod os.
Jeg er vis paa at han ſeer mig med Fornøiſe
igien anden Gang i ſit Huus, eſtersom han har
haſt den Godhed at lave det ſaa, at jeg er nød-
ſaget at bie her.

(ſagte for ſig ſelv.)

Hvorfor ſatte jeg og min Gud her? Den Føynelig-
hed kommer mig dyrt at ſtaa.

Zemire.

Er han da ſaa vanſkabt, ſaa grøffelig?

Ali, (meget høyt.)

O! nej.

Zemire.

Zemire.

Saa har Du dog sagt forhen.

Ali, (meget høyt.)

Jeg? Jomfrue! Men Himmelen bevare min Mund! Det synes vel saa ved første Anseende; men jo meere man betragter ham, jo meere bliver man vaer, at han har saa noget vist ædelt i sit Afsyn, og han er virkelig velskabt, paa hans Maade at være. Jeg betragtede ham just ikke længe i Ansigtet; men han er ung, beleven, og besidder Egenskaber nok til at behage i hans Alder. Forresten har han Penge som Græs, og lader alting gaae fuldt op; og han drifter god Vin, hvoraf man aleene kan spaae meget godt; thi en som er Mand for sit Glas, er altid et fortræffeligt Hierte, det slaaer nu aldrig fejl.

Saa Jomfrue! gaar dristig til værks; for Dem er det en smal Sag at tæmme ham, da De er saa ung og fien — — Lad mig see at De holder Hovedet rank i Været naar De tale med ham; gier ham saa en Compliment paa Moden, og for alting lad det ikke synes, som de i mindste Maader er bange for ham; thi det vilde være imod Levemaaden; Derpaa vil han nok sige Dem — — ja hvad veed jeg det? — — ja — — alt hvad han lyfter. Da kommer det an paa at svare ham med en Miine — — saaledes omtrent — —

Zemire og Azor.

D

og

— og med en Stemme, som maae trænge til Hjertet.

(sagte.)

Zhi han er en smule vild i sit Væsen. Men for alting maae De tage mig i Forsvar; og, om det skulde stikke ham, at han vilde opsluge mig, da siig ham, at jeg er en stor Elsker af at leve, og gior stort Væsen af den vigtige Tjeneste, som jeg har beviist ham, ved at bringe Dem herhid.

Zemire.

Men skulde det vel vare lange, til han lader sig see?

Ali.

Jeg tænker, nej.

Zemire.

Jeg synes alting seer saa fredeligt ud her paa Slottet; See! her er Beger, og her staaer et Clavichymbal.

Ali.

Saa han vil viise at han forstaaer at omgaaes Fruentimmer.

Zemire.

Man skulde siige, at han veedste hvilken Elsker jeg er af Musikken, og at han har været betænkt paa en angenem Tidsfordriv for mig.

Ali.

Det har vist været hans Hensigt.

Zemire.

Zemire.

Men hvad bliver jeg vaer? Ali! see her,
Du kan jo læse Skrift: Et Kabinet for Zemire (*). Det maae være det Kabinet, som han
har bestemt for mig. Luk op engang.

Ali, (med Forættelse.)

Jeg? nej Jomfrue! De er her som hien-
me; luk selv op.

Zemire, (lukkende Kabinettet op.)

Hvilken Pragt, kiære Ali! hvilken Over-
flødighed!

Ali.

Jeg skal staae inde for at han ey dræber
Dem.

Ali og Zemire.

Duet

Zemire.

Troft Du kun min Fader;

sig ham at jeg her

ey i Livs-Fare er.

Ali.

Ja vel; men hvordan?

man mig her holder an,

De jo det mærke kan.

D 2

Zemire

(*) Disse Ord staae skrevne over en Dør.

Zemire.

Trøst Du kun min Fader;
mit Haab ey aflader,
Hans Datter sikker er.

Zemire.

Alti.

Trøst ham, sig ham at jeg	Det mig intet skader;
her	hvad gjorde jeg vel her.
ey i Livs-Sare er.	

Alti.

J vor ringe Bolig
var min Tilstand rolig;
jeg sorgeløs var.

Zemire.

veedste jeg ham rolig
i hans ringe Bolig,
jeg sorgeløs var.

Zemire.

Alti.

Jeg mig i alting sikker;	Men Deres Elsker her
naar ikkun han er sikker,	pac Stedet,
naar han elsker mig,	hvad mon ham har for-
er jeg lykkelig.	ledet?

Han kan uden mig
blive lykkelig.

Hvad bryder han sig
om at holde mig?

Alti.

Ali.

Hvad kan han vel formode sig
Af den Lyst, saa at fængsle mig?

Zemire.

Troft Du kun min Fader,
siig ham at jeg her
ey i Livs-Fare er.

Zemire.

Gid han glemme mig!
Hans Datter er sikker,
og sig i alting stikker,
naar han trøster sig.
Troft Du kun min Fader,
trøst ham, siig ham at jeger
ey i Livs-Fare her.

Ali.

(Seende sig rundt om, for at
undsky.)

Naar jeg kun er sikker —

Hvad er her at gisre?

Jeg mig lod forføre.

Naar man hiem mig
stikker,

jeg fornøyet er.

Men jeg hersra ey slippe

kan,

man mig holder an;

Det Sole-Flart jo er.

Nor, (uden at lade sig see.)

Slave! sey Dig bort; og lad hende blive

tilbage.

(Dørene aabnes af sig selv.)

Ali, (i det han løber afsted.)
 Det var det eeneste, som jeg kunde ønske
 mig.

Tredie Scene.

Zemire, (aleene.)

Nu er jeg da aleene — — frisk Mod, nu
 vil han vist komme — — ja lad ham komme —
 — hvor mit Hierte banker! Men overalt, hvad
 er det jeg er frygtssom for? Min Fader er uden
 Fare; jeg har ingen meere at være bange for, uden
 mig selv. — — Men Himmelen selv elsker Ufskyld-
 dighed, og vil vist være dens Beskiærmer. Jeg
 har efterkommet min Pligt, og min Skiebne kan
 blive bedre end jeg formoder.

Fierde Scene.

Zemire, adskillige Genier og Feer.

(Genierne og Feerne gjøre deres Opvartning for
 Zemire i en Dands.)

Zemire.

Men hvilken prægtig Hof-Stat feer jeg her
 omkring mig? Mon disse Ures-Beviisninger ere
 mig

mig meente? Jeg troer man vil sætte mig paa denne Throne af Blomster. Jeg skulde i Sandhed snart falde paa, at alt dette kun var en Drøm.

(Konsternes Genier giøre Deres Opvartning for Zemire.)

Femte Scene.

Zemire, Azor.

Zemire, (som i det hun faaer Azor at see, falder afmægtig hen i en af Fæernes Arme.)

O! Himmels!

Azor.

Ja dette er desværre en uundgaaelig Virkning af min hæslige Skabning. Men Zemire! kom til Dem selv igien, og lad Dem ikke bemestres af en saa dødelig Skræk. Jeg veed, at jeg maae forekomme Dem som et græffeligt Udyr. Dette er en ubillig Behandling af en Magt som forfølger mig. Men gid det var Dem mueligt, endog under denne søle Skabning, at læse inderst i mit Hierte! hvor skulde De da finde det ømt og sølende! See ikke paa mig Zemire! men hør mig alene.

(Han giver et Vink til Genierne og Fæerne, som forsøge sig bort.)

D 4

Zemire.

Zemire.
Det iisner i mig over mit heele Legeme;
jeg kan knap trække min Aande.

Azor, (kastende sig paa Knæe.)

Men hvordan kan den uløfsalige Azor wolde
Dem en saa håstig Angest, han, som her ligger
Fælsvende for Deres Fødder?

Zemire, (seende paa ham.)

O! Himmel! — — jeg dør paa Stedet.
Gaae fra mig, dersom De ikke vil at jeg skal sætte
Livet til.

Azor, (reysende sig.)

Nej, De skal ikke døe. Det er mig som
maae sætte Livet til, dersom De nægter at anhere
mig.

Zemire, (for sig selv.)

Hvor han dog ikke bær sig frygtsom ad!
Hvor er ikke hans Tale fuld af Omhed og Godhed.

(med en frygtsom Stemme.)

Men har De ikke i Sinde at opsluge mig?

Azor.

Hvem? Jeg! jeg vil henleve min Tid med
at søge at behage Dem og at tilbede Dem. Al-
drig kunde det komme mig i Sinde at giøre Dem
det mindste ondt.

Zemire, (tagende Mod til sig.)

Mit Sind begynder at blive lættet.

Azor.

Azor.

A r i a.

En ret Elfskovs Fange
man let spag kan faae;

Er Zemire bange,

Jeg er ligesaa.

Hvi frygter De saa

Den Indigste Slave, man nogentid faae?

Vær ikke forsagt;

Blod-tørstig at være

og Mord at begiære

er ikke min Agt.

En ret Elfskovs-Fange

man let spag kan faae;

Er Zemire bange,

jeg er ligesaa.

Zemire, (for sig selv.)

Jeg kan ikke komme til mig selv igjen af min
Forundring. Hvilken græffelig Skabning, og
hvilken angennem Tale! Nej, denne Røst giver
ikke et barbarisk Hierte tilkiende, og — — uden
Tvivl har han ved Troldoms Kunst faaet denne
Udseende.

D 5

Azor.

Uzor.

Jeg er da altsaa meget affkyelig i Deres
Dyde?

Zemire.

Men — — De er ikke smuk.

Uzor.

Hader De mig? Zemire!

Zemire.

Nej. Den, som ikke er ond, fortjener al-
drig Had.

Uzor.

End om jeg under denne søle Skabning
syer et sølende og ædelt Hierte?

Zemire.

Ja, saa beklager jeg Uzor.

Uzor.

Zemire! det er alt for sandt. Beklag mig.
Aldrig kan Gemyttet hos nogen være bedre end
hos mig, endskjønt jeg er en Vanskabning.

Zemire.

Men hvordan gaaer det til? Ved at høre
Dem tale, glemmer jeg den Gysen jeg sølte ved
at see Dem.

Uzor.

Velan Zemire! De er regierende Dron-
ning over dette Slot og over mit Hierte. Tal
og befal som Herskerinde; her skal Enhver være
Deres Myndighed undergivet. Tusinde uskyldige

dige Fornøjelser skal vovelviis skaffe Dem Lidsfordriv i Deres Eensomhed. De besidder Indsigter og elsker Læsning; De skal her forefinde nok til at giøre, at ikke Tiden skal falde Dem for lang og kedelsommelig. De smukke Konster, den herlige Natur, Hauger besatte med Værter af tusinde Slags Farver; Fugle, Blomster — —

Zemire, (opmærksom.)

Hvordan? Blomster?

Alor.

Det vil blive Dem en Lyst at opelske dem. Men uden at forterne Dem, om De iblandt, midt under Deres Forlystelser, vilde tillade en sand Ven at komme for Deres Dyr, da vil han vist derved nyde de angennemste Øjeblikke. Men befaler De at han skal holde sig fra Dem — — ja — — saa vil han giøre Vold paa det smmeste Hjertes Følelser.

Zemire.

Men min Fader, mine Søstre?

Alor, (med Fryghed.)

Jeg har Rigdom i Overflødighed, og jeg haaber vist at jeg ved igientagne Belgjerninger skal sætte en Faders Sind i Rolighed. Lad ham ønske, og han skal faae alt hvad han begjærer. Jeg skal udstyre Deres Søstre, jeg skal sætte dem i anseelig Stand. De har tabt deres Formue, jeg skal oprætte deres Tab. Og de Belgjerninger, som

som jeg skal overgyde dem med, skal endnu kun
være en gandske ringe Erkiendtlighed, og meget
lidt værdige den Person, for hvis Skyld de skeer.

Zemire.

*Men — — De rører mit Hierte paa en
Maade, som er mig gandske ubegribelig.*

— — Hvor.

Ach! Zemire!

Zemire.

Jeg begynder at vænne mig til at see Dem.

Hvor.

*Nu vel da; begynd at finde Smag i at være
paa dette Sted. De forstaaer at synge, jeg veed
det, og jeg veed, at De synger hyppelig. Deres
Stemme, naar De taler, henrykker mig og sætter
mig uden for mig selv; hvilken Belyst vilde ikke
mit Dre nyde, ved at høre Dem synge!*

Zemire.

Finder De behag deri, vil jeg synge.

Hvor.

Hvor indtagende er ikke Deres Fønelighed!

Zemire.

A r i a.

*Lærken duunet Afkom seer,
Som Skovens Dronning hun sig bryster,
Marle*

Marle med Sang hun sig forlyster,
Dg Svar fra Echo rundt om seer.

Hver Unge sig svinger
om hende, og springer,
og slagrer og flyver af Lyst.

Hun dem dækker med sine Binger;
Dg nyder en Lykke, der bringer
en Glæde for Moderlig Bryst.

Men Glæden forsvandt,
En Jæger sig indfandt,
og borttog hendes Haab og Glæde;
Den stakkels Moder var selv tilstæde,
og seer sig være ulykkelig;

Hun fylder Luften med Jammer-Skrig.

Lærken duunet Afkom seer,
Som Skovens Dronning hun sig brystet,
med deres Sang hun sig forlyster,
og Svar fra Echo rundt om seer.

Uor.

Deres Sang, saa smuk den er, indeholder
en Vebrendelse mod mig. Desværre! Jeg kan
altsaa ikke udrette med al min Magt, at den Sorg,
som

som quæler Deres Hierte, kan blive fordrevet.
Kan jeg i det mindste ikke forlindre den?

Zemire.

Det staaer fuldkommen i Deres Magt.

Azor.

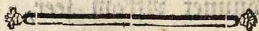
Hvordan? tal; hvad befaler De, jeg skal
giere?

Zemire.

Lad mig alene endnu engang faae min Fa-
der og mine Søstre at see.

Azor.

Det skal skee, saavidt som det staaer i min
Magt. Jeg skal seje Dem, og maaskee det vil
blive mig selv til Straf. De skal faae Dem her
paa Stedet at see i et fortrøllet Spejl, men det
advarer jeg Dem om: Kommer De det alt for nær,
forsvinder det i et Øjeblik.

Siette Scene.

Azor, Zemire, (paa Stue-Pladsen.)

Sander, Fatme og Lisbe,

(i et fortrøllet Spejl.)

Zemire.

O! min Fader! mine Søstre! — — Men
desværre! hvor seer han bedrovet ud! han græ-
der

der — — hans Sorg bemestrer ham, uagtet al
den Omhøve, som de anvende paa at trøste ham.
See! hvor hans Øyne løbe om for at leede efter
mig — — Det lader som han taler til mig, hans
Arme udstrække sig mod mig. O! gid jeg havde
Binger, til at flyve hen i hans Arm! Kunde han
i det mindste høre min Røst!

Azor.

Det lader sig en giøre.

Zemire.

Men jeg? Kunde jeg ikke faae høre hvad
han taler?

Azor.

Ach Zemire! hvad forlanger De af mig?

Zemire.

De nægter mig altsaa hvad jeg saa anderlig
ønsker?

Azor.

Nej, intet mindre; men desværre! jeg er
vis paa, at jeg forraader mig selv, naar jeg søger
Dem. Deres Beklagelser vil giøre mig forhadet
i Zemires Øyne, det kan jeg let forestille mig.
Men, De begiærer det, jeg elsker Dem for høyt,
til at nægte Dem noget; Velan, De skal høre
Deres Stemme.

Terzet,

Terzet

(med dampede Instrumenter.)

Sander, Fatme, Lisbe, (i Speylet.)

Sander.

Bed hendes Tab jeg er utroffelig;

Lad mig af Sorg kun fortære mig.

Fatme. | Lisbe.

Var ey ved dette Tab utrøffelig. | Lad Sorg og Qual ey
| reent fortære Dig.

Sander.

For hvem er jeg saa kjær, som hende?

Fatme og Lisbe.

Jo vist, for mig.

Sander.

Hos hvem skal jeg den Omhed kiende;

Fatme og Lisbe.

Hos mig, hos mig.

Sander.

Jeg ved det Tab er utroffelig.

Sander. | Fatme og Lisbe.

Lad mig af Sorg kun fortære mig. | Lad Sorg og Qual ey
| reent fortære Dig.

Fatme.

Fatme.

Vi elſke Dig.

Sander.

Jeg Tvivl ey bær.

Lisbe.

Tænk, hun er her.

Sander.

Hun her? jeg synes hende høre

for mit Øre.

Zemire! med Dig man Livet mig fratog
kom dog.

Sander, Fatme og Lisbe.

Alle 3.

Kom dog, kom dog, kom dog — —

Zemire,

(løbende med Hæftighed mod Spejlet:)

O! min Fader! — —

(i det samme forsvinder Billedet.)

— — — — —
Syvende Scene.

Zemire, Azor.

Zemire (til Azor.)

O! grusomme!

Zemire og Azor.

E

Azor.

Alor.

Det gif som jeg sagde forud. De selv har gjort den heele Fortrøllelse til intet.

Zemire.

Jeg feler med Hierte-Angest den Tilstand, som min bedrovede Fader er udi. Tillad mig at rens hen, for at tale med ham.

Alor.

Hvor har jeg handlet usorgtig!

Zemire.

Min Fader fortærer sig af Sorg, han er bængstet, han er fortvivlet. Ach! lad dog en Faders Graad røre Deres Hierte!

Alor.

Ney Zemire! lad af at påstaae dette. Jeg elsker Dem for høyt, til at jeg skulde leve, naar jeg mistede Dem.

Zemire.

En eneste Time, — — kun et Øyeblik at see ham; Det er nok, for at sætte Mod i min Fader, og skænke ham Livet igien.

Alor.

O! hvor har De dog ikke en uindskrænket Magt over mig! Rens, rens hen, og lad Dem see af denne saa høyt elskede Fader; søg at lette hans Hierte-Sorg; sig ham, at det er for Zemire, at det er for Zemire alene jeg lever; sig ham, at De har fængslet mit Hierte, at De har gjort mig

til Deres troefaste Elsker — — Men jeg besvør
Zemire, at hun vist kommer igien.

Zemire.

Det forsikrer jeg paa det helligste.

Hvor. See nu er Solen nær ved at dale. Der-
som jeg seer den gaae ned, førend De er kommen
hid tilbage, da maae jeg fortvivle, og giøre Ende
paa min uløfsalige Skiebne; Og saa kan De sige
Deres Fader: Hvor er ikke meere til, og det var
mig som skilte ham ved Livet.

Zemire.

Jeg! jeg skulde berøve Hvor Livet! Men
det skulde giøre mig inderlig ondt. Men, Deres
Hierte er alt for godt, og De har saa veedst at
røre min Stiel — —

(for sig selv.)

at for Deres Skyld — — Skiebnen burde dog
have dannet ham lidt mindre hæslig.

Hvor.

Det vil alene komme an paa Dem, at op-
rætte dens ubillige Medfart. Jeg overgiver min
Lykke og mit Liv i Deres Haand. Mens, men
viid, at om De bryder Løfte, vil jeg aldrig tænke
paa at straffe Dem for Deres Troeløshed — —
See her — — denne Ring sætter Dem i fuld
Friehed; Saa længe Zemire bær den hos sig, er
hun ikke i min Magt; jeg vil betro Dem den.

E 2

Zemire.

Zemire.
Deres Edelmødighed sætter mig i For-
undring.

Uxor.

Men saasnart De finder Lyst i at komme hid
tilbage, saa slæng den bort, og i samme Øjeblik
er De her hos mig.

Zemire.
Jeg skal fortjene denne Tillid, og viise mig
værdig til det Vandt, De har givet mig paa samme,
ved at stille mig ved det.

Uxor.

Farvel Zemire! og glem ikke den, som læn-
ges efter Dem.

(Skue-Pladsen forandres, og viiser et
Kammer i Sanders Huus.)

Ende paa tredie Handling.

~~Actus quintus. Scena prima.~~
Sander.
Hvad er det for en?
Hvad er det for en?
Hvad er det for en?
Hvad er det for en?
Hvad er det for en?
Hvad er det for en?
Hvad er det for en?
Hvad er det for en?
Hvad er det for en?
Hvad er det for en?

Sier.

Fjerde Handling.

Første Scene.

Sander, Ali.

Sander,

(Siddende ved et Bord, hældende med Hovedet.)

Hvor er dog min Uheld græfom!

Ali, (for Skræffet.)

Na! Herre!

Sander,

Hvad? Er der noget nyt paa færde?

Ali.

O! Herre! der — — der oppe i Lusten —

Sander.

Hvad saa meere? i Lusten — —

Ali.

Jeg saae med disse mine Dyne gandske skinn-
barlig — —

Sander.

Hvilket?

Ali.

Ja hvad veed jeg, hvad det var.

A r i a.

For Skrak jeg knap kan staae;
 En Bogn jeg flyve saae,
 et Lust-Syn, som sig svinger — —
 Næy en Bogn af Ild jeg saae,
 som fley paa Skyens Binger.
 Jeg rigtig saae, jeg bange er,
 Gid den ey holder stille her! — —
 Det er for galt — — Den holder stille her.

Doe kionne Drager, med Binger paa,
 seer jeg for Bognen gaae.

Hvilke Gab! hvilke Lænder
 i aabne Struber staae!

Et par Dyne, der brænder,
 ret som en Glød man saae.

For Skrak jeg knap kan staae;
 En Bogn jeg flyve saae,
 et Lust-Syn, som sig svinger — —
 Næy, en Bogn af Ild jeg saae,
 som fley paa Skyens Binger.
 Jeg rigtig saae, jeg bange er,
 Det er for galt — — Den holder stille her.

Jeg

Jeg for Skræk knap kan staae,
Bognen klart nok jeg saae — —

Ney — — en Ild-Bogn jeg saae,
Ja et Luft-Syn, som svinger
paa Skyernes Vinger — —

Men mine Dyne jeg en troer,
Man seer en vel naar Frygten er saa stor.
Det vist nok var slet ingen Ting — — jeg selv
mit Syn en troer.

Sander.

Jeg bryder mig gandske lidet baade om Bognen
og om Synet i Luften.

Alt.

Ja det kan jeg nok troe, at det er Smaa-
ting for Herren; men endnu seer jeg det skinnbar-
lig. Det maae være nogen af disse Lust-Herrer,
som flakke om for deres Fornøjelse.

Anden Scene.

Zemire, Fatme, Lisbe, Sander, Alt.

Fatme og Lisbe.

See her er vores Søster.

E 4

Zemire.

Zemire.

O! min Fader!

Sander.

Ach! min Datter! Er det dig? Seer jeg vel ogsaa ret, at det er min Zemire?

Zemire.

Det er Alzor, som De har at takke for, at jeg kommer igien. Han har tilladt mig at besøge min kiære Fader; han kunde ikke bære det over sit Hierte at nægte mig det. Jeg har kun et Øjeblikks Frist, og det vil jeg anvende for at bringe min Fader af hans Bildfarelse, angaaende min Skiebne. Sæt al Beklagelse og Frygt til Side. Hos Alzor er jeg mindre at beklage, ja meget mindre, end man kan forestille sig. Han har for mig, som let kan sees, den sømmeeste Umhyggelighed, og det reene Venskab. Han har skilt sig selv ved min Dødsfarelse; og han gjorde vist Bold paa sig selv; og jeg føler i mit Hierte, hvad han lider ved at vente paa mig.

Sander.

Hvorledes?

Zemire.

Hvis jeg tovede med at komme til ham igien, skulde jeg være et Middel til hans Død. Lad dette nu ikke meere anfægte min Faders Hierte. Min Tilstand er lykkelig, farvel!

San-

Sander, (med Hastighed.)
Himmel! hvad hører jeg? Min Datter!
vil Du igien forlade mig?

Zemire.
Jeg har givet mit Ord; han venter mig,
og jeg bør opfylde mit Løfte.

Sander.
Grusomme Barn! Du vil forlade din Fa-
der? Du veed ikke alt hvad jeg har udstaaet
medens Du var borte.

Zemire.
Min Pligt udkrævede at opofre mig selv for
at rædde min Fader; men, i Steden for en streng
Tyran, har jeg forefundet en ædelsindet Bey —
Ney vist, Hvor er ikke ond, han er kun ulykkelig.

Sander.
Du tager Dig ham nær?

Zemire.
O! ja. Det forekommer mig, som han
langt fra ikke er født til at være, hvad han nu er.
Hør engang: Naar man saae os sammen, skulde
man let falde paa, at det var ham, som var bange
for mig, og at han ansaae sig forloren ved at mis-
hage mig.

Sander.
Jahhan er sødtalende og frygtfom til udvør-
tes Ansæende, for des lettere at fange Dig i sine
E 5 Garn.

Garn. Kan Du da selv ey indsee den Fare, som overhænger Dig?

Zemire.

Ney min Fader! Jeg staaer vist ingen Fare. Jeg er overbevist om, at han er mig af gandske Hjerter hengiven.

Sander.

Min Datter! Jeg indseer bedre end Du hans lastværdige Hensigt.

Zemire.

En af hans Hensigter er at bevise overfor dig godt mod min Fader.

Sander.

Lad ham bevise godt mod andre end mig. Det vilde være mig en Ufskyelighed at tage imod Belgierninger af hans Haand; og lad det aldrig falde ham ind at gjøre Regning paa min Erkiendtlighed. Min eeneste Rigdom er mine Børn, og deres Ære og Ufskyldighed er ikke at veye op med Guld.

Zemire.

Min Fader gier ham en fornærmende Uret.

Sander.

Og Du Zemire! Du tager hans Partie! Jeg gruer for den Tanke, som i Henseende til ham er opkommen i Din Siæl.

Zemire.

Zemire.

Det er den virkelige Medynk.

Sander.

Ulyksalige! bliv ved. Han har fortæller dig ved Koglerie. Dit Hierte tager sig ham nær.

Zemire.

Ja vist, min Fader! mit Hierte tager sig ham nær.

Sander.

Han har ved List vundet din Tilbøielighed.

Zemire.

Jeg kan ikke nægte at hans Uheld gaaer mig nær.

Sander.

Hvorledes? en affkyelig Vanskabning —

Zemire.

Værdiges at høre mig ud, og vær saa min Dommer. Jeg var aleene, uden Forsvar, uden Tilflugt; han havde mig i sin Magt. Jeg ønskede at see min Fader igien; han gav sit Minde dertil; det var endda kun lidet. Af det, som jeg nu vil fortælle, skal min Fader blive overbevist om at han elsker mig: Han meddelede mig min fulde Frihed, og faldt af sig selv paa, at min Skiebne her skulde beroe aleene paa mit eget Hiertes Valg. Jeg veed at han maae døe om jeg forlader ham, og jeg har i min Haand det, som giver mig Magt dertil,

dertil, han har selv overdraget mig det. See!
her er det ubedrageligste Pandt derpaa.

(Hun viser ham Ringen.)

Sander.

Dg denne Ring?

Zemire.

Denne Ring gier mig frie.

Sander.

Hvordan? fra Genstens Magt?

Zemire.

Dg det med hans frie Willie.

Sander.

O! jeg kommer til Live igien. O! min
elskelige Datter!

Zemire.

Dem nu selv, om ikke dette er et Soleklart
Beviis paa hans Edelmødighed.

Sander.

Altsaa er det herester kun mig, der tør byde
hans Brede trods. Tag dig vel vare for at tabe
denne Ring.

Zemire.

Hvordan? Min Fader vil altsaa —

Sander.

Pas noye paa den.

Zemire.

Dg han, som længes efter mig, den ulyk-
selige, som elsker mig saa høyt, ham skulde jeg
for-

forraade! jeg skulde gjøre ham endnu meere uhyggelig! O! nej, tillad mig langt heller at være ham for alting forbunden. Er han oprigtig og god, bør jeg vente alt af hans ædle Hierte; Er han Ondskabsfuld, har han været i Stand til at forstille sig, og aleene har vildet sætte mig paa Prøve; hvad har jeg da ikke at frygte i Henseende til min Faders Vel, naar jeg fortørner Uor frivillig? End om han kom, og med Vold røvede mig af den faderlige Arm?

Sander.

Lad ham komme.

Zemire.

Lad det være min Sag, at sætte min Fader i Sikkerhed.

Qvartet

af

Zemire, Sander, Fatme og Lisbe.

Zemire.

Ach! jeg skælver; hvilke Baaben kan sættes mod hans Magt?

Sander.

Jo vist, min Graad, Skrig og Raaben sætter jeg imod hans Magt.

Zemire.

Zemire.

Hvert andet Middel er for svagt;
Mine Taarer ham skal røre.

Sander.

Naar Naturen er opbragt,
den vover alt, for alting giøre.

Zemire.

Ach! jeg skælver, hvilke Vaaben
at sættes mod hans Magt!

Sander.

Jomvift, min Graad, Skrig og Naaben
sætter jeg imod hans Magt.

Zemire.

Ach! min Fader!

Sander.

Ja desværre! jeg er Fader.

Zemire.

Elsker Du mig, Du tillader
at jeg flyr fra dette Sted.

Sander.

Nej, sæt Tillid til en Fader,
til hans onne Nidkierhed.

Fatme

Fatme og Lisbe.

Maaskee han mig vel tillader
at offre mig i hendes Sted.

Sander.

Du har for om en Fader — —
Vent alting af en Fader
og af hans Kiærlighed.

Zemire.

End om han selv fik i Sinde
sig at indfinde?

Zemire.

Ach! lad mig gaae.

Fatme og Lisbe.

Haardt at udstaae!

Sander.

Han kan komme om han vil;
Faders Hierte,
fuldt af Smerte,
Ingen Frygt nu soles til.

Zemire.

Det, at jeg saa villig lyder,
gior ham maaskee bøyelig.

San.

Sander.

Naar min Omhed trods ham byder,
bliver han betagelig.

Fatime og Lisbe.

Ungdom, Skønhed og rare Dyder
gør en Siel snart bøjelig.

Sander.

Hvis min Jamren ham fortryder,
lad ham sønderrive mig.

Zemire.

Ach! jeg skælver, hvilke Raaben
kan man sætte mod hans Magt?

Sander.

So vist, min Graad, Skrig og Raaben
sætter jeg imod hans Magt.

Fatime.

Hvert andet Middel er for svagt;
Bore Taarer ham skal røre.

Sander.

Nej vist, min Graad, Skrig og Raaben
sætter jeg imod hans Magt.

Zemire,

Zemire, Fatme og Lisbe.

3.

Uch! jeg skælver — —

Zemire.

Fatme og Lisbe.

Elsker Du mig, Du tillæ: Maaskee han mig vel tæ:
 der lader
 at jeg flyer fra dette Sted. | at gaae i hendes Sted.

Sander.

Ney Graad, ney Skrig af en Fader
 skal bevæge ham til Skaansomhed.

Zemire.

Det, at jeg saa villig lyder
 gjør ham maaskee bøyelig.

Fatme og Lisbe.

Sander.

Det, at hun saa villig lyder, | Naar min Gimbhed Trods
 gjør ham maaskee bøyelig. | ham byder,
 (maaskee) søyelig. | bliver han bøyelig.

Zemire.

Har jeg Ungdom, har jeg Dyder — —

Om af Frygt jeg blindt adlyder? — —

Fatme og Lisbe.

Sander.

Ungdom, Skjønhed, rare | Jois min Jamren ham
 Dyder | fortryder,
 fandt ingen Sial ubøyelig. | maae han sønderrive mig.

Zemire og Azor.

F

Zemire,

Zemire, Fatme og Lisbe.

Sander.

Ach! jeg skælver, hvilke	Jo vist, min Graad,
Vaaben	Strig og Raaben
sætter man imod hans	sætter jeg imod hans
Magt!	Magt.

Zemire, (Hængende Ringen fra sig.)

Mine Søstre! drager Omsorg for at træste vores Fader. (Zemire bliver borte.)

Sander.

O! min Datter! — — hun forsvinder for mine Øyne!

Fatme og Lisbe.

Min Fader!

Sander.

Lad mig med Fred — — Dagens Lys er mig til Afsky. Jeg vil trække Udyrets heele Brede sammen over mit Hoved.

(Stue-Pladsen forandres, og forestiller en Deel af Azors Lyst-Hauger. Egnen rundt omkring seer vild ud, og ved Siden er en Grotte.)

Exedie Scene.

Azor, (alene.)

Obligat Recitativ.

Solen alt sig har skuilt i Vandet,
og Zemire sit Løfte brød.

Jeg

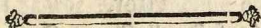
Jeg mister alt, jeg seer ey andet,
da hun mig saa forlader, end at hun vil min Død.

U r i a.

Du, som af min Siæl tilbedes.
Du da har bedraget mig.
Bed mit eget Liv jeg kiedes,
hvo mig øyner, flyer for mig,
Dagen er mig skrækkelig.

Om jeg i min bittre Smerte
lod min Hævn raade sig — —
Jeg straffe den, som har mit Hierte!
Tanken er affskyelig;
Nej, jeg bør en hævne mig.

Min Skiebnes Maal er da naaet. Jeg
maae give tabt. Denne Grotte skal være min Grav.
Det er for haardt at liide; Jeg maae døe — —
(han synker ned i Grotten.)

Fjerde Scene.

Zemire, (alcene.)

U r i a (med Echo.)

Azor! omsonst min Røst dig kalder — —

Kun Echo har
fra Skoven givet Svar.

See her Zemire, som Dig en frasalder;

Hun onsker sig
at deele Skiebne med Dig.
Jeg elsker Dig vist over
hvad jeg selv skylder mig.
Med Haand og Mund jeg lover
at elske Dig.

Azor! — — Azor! — — jeg elsker Dig.

(Skue-Pladsen forandres pludselig, og forestiller
et fortrollet Pallads. Der lader Azor sig see paa
en Throne, i en fuldkommen deylig Skikkelse.)

Femte Scene.

Zemire, Azor.

Azor.

Zemire!

Zemire.

Azor! — — O! Himmel! hvor er jeg?

Azor.

For at opfylde alle Azors Onsker, har Him-
melen endnu gjort Zemire deyligere, end hun nogen
Tid var tilforn.

Zemire.

Hvordan? Er det den selvsamme Azor?
Kan jeg troe mine Øyne?

Azor.

Ja sikkerlig. Jeg er det græsselige Udbyr, som
Zemire ikke har kunnet hade, uagtet hans føle Skab-
ning.

ning. Men det var Dem forbeholdet at giøre Ende paa Fortrøllelsen; den er forsvunden. Jeg har Dem at takke for, at jeg igien skænkes til mine glade Umdersaatter, og at jeg bliver igien den jeg var. Den Throne, som jeg paa nye bestiger, er en af Zemires Belgierninger mod mig. Kom nu, og deel den med mig, og lad det Kongelige Smykke være for Dem det ringeste af alt det gode, som jeg tiltænker Dem.

Zemire.

Hvilken uventet Lykke! hvilket Underværk! og det er mig, som har fundet udrette denne vigtige Forandring!

Nor.

For Deres Skyld har den mod mig opbragte Fæe ladet sin Brede falde.

Zemire.

O! hvor Nors Skæbne har gaaet mig nær!

Nor.

Seens haarde Medhandling havde dog ladet mig beholde et Hierte, som var dannet til at elske

Zemire.

Og dette Hierte var nok for at vinde mig. Bliv ved. Skaf mig min Fader igien.

Nor.

I Øyeblikket skal De faae ham! at see.

Zemire.

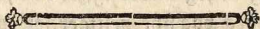
Jeg skal faae min Fader at see!

Nor.

Azor.

Jeg skal strax overgive Zemire i hendes Faders Bold.

Siette Scene.

Zemire, Azor, Feen,
som bringer med sig

Sander, Fatme, Lisbe og Ali.

Feen, (uden at sees.)

Dyndige og omtænkende Fader! see din Datter igien.

Zemire, (kastende sig i sin Faders Arme.)

Ach!

Azor, (til Sander.)

Du seer mig, ligesom hende, villige til at imodtage dine Befalinger.

Zemire, (til hendes Fader.)

Det er den samme Azor — —

Sander.

Jeg er underrettet om alting.

Zemire.

Skulde vel min Faders Siæl være ubevægelig?

Azor.

Tilgiv. — — Ja meere, vær Edelsmodig, og bliv lykkeligere, om det ellers er mueligt, end Du hidindtil har været ul lykkelig.

Zemire,

Zemire, (bønsaldende sin Fader.)
Min Fader!

Azor.

Ja, det er af din Haand jeg bør imodtage
Zemire. Din Datter er i Din Bold, og paa
Din Billie vil min heele Lykke beroe — — og,
om jeg tør sige det — — Zemires egen.

Sander.

Nu vel, gjør ham lykkelig; og saa dyrt som
det end har kommet mig til at staae, skal nu al-
ting være glemt.

Syvende og sidste Scene.

Scen, med hendes Følge,

Zemire, Azor, Sander, Fatme, Lisbe, Ali.

Scen.

Azor! Du har lært, at et godt Hierte har
de samme Rettigheder som en smuk Skabning.
Lad Gudhed ved Dig udbrede sin Magt! og un-
der min Bestyrrelse skal alle Hierter tilbede Zemire,
og tilbede hende med Dig.

(Scens Følge gjøre Azors og Zemires For-
eening høytidelig; derefter begynder Bal-
letten, som hører til Høytideligheden.)

Chor

Chor af Alle.

Zemire og Azor.

à 2.

Hvor tidt er Elskov en Tyran?
Den unge Hjerter martre kan,
og sætter blot for mange Plager.

Alle.

Ta tidt er Elskov en Tyran,
Den unge Hjerter martre kan.

Zemire og Azor.

à 2.

Jeg nu tilgavns har lært
al den Fortrød, den med sig drager;
Jeg veed og hvad dens Gunst er værdt.

Alle.

Vi | nu tilgavns har lært
De | al den Fortrød, den med sig drager;
Vi | veed og hvad dens Gunst er værdt.
De |

En Ballet slutter Synge-Spillet.

